

મળુપતરામ મહારાજની બનાવેલી

ઉપદેશ ચિંતામણી.

છાપી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

હરિભાઈ દક્ષપતરામ પટેલ.

ડે. શહેપુર-અમદાવાદ.

સાલ બેજન:-

હરભોવનદાસ હરભોવનદાસ બુકસેલર.

ડે. પાનકાર નાદા-અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૫ મી.

પ્રત ૪૦૦૦.

પ્રસિદ્ધ કર્તાએ સર્વ હક્ક સ્વાધિન રાખ્યા છે.

સંવત ૧૯૭૬.

સને ૧૯૨૦

કીંમત રૂ. ૦-૮-૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૮-૩૩ વાર્ષિક

પુસ્તકનું નામ ઉપદેશ ચિંતામણી

વિષય ૬-૪

મહારાજ શ્રી ગણપતરામની બનાવેલી
ઉપદેશ ચિંતામણી.

છાપી પ્રસિદ્ધ કરનાર.
હરિભાઈ દલપતરામ પટેલ.

ઠે. શલાપુર-અમદાવાદ.

સંસ્કૃત સંસ્કૃત

સોલ્સ એન્ડ-
હરગોવિનદાસ હરગવિનદાસ શુદ્ધસેલર.
ઠે. પાનગર નાદા-અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૭ મી,

પ્રત ૪૦૦૦

સંવત ૧૯૭૬.

સને ૧૯૨૦

પ્રિંટર ર. ૮-૮-૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ

અમદાવાદ સહાપુર વનમાળીવાંકાની પોળમાં હરિભાઈ
દક્ષપતરાને પોતાના “ અન્થોલોજી ” ગ્રંથમાં છાપી.

અનુક્રમણિકા.

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૧	અકળ સકળ જગમાં રહ્યો.	૭૭
૨	અગમ પંથ નિરવાણી મારા સંતો.	૧૦૬
૩	અદ્વૈતના ઉપાસીરે અરજ હરમાં ધરજો.	૧૦૨
૪	અનુભવ સુરજ ઉદે કરો.	૧૫૮
૫	અનુભવિ આવેરે.	૧૬૬
૬	અનુભવિ જનને અખંડ આનંદમાં.	૧૬૩
૭	અનુભવિ નરનાં.	૭૧
૮	અનુભવિયો આપ વિચારો.	૭૨
૯	અરે જીવ આ લવમાં આવી.	૮૪
૧૦	અરે મન તું લવસાગર તરે.	૬૨
૧૧	અરે મન નિગમ પંથ નિરધાર.	૬૨
૧૨	અલખેલો અંતરજામી.	૬૬
૧૩	અલ્યા મન ઓળખ આનમારામ.	૧૫૬
૧૪	આજ આજુંદ અપાર મારા.	૧૭૨
૧૫	આજ આજુંદ મારા હરમાં આખ્યો.	૧૧૮
૧૬	આજ આનંદ મારા હરમારિ અખ્યો.	૧૨૫
૧૭	આ જીવત જુહું જાણ્યું.	૧૫૭
૧૮	આ જીવત જુહું જાણી.	૩૪
૧૯	આલ પુરૂષ અવિનાશી.	૧૬૨
૨૦	આદી અવિનાશી વાલા અક્ષરવાસીરે.	૧૨૮

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૨૧	આદીરે કર્તા છે અવિનાશી.	૧૨૪
૨૨	આનંદી આનંદમાં રહેતું.	૧૬૮
૨૩	આ ભવમાં આભારરે.	૬૪
૨૪	આયુષ્ય ઓણું આશા નવ લાંબી.	૧૮
૨૫	આરાધે ઇશ ફળે.	૩૩
૨૬	આખ્યા સોહં સ્વામી સુખમ સામૈયે.	૧૩૮
૨૭	આવી આવી અગમપૂરીની ખન.	૧૩૭
૨૮	આવો અવસર ઉત્તમ આગ્યો.	૬૫
૨૯	આવો નરદેવ ફરી નહીં આવેરે.	૩૬
૩૦	ઉરમાં અખંડ આનંદરે.	૫૩
૩૧	એક અયંબો એવોરે દેખ્યો.	૧૨૪
૩૨	એક રંક સુપનમાં રાગ થયોરે.	૩૦
૩૩	એા અપરાધી પ્રાણી.	૪૫
૩૪	એા પ્રાણી આ દુનિયાં ફેરો.	૭૪
૩૫	કપુતનો કોષ કરે રમે સંગરે.	૧૩
૩૬	કપમ તું ભુદ્યો ઉપકર જગન	૧૭
૩૭	કરણી કીરતાર સંસાર કેવો કર્યો.	૧૪૩
૩૮	કરી ભક્તિ ને બાંન નાંખ બાંગીરે.	૫૫
૩૯	કચું કૃષ્ણે ગુર સંદીપનેરે.	૨૯
૪૦	કહું ભક્તિય કળિભુગનું કારણ.	૪૭
૪૧	કળિભુગનું કારણ આગળ એતું.	૧૯
૪૨	કળિમાં એતું કૌતક યાશે.	૫૦
૪૩	કળિમાં કાગ કોપથીરે.	૫૬
૪૪	કળિમાં કીરતન હરીનું કંગો.	૮૭
૪૫	કાગભુમ્ડીએ કથા કહી છે.	૪૯

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૪૬	કામના કોપની ઉગ્યાં કોકરે.	૧૧
૪૭	કાયામાં કાણુ બોલે તેને છુને પામર.	૭૧
૪૮	કારણુ એવું છે કળિભુગનું.	૪૮
૪૯	કાળ આગળ ન ઉગરે કોઇરે.	૫૨
૫૦	કાળ ભળ માંહી જીવ પકડાય છેને.	૧૭
૫૧	કોઇ જન ભોગ કરો.	૩૪
૫૨	કોઇને કાળ ન મુકરે.	૫૭
૫૩	કોઇ પુરાને ખબરો પડીરે.	૮૬
૫૪	કોઈ હોયે હરીનારે જન.	૧૧૫
૫૫	કોટી ઉપાય કરીયે જો કાગને.	૨૨
૫૬	કાંઈ કરને વિચાર.	૭૩
૫૭	કાંક મેં પાપ કીરતાર.	૧૪૬
૫૮	કૃષ્ણ જગત કીરતાર.	૮૧
૫૯	કૃષ્ણ ભજન વિના કાયા તે શા કામ.	૧૬
૬૦	કૃષ્ણ માથે તેં પ્રીત નવ કીધીરે.	૫૪
૬૧	કોધે તો કીધો કાળો કરરે.	૧૨
૬૨	ગચ્છન ધટા લ્યો ગોતી મારા સંતો.	૧૦૮
૬૩	ગર્યાં મારે ગમ્પીરે.	૧૦૦
૬૪	ગમ તને ગુરૂ વિના નહીં પડે.	૯૩
૬૫	ગરજ વિના ગુરૂ કરે.	૯૬
૬૬	ગુરૂ તણા જ્ઞાનથી ગમ પડશેરે.	૩૯
૬૭	ગુરૂ મળ્યાથી જ્ઞાન આવે.	૯૭
૬૮	ગુરૂ વિના ગોવિંદ મળે નહીં.	૭૫
૬૯	ગુરૂ વિના જ્ઞાન નહીં આવે.	૩૫
૭૦	ગ્રાંદી સમે ગીરધારી.	૬૫

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૭૧	ગોડી સમે ઘેર આવે.	૪૩
૭૨	ગોવિંદ કરા ધરનીર.	૧૬૭
૭૩	ગોવિંદ ગાયા વિદ્યા તેં જનમ ગ.	૧૮
૭૪	મહાશક્તિ કરવા કુદિઆઇ બાજરે.	૧૩૭
૭૫	ચપળ મન ચોર કોર તું કર કશું.	૧૪૬
૭૬	ચાક વધાવાને ચિતકું હો કાધું.	૧૩૬
૭૭	ચેત ચેતાવું અચેત નર તુજને.	૧૪૫
૭૮	ચેતી લેને જગત ચાલ્યું જાય છેજો.	૧૫
૭૯	ચેતે તો ચેતાવું તુનેરે મુરખ મન.	૫
૮૦	ચોથા ચક્ર અનાહત જનો.	૧૧૨
૮૧	જગતને વેર કમલથીર.	૬૮
૮૨	જગમાં તેં જનમીને શું કયું.	૭૬
૮૩	જનમ પામી જીવન નવ જાણ્યારે.	૫૪
૮૪	જગરાને કરિજન કાલેરે.	૨૫
૮૫	જયદેવ જયદેવ જય અંતરજામી.	૧૭૦
૮૬	જયદેવ જયદેવ જય સદચીદસ્વામી.	૧૬૯
૮૭	જરેર જાણીલેને જાવું જગતને તજી.	૬૮
૮૮	જરેર જવું છે જીવડા.	૭૬
૮૯	જગરે જદુપતિ આપ ઉત્તમ સતિ.	૧૫૦
૯૦	જાગીને જોને તું જીવ ચુરે જાનમાં.	૧૪૪
૯૧	જાણી લેને જરેર છે જાવું.	૬૫
૯૨	જીત્યા બેઠ ન જાણ્યો જગ મુખ.	૧૬૫
૯૩	જીવ તને જીગતી લે નવ જડી.	૮૫
૯૪	જીવ અંતરજામી.	૬૬
૯૫	જીવને જીવન તે કમ જડે.	૬૧

નંબર	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૬૬	ભુઓ ભુઓ જનનના લોક.	૧૩૮
૬૭	ભુકું વિધવાનું જોખન જાણીએ.	૨૧
૬૮	ભુત્રા ધરમ ક્યોને જાણી.	૧૦૪
૬૯	જેણે અકળગતિ અવિનાશ.	૧૨૪
૧૦૦	જેને પુરવ જનમની પ્રીન.	૬૮
૧૦૧	જો તું કૌટિક કર્મ કરાવે.	૭
૧૦૨	જો તું સાધન સર્વ સોઢાવે.	૮
૧૦૩	જોને અવસર આવો જાયરે.	૫૧
૧૦૪	જોને જીવ અગળજી....	૭૨
૧૦૫	જોને તું જીવડા ભગવતનો ગુણ.	૧૬૪
૧૦૬	જો વિચારી જીવ તારી શી ગતિ.	૬૭
૧૦૭	તન તરવેણીમાં તીરથ મોઢુંરે.	૧૩૧
૧૦૮	તન ધૃયું જેણે ભવજીવ તરવા.	૯
૧૦૯	તનનો રંગ પતંગીરે....	૫૮
૧૧૦	તારા માથે નગારા વાગે મોતનાંજો.	૧૬
૧૧૧	તુજ આ શરણુ આવ્યોરે.	૩
૧૧૨	તૃતિય ચક્ર તો મણિપુરકા.	૧૧૨
૧૧૩	દીન દયાળ કૃપાળ શ્રી કૃષ્ણનું.	૧૪૭
૧૧૪	દીલમાં પ્રગટે દીવડો ગુરગમ.	૧૫૬
૧૧૫	દીસે પોતે પોતાનો પ્રકાશ.	૧૧૬
૧૧૬	દુનીયાં દીવાની તો ચપરે.	૬૨
૧૧૭	દુનિયાં દેખા દેખી રજરે.	૬૨
૧૧૮	દુરીજનના કહુંછું દોષ.	૭૦
૧૧૯	દેવના દેવ સુરનર કરે સેવારે.	૧૩૦
૧૨૦	દ્વિતિય સ્વાધિપાન કહાવે.	૧૧૨

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૧૨૧	ધન્ય ધન્ય કરતારે ભવ ભવ હર.	૧૨૯
૧૨૨	ધર્મ જ્ઞાન ભક્તિ વૈરાગ્ય ચાંબલારે.	૧૩૫
૧૨૩	ધ્યાન ધરો ધ્યાનીરે.	૪૧
૧૨૪	નમીયા સો નર ભારી.	૧૦૭
૧૨૫	ન હોય સત્ય વચન છીનાળતું.	૨૦
૧૨૬	નાથે નીરમેલું તેને માને નહીરે.	૯૦
૧૨૭	નિગમ નિરંતર નેતીરે કહે છે.	૧૧૭
૧૨૮	નીચ કુળમાંહી શેહીદાસ નિપજ્યોરે.	૩૧
૧૨૯	નુધરાની સોજત ના કરીયે.	૧૫૭
૧૩૦	પરમ કુદાંટમાં ખડકી દેખી.	૧૨૮
૧૩૧	પળ માંહી તનકું પડશેરે....	૨૪
૧૩૨	પાત્ર જોયા વિના પાવ ન ધરીએ.	૧૬૧
૧૩૩	પામર જીવડા પંખીરે.	૫૮
૧૩૪	પામર નર પર નિંદા કરે તે.	૪૨
૧૩૫	પંચમ પદ્મ બિમુદ્ધિ પરખો.	૧૧૩
૧૩૬	પાંસરે પય પીયોને ભાષરે.	૯૪
૧૩૭	પ્રથમ ગુરૂજને પાયેરે લાગું.	૧૫૯
૧૩૮	પ્રથમ ચક્ર આધાર પીછાનો.	૧૧૧
૧૩૯	પ્રથમ પુણું પ્રીતેરે.	૧૩૩
૧૪૦	પ્રથમ પુણું મારા સદગુરૂ દેવ.	૧૧૫
૧૪૧	પ્રથમ શાનીને પ્રથમ અમારો.	૧૨૭
૧૪૨	પ્રભુ તણો પરતાપ.	૮૧
૧૪૩	પ્રભુને બજી લ્યો પામર પ્રાણી.	૮૩
૧૪૪	પ્રભુ રૂપાનું પરખી લ્યો પારખું.	૨૧
૧૪૫	પ્રથમ એક પુણુંરે.	૧૦૨

નંબર.

વિષય.

પૃષ્ઠ.

૧૪૬	પ્રાણી પરખો પ્રભુનો પંથ.	૬૯
૧૪૭	પ્રેમ પુણું હરી-પાય.	૧૫૨
૧૪૮	પ્રેમ પંથ પુરુષોત્તમ કરો.	૪૪
૧૪૯	કુલ્યો શું કરેછેરે.	૬૦
૧૫૦	બાધી ગર્ભવાસમાં બાધારે.	૨૭
૧૫૧	બ્રહ્મ ભયોં ભરપુર.	૮૨
૧૫૨	બ્રહ્મરંધ્રક બેઠકું દેખો.	૧૧૪
૧૫૩	બ્રહ્મરંધ્રને જે બેઠે.	૬૮
૧૫૪	બ્રહ્મજ્ઞાન જેને ભાવે.	૬૬
૧૫૫	ભક્તિ કરા ભોગીરે.	૧૬૭
૧૫૬	ભક્તિ ભક્તિ સૌકો કહે છે.	૭૪
૧૫૭	ભક્તિ વિના નર ભુતરે.	૬૪
૧૫૮	ભજ તું ભાવ કરી ભગવાન.	૧૫૮
૧૫૯	ભજન વિના ભવ દુઃખ નહીં ભાગે.	૮૨
૧૬૦	ભવતારણ્ય ભગવાન.	૧૫૬
૧૬૧	ભાષ્યો શીદ ભમોછેરે.	૧૦૧
૧૬૨	ભાવ રાખે તું રામજી ભજ્યામરે.	૫૬
૧૬૩	ભાવે ભજો ભગવાન.	૮૧
૧૬૪	શુલ્યો શીદ ભમેછેરે.	૫૯
૧૬૫	ભેદ વિના ભક્તિ કરવાથી.	૭૩
૧૬૬	બ્રાત્યો ભાગીને હરિ ભક્તિ	૧૬૨
૧૬૭	મન તને મનુષ્યા દેહી રૂડી મળ્યા.	૮૭
૧૬૮	મન તું મોહ ન મુકેરે.	૫૭
૧૬૯	મન માન શિખામણ્ય મારીરે.	૨૨
૧૭૦	મન મારી શિખામણ્ય માન.	૭૦

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૧૭૧	મરજવા મહારસ માણે.	૧૬૮
૧૭૨	મરજવા રસ માણે.	૧૦૯
૧૭૩	મરજવે મેલી માયારે.	૨૬
૧૭૪	મળી મનુષ્યા દેહ અમૂલીરે.	૨૩
૧૭૫	માનને માટે મત તાણેરે.	૯૪
૧૭૬	માતી લેને શિખામણુ મારી.	૬૫
૧૭૭	માનેછે મનડા માંરે.	૨૪
૧૭૮	મારાપણું મુકારે મળે મહારાજનેરે.	૭૬
૧૭૯	મહાપદ તેને મળે.	૩૨
૧૮૦	મુકીને માન સુણુ યાન ગોવિંદનું.	૧૫૧
૧૮૧	મુનિવર મોટા મળે.	૩૩
૧૮૨	મુરખ તને જન્મ મનુષ્યનો મળ્યો.	૬૦
૧૮૩	રત્ને સીતારામ.	૧૫૬
૧૮૪	રાજ્ય યોગની રીતીરે.	૪૧
૧૮૫	રામજી જાર ન રાખે.	૧૬૩
૧૮૬	રામ નામ મુખ ખેલ.	૧૫૫
૧૮૭	રામ વિનાની વાણ્ય.	૧૫૫
૧૮૮	રડિકીને રાખવી ઝેવી રીત્યરે.	૧૪
૧૮૯	રૂદ્રીયે હીમત ધરે મારા હરીજન.	૧૦૪
૧૯૦	લગન માંરે હરીવરશું લાગ્યું.	૮૪
૧૯૧	લક્ષ રોજ રજો લાગી.	૬૭
૧૯૨	લોભે લલયાયા જગતના લોકરે.	૧૨
૧૯૩	વાતે તો ભવ વહી ગયો. ...	૭૫
૧૯૪	વિષ્ણુ ઉપાસી વૈશ્નવ જનના.	૬૧
૧૯૫	વેમે હદ વાળીરે. ...	૧૦૦

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૧૯૬	પ્રહેવંતીને વરને વરવું. ...	૬
૧૯૭	જાળદ બાલકી સુરતા સાંધી. ...	૧૨૭
૧૯૮	શિષ્ય પુછેછે સદ્ગુરુ રાયા. ...	૧૨૩
૧૯૯	શુદ્ધ ચિત્ત વિના. ...	૧૧
૨૦૦	શુદ્ધ જગ્યા કરી સુરતાને સાંધી. ...	૧૨૦
૨૦૧	શોધ કરો શ્રદ્ધાનિરે. ...	૧૦૩
૨૦૨	શીવર જયકારી દેવ ઉદારી. ...	૧
૨૦૩	સતગુરુ સાચા કરીને ગા ગોવિંદને. ...	૧૯
૨૦૪	સતગુરુ સંગેરે નરનારી સુધરેરે. ...	૭૭
૨૦૫	સતસંગ વિના સમજણુ સાધન. ...	૧૦
૨૦૬	સતીને સ્વામીની કરવી સેવરે. ...	૧૪
૨૦૭	સદ્ગુરુ શ્રી પતિને શિષ્ય નામી. ...	૧૨૧
૨૦૮	સમજણુ સાધનરે સૌ થકી સારછે. ...	૭૮
૨૦૯	સમજી લેજો શાશુરે. ...	૩૯
૨૧૦	સમજે તો ધણું સારરે. ...	૫
૨૧૧	સ્વાદને વશ સહુ સંસારરે. ...	૧૩
૨૧૨	સાચા સંતોની શીખ નવ સાંભળેરે. ...	૮૯
૨૧૩	સુખ સાચું નહીં સંસારનુરે. ...	૨૮
૨૧૪	સુમતિ બાઈનાં લગન સોહામણી. ...	૧૩૪
૨૧૫	સુમતિ બાઈ સોહામણી. ...	૧૪૨
૨૧૬	સેજે તરે સંસારરે. ...	૬૩
૨૧૭	સોહંજીને શુદ્ધ સાસુછે સારીરે. ...	૧૪૦
૨૧૮	સૌ નથી સરખુરે. ...	૮૦
૨૧૯	સંખ્યા સમે શ્રી હરીને. ...	૬૫
૨૨૦	સંત કોઈ સાચારે. ...	૪૦

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૨૨૧	સંતો બાઈ સાકુટનોરે. ...	૯૯
૨૨૨	સંત સમાગમ સારે. ...	૬૩
૨૨૩	સંસારનું સુખ માને કમ સાચુરે. ...	૩૮
૨૨૪	હમ પરદેશી આ દેશે આવ્યા. ...	૧૨૬
૨૨૫	હમેરે ગયાં બેની સંત સભામાં. ...	૧૬૦
૨૨૬	હરી ગુર સંત એકે રૂપે જણા. ...	૧૧૯
૨૨૭	હરીજનનો અવગુણ આવે ઊરમારે. ...	૮૮
૨૨૮	હરી ભક્તિના અધિકારીરે. ...	૨૭
૨૨૯	હરી ભજતાં કે આવીને ઓડે. ...	૪૩
૨૩૦	હરી વિના બીજે નહીં હિતકારીરે. ...	૩૭
૨૩૧	હરી સાથે ન કીધું હેતરે. ...	૫૩
૨૩૨	હારે સુમતિ કન્યાનું સાજન સાંરે. ...	૧૪૦
૨૩૩	હવે સુમતિને શણગારીયા. ...	૧૪૧
૨૩૪	હું ને માંડે બે ને મુકે. ...	૬૭
૨૩૫	હેતે ભજે હરીનેરે. ...	૫૯
૨૩૬	ક્ષમા ખડગ કર ધારો મારા સંતો. ...	૧૧૦
૨૩૭	ગાન ચક્ર છડા હે ગાની. ...	૧૧૩
૨૩૮	ગાન માટે ગુર કરોરે નકટ નર. ...	૪

ઉપદેશ ચિંતામણી.

અથ મંગળાચરણ.

દોહા.

શ્રીવર છે અશરણુ શરણુ, તારણુ ભવ કીરતાર;
વિઘ્ન નીવારણુ ચરણુ તવ, વન્દુ વારમવાર. ૧

છંદ ત્રીભંગી.

શ્રીવર જયકારી દેવ ઉદારી,
ભવ ભયહારી અવીકારી;
કર ખંસી ધારી જીવન ચારી,
તવ ગતી ન્યારી તપ ધારી;
સમરે ત્રીપુરારી તત્ત્વ વિચારી,
વરણી તારી કૃતિ ચારી;
જયજય મોરારી ગીરિવરધારી,
કુંજવિહારી સુખકારી.
અવીચળ અવિનાશી વિશ્વવિલાસી,
ઘટ ઘટ વાશી ગુણ રાશી;
આણીમાદિક દાશી અલખત ખાશી,
પુરણ પ્રકાશી જગવાશી;
કદી નહીંજ ઉદાશી ધરમ ઉભાશી,
નજર સુધાશી શૃતધારી.

ટક

જયજય ૧

ધેંગાજન ધામી સદ્ગચીદ્રુવામી,
 અલક અકામી જગ જામી;
 નિર્મળ જાહુનામી કોઈ ન દામી,
 અંતરજામી નહીં ખામી;
 હરીજનના હામી વૈકુંઠ ગામી,
 નીગમ નમામી અમુરારી.
 કોટી જગ કરતા અભરણુ ભરતા,
 વળી જગહરતા આચરતા,
 માયા આદરતા અત્રત ઝરતા,
 ધરણી ધરતા અધ હરતા;
 થીરતાથી ઠરતા જે અનુસરતા,
 તે જન તરતા ભવવારી.
 દુનિયાના દાતા છે પિતુમાતા,
 ભુદર બ્રાતા શોભાતા;
 ગુણુ સુરનર ગાતા વિશ્વ વિધાતા,
 સ્થિર મન થાતા વિખ્યાતા;
 પુરણુ રસ પાતા જગના જાતા,
 સત સોહંતા જહિં વારી.
 જય દિનદયાળા ક્ષીજ પ્રતિપાળા,
 કાનક કાળા ગોવાળા;
 જપું છું તુજ માળા વાત વિશાળા,
 તન દુઃખ ટાળા ઉપગારી.
 જમુના ત્રટ જહમે થીર મન થધને,
 રાસ રચધને શુભ થધને;

જયજય૦ ૨

જયજય૦ ૩

જયજય૦ ૪

જયજય૦ ૫

વેણુ ગીત ગઈને અતિ ચીત ચહીને,
 અમૃત પૈને સુચી રહીને;
 કરી અતિ આધિકઈને વળી સુખદઈને,
 સંગે લઈને વૃજનારી. જયજય૦ ૬
 ઉર ભક્તિ ઉપાવે સંત સુહાવે,
 દરશન પાવે અતિ લાવે;
 ગર્ભવાસે ન આવે થીર મન થાવે,
 નિરમળ લાવે ચીત ચહાવે;
 ગણુપત ગુણુ ગાવે દાસ કહાવે,
 પદ પર જાવે બલિહારી. જયજય૦ ૭

રાગ કાશી.

પદ ૧ લું.

તુજ આ શરણુ આવ્યોરે,
 ગણાધિપતિ તુજ આ શરણુ આવ્યોરે; ટેક.
 તુજ આ શરણુ આયો, પ્રેમરસ સેજે પાયો;
 લક્ષ ચરણુમાં લાયોરે. ગણાધિ૦ ૧
 બુદ્ધિ સિદ્ધિ બેઠે નારી, મુખક તણી સવારી;
 તન મન જાઉં વારીરે. ગણાધિ૦ ૨
 લક્ષ લાભ પુત્ર લેવા, સુરનર કરે સેવા,
 દેવ માંહી મુખ્ય દેવારે. ગણાધિ૦ ૩
 સમરતાં મુખ થાય, દેહ કેરાં દુઃખ જાય,
 માતા અંબીકાજી માયરે. ગણાધિ૦ ૪
 પિતા તો શંકર સ્વામી, દેવ કોઈ નાવે દામી,

નીરંજન નામીરે. ગણાધિ ૦ ૫
 નામથી વીધન નાસે, પાપ કદી નાવે પાસે;
 વિશ્વમાંહી વસ્યા વાસરે. ગણાધિ ૦ ૬
 પુણુ ગુરૂ તારા પાચે, જગ માંહી જશ થાચે;
 ગણપત ગુણ ગાયેરે. ગણાધિ ૦ ૭

૫૬ ૨ જી.

જ્ઞાન માટે ગુરૂ કરોરે, નફટ નર
 નુંધરા કદી ન ફરો; નફટ નર ૦ ટેક.
 નુંધરા જો નર ફરો, તેથી નહિ ભવ તરો;
 કોડે સતગુરૂ કરોરે. નફટ નર ૦ ૧
 નારદે ન ગુરૂ કર્યા, વૈકુંઠથી પાછા ફર્યા;
 ગુરૂ મળ્યે ઠામે ઠર્યારે. નફટ નર ૦ ૨
 નુંધરાનું પુન્ય નાસે, પ્રભુ નવ આવે પાસે;
 બ્રહ્મા કદી નહીં ભાસેરે. નફટ નર ૦ ૩
 નુંધરાનું સુખ ન્યાજે, કલેશ ઉપજે તે કાળે;
 ભક્તિ કદી ન ભાળેરે. નફટ નર ૦ ૪
 દાનવ માનવ દેવા, સતગુરૂની કરે સેવા;
 કહીએ એથી મોટા કેવારે. નફટ નર ૦ ૫
 મોટા જન જેને મળ્યા, ભાવે ભક્તિમાં ભળ્યા;
 વૈકુંઠની વાટે વળ્યારે. નફટ નર ૦ ૬
 પુણે ગુરૂજીના પાયા, મુકી જગ કેરી માયા;
 ગણપતે ગુરૂ ગાયારે. નફટ નર ૦ ૭

પદ ૩ જી.

સમજે તો ઘણું સાફરે, મુરખ મન સમજેં ટેક.
 સમજે તો ઘણું સાફ, વારે વારે તને વાફ;
 માની લે કહું માફરે, મુરખ મન ૦ ૧
 કાયા માયા જુઠી કેવી, ઝાંઝવાના નીર જેવી;
 તારી સત્ય જાણુ તેવીરે. મુરખ મન ૦ ૨
 સુત દારા સેજ સારી, ખંગલા બેઠક ખારી;
 તેમાં મતી મોહી તારીરે. મુરખ મન ૦ ૩
 ભોગ તારે મન ભાવે, અંતે વાંસે નહીં આવે;
 લેશ નવ લાજ લાવેરે. મુરખ મન ૦ ૪
 જુઠી ખાજી આતો જાણી, વદી લેને સાચી વાણી;
 કરને ખરી કમાણીરે. મુરખ મન ૦ ૫
 મનુષ્યા જનમ મળ્યો, પ્રભુને ન પંથ પળ્યો;
 ભુત પ્રેત માંહી ભળ્યોરે. મુરખ મન ૦ ૬
 ઠરી લે ઉત્તમ ઠામે, દુઃખ નહીં ભાગે દામે;
 ગાયું ગણુ પતરામેરે. મુરખ મન ૦ ૭

પદ ૪ થું.

એતે તો એતાવું તુનેરે મુરખ મન,
 એતે તો એતાવું તુનેરે. ટેક.
 સજી અલખત સારી, મીથ્યા કે છે મારી મારી;
 નથી કાંઈ તારી ન્યારીરે. મુરખ ૦ ૧
 છે આ સુપનાની ખાજી, છત કોઈની નવ છાજી;
 પ્રભુ ભજી લેને પાજીરે. મુરખ ૦ ૨

જોતાં.જોતાં સહુ જાશે, થનાર વસ્તુ તો થાશે;
કશું ન કરી શકાશેરે. મુરખ૦ ૩

ખંખેરીને હાથ ખાલી, આવ્યાએમ જશો ચાલી;
કરી માથાકુટ ખાલીરે. મુરખ૦ ૪

માંખીઓએ મધ કીધું, ન ખાધું ન દાન દીધું;
હુંટનારે હુંટી લીધુરે. મુરખ૦ ૫

તન પડી જાશે તારૂં, મીથ્યા કહે છે માંડ માંડ;
ખજતામાંથી ખોળ ખાડરે. મુરખ૦ ૬

મરણ લમે છે માથે, હાથે કર્યું આવે સાથે;
નીમેલું છે જગનાથેરે. મુરખ૦ ૭

સમજે તો સુખ થાયે, જનમનું દુઃખ જાયે;
ગણપત ગુણ ગાયેરે. મુરખ૦ ૮

(ચોપાઈ-ભક્તિ એવીરે ભાઈ એવી એ રાગ.)

પદ ૧ હું.

મહેવંતીને વરને વરવું, એવું બગતીમાં ચીત આદરવું;
નટ દોર ઉપર ચડે છે, સાત બેઢેડાં તે શીર ધરે છે.
તાંણી નેગ બે કરમાં તે વાર, નીરણે સહુ મળી નરનાર;
પટા બેલીને પાર ઉતરવું, એવું ધ્યાન પ્રભુજનું ધરવું. ૧
સતી સ્વામી સુવો જે વાર, ધરે અંગ તે સોળ શણગાર;
જાયે જીવતી તે બળવા જોતે, પાછી વળે કદાપી ન પોતે;
એને પતીની પ્રીત્યશું મરવું, એવું ભક્તિમાં ચીત આદરવું. ૨
શુરો સંગ્રામમાં સંચરે, ભડ પગલું પાછું નવ ભરે;
મરે ત્યાં લગી મામ ન સુકે, ચોટ શતરૂની એક ન ચુકે,

એને શ્રીકર તજીને ફરવું, એવું ધ્યાન પ્રભુજીનું ધરવું. ૩
 દેખી દીપકનો દેદાર, ઉડી આવે પતંગ એ વાર;
 અંપલાયે તે જાળમાં જ્યારે, તેને ફરવું મટે તે વારે;
 એને તનમન અરપાણુ કરવું, એવું ભક્તિમાં ચીત આદરવું. ૪
 બોલેબપૈયો બારેમાસ વાણી, પીએપ્રેમથી સ્વાતીનું પાણી;
 એને ભુમિ પડયું નવ ભાવે, કોઈ નીર તે કામ ન આવે;
 ભડું સ્વાતીનું ઘટમાં ભરવું, એવું ધ્યાન પ્રભુજીનું ધરવું. ૫
 ચકોરનું જેમ કાગ્યું ચીત, પુરી બાંધી ઇંદુ સાથે પ્રીત;
 દેખી પ્રકાશ સુરતાને સાથે, બીજે બુદ્ધિ કદી નવ બાધે;
 એક ઠેકાણે રહીને કરવું, એવું ભક્તિમાં ચીત આદરવું. ૬
 હરીજન હરી રસને પીવા, માથા સાટે માણે મરજવા;
 ચીતમાં એવા પ્રભુ પદ ચ્હાય, ગુણગણપત વરણવી ગાય;
 એને હરીજનથી નવ ડાવું, એવું ધ્યાન પ્રભુજીનું ધરવું. ૭

પદ ૨ જી.

જો તું કોટીક કર્મ કરાવે, તોએ ભક્તિને તોલે નાવે.
 જોણુભક્તિના નવ પરકાર, પરાભક્તિનો કોઈ પામે પાર;
 જોણુભક્તિ પુરાણે પ્રમાણી, પરાભક્તિને વેદે વખાણી;
 અન્ય સાધન ઉરમાં આવે, તોએ ભક્તિને તોલે નાવે. ૧
 એમ શીખે તું પુરાણુ અઢાર, જો તું મુખે વહે વેદ ચાર;
 જો તું ભણે બીજને ભણાવે, ચીતમાંહીથી જ્ઞાન ચલાવે;
 જો તું સક્ત સ્વરથી ગાવે, તોએ ભક્તિને તોલે નાવે. ૨
 ગંગાજળ ચડાવે શીવલીંગ, જો તું પુષ્પ ચડાવે બહુરંગ;
 સ્તોત્ર મંત્રને ધુપદીપ સાધે, એમ ઉમિયાપતિને આરાધે;

ખંને કરથી તાલ બળવે, તોચે ભક્તિને તોલે નાવે. ૩
 જો તું જટા વધારે શીષ, જો તું ભસ્મ ધરે અહોનીશ;
 જો તું શબ્દ શંખનો સુણાવે, બની સીધ દુનીયાને કરાવે;
 જો તું લલાં ભજન સુણાવે, તોચે ભક્તિને તોલે નાવે. ૪
 જો તું મુન્ય ધારી થયો મુની, જોઈ જગ્યા પકડે મુની;
 લાવી લાકડાં ધુણી ધખાવે, મીંચી નેત્ર ને માળા ફેરાવે;
 જો તું સાંન કરી સમજાવે, તોચે ભક્તિને તોલે નાવે. ૫
 જો તું કાન ફાડી મુંદ્રા કારે, મુકી વસ્ત્ર લંગોટી મારે;
 જો તું તુંબડ તાર વળાવે, ભજન બોલીને જન ભરમાવે;
 જો તું વીર થઈ પુજાવે, તોચે ભક્તિને તોલે નાવે. ૬
 બની વીર ને વેદ ઉચારે, પાળે સૌચ અતીશે આચારે;
 જો તું અન્ન વીના કરે અહાર, આવી નમે નર ને નાર;
 ગુણ ગણપત વરણુવી ગાવે, તોચે ભક્તિને તોલે નાવે. ૭

પદ ૩ જું.

જો તું સાધન સર્વ સોહાવે, તોચે ભક્તિને તોલે નાવે.
 જો તું ખાતે ભૈરવ જવ ખાય, કાશી કરવતે વેરાવે કાય;
 મરે જઈને હેમાળા માયે, તપ માંડે તરુવર છાયે;
 જો તું શુન્ય સમાધી લાવે, તોચે ભક્તિને તોલે નાવે. ૧
 વાંચી વેદાંત વાદને માંડે, છળ કપટ અંતરથી ન છાંડે;
 જો તું પદ્માસન વાળી બેસે, બની ધ્યાની ગુફામાં પેસે;
 જો તું દસ વાર દીનમાં નહાવે, તોચે ભક્તિને તોલે નાવે. ૨
 જો તું શીવલિંગ ખાંધે શીશ, રાખે શંખ ન છોડે રીશ;
 જોગી જંગમ થઈ કથે જ્ઞાન, કુળ આશ્રમનું અભિમાન;

ખની જતીને જોગ જગાવે, તોયે ભક્તિને તોલે નાવે. ૩
 જો તું સરોવર કુપ જોદાવે, ભલા ધીના હવાડા ભરાવે;
 અલીમાન તણે ઉપાયે, નાંખી સાકરને પાયે ગાયે;
 જો તું જગમાં જશ મેળાવે, તોયે ભક્તિને તોલે નાવે. ૪
 ઠીક ખનાવે દેવળ ઠાઠ, જો તું બંધાવે સરોવર ઘાટ;
 આપે દાન થઈને દાતા, થાયે સજ્જનને સુખ સાતા;
 જો તું વનમાં વાગ્ય જોડાવે, તોયે ભક્તિને તોલે નાવે. ૫
 જો તું અડસટ તીરથ નાહાયે, તારા પંડનું પાપ ન જાયે;
 ઉભો રહી તપ માંડે ઝોલા, કરે કીમીયેથી કંચન તોલા;
 જો તું શ્વાસોશ્વાસ મેલાવે, તોયે ભક્તિને તોલે નાવે. ૬
 જો તું કંચન મોહોલ લુટાવે, જો તું બાંધ્યાં બાંણુ છોડાવે;
 પ્રેમ સંહીત ગુરૂગમ પાવે, પાંચ પક્કડી એકે ઘેર લાવે;
 ભલી ભક્તિ ગણપતને લાવે, ત્યારે દલમાં હરી દરસાવે. ૭

પદ ૪ થું.

તન ધર્યું જેણે ભવજળ તરવા, તેને સતગુરૂ સાચા કરવા. ટેક.
 જ્ઞાનહીણા ગુરૂ જો કરશો, ફેરો લખચોરાસીનો ફરશો;
 નીચ કુળના ગુરૂ નવ કરવા, એથી અંતે ન પામે ઉગરવા;
 એમ હરકત જગની હરવા, તેને સતગુરૂ સાચા કરવા. ૧
 ગુરૂ વીના જ્ઞાન ન થાયે, મોટા સુનિજન કયે મહીમાયે;
 જે અજ સનકાદિક શેષ, આદિ વિષણુએ કર્યો ઉપદેશ;
 અવિનાશીનું ધ્યાન આદરવા, તેને સતગુરૂ સાચા કરવા. ૨
 જનક જેવા વીદેહી જેહ, ગુરૂ અષ્ટાવક કર્યા તેહ;
 પામ્યો પરીક્ષત પદ નીરવાણુ, ગુરૂ શુકદેવ મળીયાસુખણુ;

સત્ય ધામે તે ધારે સંચરવા, તેને સતગુરુ સાચા કરવા. ૩
 સકળ મુનિ અને શિવશક્તિ, ભાવે કરે સતગુરુની ભક્તિ;
 રહુગણુને મળ્યા મુનિરાય, સાચી કીધી તે ભરથે છાંય;
 વિશ્વપતિને ઈચ્છે કરવા, તેને સતગુરુ સાચા કરવા. ૪
 રામે વશિષ્ઠ ગુરુજીને વંદ્યા, કૃષ્ણે સંદીપ કર્યા મુખકંદા;
 ઉદ્ધવ અર્જુનને આપ્યું જ્ઞાન, ગુરુ થયા શ્રી ભગવાન;
 શ્વાસોશ્વાસ હરી સમરવા, તેને સતગુરુ સાચા કરવા. ૫
 નવનાથ ચોરાશી સીધ, ગુરુ શરણુથી પામ્યા નવનીધ;
 ગુરુ પ્રસન્ન હરી પ્રસન્ન, દેખે એમ ગુરુ દરશન;
 એમ અગમ પંથ અનુસરવા, તેને સતગુરુ સાચા કરવા. ૬
 સંસાર સાગર નરેહરી નાવ, ભક્ત કોઈકે રાખે ભાવ;
 ગુરુ ખેવટીયા ગુણવાન, મટે મોહ માયા અલીમાન;
 કહે ગણુપત ઠેકાણે કરવા, તેને સતગુરુ સાચા કરવા. ૭

(હરી ભજન થકી, છોટા હોય તે સહુથી મોટા થાયે—એ રાહ.)

પદ ૧ છું.

સતસંગ વીના, સમજણુ સાધેન અંતરમાં નહીં આવે;
 સતગુરુ વીના હરી મળવાનો મારગ કોણુ બતાવે. ટેક.
 સતગુરુને પ્રથમ શરણુ ધારે, તારે ભુલ પ્રાંત ભ્રમણા બારે;
 એમ અંતરમાં રહુ ઓળખાશે. સતસંગ વિના ૦ ૧
 સતસંગ વિના નવ સાર જડે, પુરણાનંદ કેરી ન ખમર પડે;
 જેમ તાળી પડે ન એક હાથ વડે. સતસંગ વિના ૦ ૨
 સતસંગ થકી નર કંઈ સુધર્યા, તન શોધી ભવજળ તેજ તર્યા;
 વશ વરતી કરી વીકૃતને વર્યા. સતસંગ વિના ૦ ૩

સતસંગ થકી તો સુક્રિ મળે, સતસંગે પ્રેમની રીત પળે;
 સતસંગે ભક્તિ માંડી ભળે. સતસંગ વિના૦ ૪
 સતસંગ થકી તો પદ પામે, ધરી ધ્યાન ઠરે અક્ષર ધામે;
 ગુણગાઈ કહ્યું ગણપતરામે. સતસંગ વિના૦ ૫

પદ ૨ બું.

શુદ્ધ ચિત્ત વિના, જપ તપ સાધન જોગ કરે શું થાય;
 મુઠ મથી મરે, દીવા વિના અંધારે નવ દેખાય ટેક.
 શુદ્ધ ચિત્ત વિના નહીં ભાવભક્તિ શુદ્ધ ચિત્ત વિના નહીં મળે સુક્રિ;
 શુદ્ધ ચિત્ત વિના નહીં જોગ જુક્રિ. શુદ્ધ ચિત્ત વિના૦ ૧
 શુદ્ધ ચિત્ત વિના વ્રત દાન કરે, વળી તીરથ સઘળાં ફરેનો ફરે;
 તેતો સંસારમાં કોઈ દીન ન તરે. શુદ્ધ ચિત્ત વિના૦ ૨
 શુદ્ધ ચિત્ત વિના પાઠપુજન કરે, શુદ્ધ ચિત્ત વિના જગદ્યાન ધરે;
 શુદ્ધ ચિત્ત વિના ન ડોક જઈ ઠરે. શુદ્ધ ચિત્ત વિના૦ ૩
 શુદ્ધ ચિત્ત વિના ગુરૂ જ્ઞાનકથે, માંખાણુ જ્યમન મળે પાણી મથે;
 જેમ પ્રેમ વિના પળે તીરથ પથે. શુદ્ધ ચિત્ત વિના૦ ૪
 માટે ચિત્ત હરી ચણે ધરવું, તજી કપટ હરી સમરણ કરવું;
 તેને ગણપત ભવસાગર તરવું. શુદ્ધ ચિત્ત વિના૦ ૫
 (ચતુરા ચેટક એવું જાણે, કેઈ વેળાનું કામણુ કર્યું છે એ રાગ.)

પદ ૧ લું.

કામના કોપથી ઉગર્યા કોકરે, લાજ સુકીને ચાલે લોક;
 સુતાનું લાંછન લાગ્યું, બ્રહ્માનું સત્ય લાગ્યું;
 ફેળેતી થઈ જગતમાં ફેકરે. લાજ૦ ૧
 મહાદેવે તપ માંડ્યું, માયામાંથી મનહું છાંડ્યું;

સતીને મોહીને થયો શોકરે. લાજ૦ ૨
 ધર્મુ રૂપ ગૌતમ ધામે, ઈદ્ર અહંદ્યા કામે;
 મેળવ્યો જીવતી સાથે ઝોકરે. લાજ૦ ૩
 પારાશર પુરા થયા, ચ્યવન તો ચુકી ગયા;
 રાવણ તો રણમાં રહ્યો થોકરે. લાજ૦ ૪
 ઠયો કામ ઠામ કુઠામે, ગાયા ગુણ ગણપતરામે;
 દલ વિચારી ડોલાવો ડોકરે. લાજ૦ ૫

પદ ૨ જી.

લોભેલલયાયા જગતના લોકરે, કળિકાળમાં ઉગર્યો કોક.
 સહસ્ર અર્જુન શુરો, પાપી થયો રણમાં પુરો;
 ફરશુધરે જીવત કીધું ફોકરે. કળિકાળમાં ૧
 કૌરવ તો રાજને કાળે, લોભી થયા લોપી લાળે;
 મારી સજ્જનને પામ્યો શોકરે. કળિકાળમાં ૨
 ભક્ત અકૂર ભારી, નમે જેને નર ને નારી;
 મણી માટે થઇ ફજેતી ફોકરે. કળિકાળમાં ૩
 નંદે નવખંડનું નાણું લાવાને આંગણે આણ્યું;
 પાણીમાં પાથરી પાડી પોકરે. કળિકાળમાં ૪
 કરે લાજ લોભને કામે, ગાયા ગુણ ગણપતરામે;
 દેખી ધન ડોલાવોમાં ડોકરે. કળિકાળમાં ૫

પદ ૩ જી.

કોધે તો કીધો કાળો કેરરે, વહાલામાં વધાર્યું વેર.
 કોધ ચંડાળ કેવો, અડે અલકાય એવો;
 પાપીની કોધ પ્રીછે નહીં પેરરે. વહાલામાં ૧

વિશ્વામિત્ર ઋષિ વાંકું, કર્યું તપ સૌથી સાફું.
 માર્યા સો ગ્રાહણ નાવી મેહેરરે. વહાલામાં ૦ ૨
 કોધ દુરવાસાએ કીધો, દયાળુને આપ દીધો;
 ગયાતા અંબરીષને ઘેરરે. વહાલામાં ૦ ૩
 પ્રગટયા સ્થંભમાં પોતે, વહારે ચઢયા જીવન જોતે;
 કર્યો જ્યારે હિરણ્યાકશ્યપે કેરરે. વહાલામાં ૦ ૪
 ધારો જીવું અક્ષર ધામે, ગાયું એમ ગણપતરામે;
 મોહનજી મનમાં લાવે મેહેરરે. વહાલામાં ૦ ૫

પદ ૪ થું.

કપુતનો કોઈ કરે રખે સંગરે, ભકતીમાં પાડે ભંગ;
 સુગરીએ શિખામણ દીધી, વાંદરને વાત કીધી,
 કુદી ઘર ભાગ્યું કોપ્યો કુસંગરે. ભકતીમાં ૦ ૧
 આભાર ઉંદરનો કીધો, પ્રીતીએ પાંખમાં લીધો;
 વપુએ વરૂવો થયો વિહંગરે. ભકતીમાં ૦ ૨
 સજીવન મંતર સીધ્યો, જાણી સિંહ જીવતો કીધો;
 અભાંગીએ ખાધું વિપ્રનું અંગરે. ભકતીમાં ૦ ૩
 ભસ્માંગદ તપનો ભોગી જખ્યા દિગંબર જોગી;
 પાપી કર્યો સતિ હર્યાનો પ્રસંગરે. ભકતીમાં ૦ ૪
 કહ્યું સમજીના કામે, ગાયું એમ ગણપતરામે;
 સતીયા છોડો એનો કુસંગરે. ભકતીમાં ૦ ૫

પદ ૫ મું.

સ્વાદને વશ સહુ સંસારરે, કોણ ગ્રહીત્યાગી નરનાર.
 સ્વાદે છળ્યા સ્ત્રીગીરૂપી, પ્રેમદાને પેર ન પુછી;

આવ્યા અયોધ્યામાં એ વારરે. કોણુ ગ્રહીં ૧
 વિષય વશ રાજા રાણી, પીએ મદીરાનાં પાણી;
 વઠને નાવે કાંઈ વિચારરે. કોણુ ગ્રહીં ૨
 સ્વાદી નર નીચનું ખાએ, ચોરી જારી કરવા ચાહાયે;
 વળી જેને વહાલો નહીં વહેવારરે. કોણુ ગ્રહીં ૩
 સ્વાદી કરે દલથી દગો, ન ગણે સજ્જન સગો;
 એના તો પાપનો નાવે પારરે. કોણુ ગ્રહીં ૪
 કરો નહીં મતિ એ કામે, ગાયુ એમ ગણુપતરામે;
 સાચો છે હરી ભજનમાં સારરે. કોણુ ગ્રહીં ૫

પદ ૧ ઠું.

સતીને સ્વામીની કરવી સેવરે, જાણીદલ લીતરના દેવ;
 પ્રભાતે પતીને પુછે, સ્વામીજી કામ શું છે;
 તેવી નિત્ય તનમાં રાખવી ટેવરે. જાણી દલ ૧
 સ્વામાને સરવે સુજે, પતિ ગુરૂ પ્રભુને પુજે;
 કદાપી કરે નહિ કટેવરે. જાણી દલ ૨
 કોઈ પૃથ્વીમાં કેવા, જાણે લઈ ખાપના જેવા;
 ખોટી વાત તજે તતખેવરે. જાણી દલ ૩
 શિળ શણગાર શોભે, લલચાય ન કદી લોભે;
 હરીજન સાથે રાખે હેતરે. જાણી દલ ૪
 કરે નહીં નબળા કામે, ગાયુ એમ ગણુપતરામે;
 આવે નહીં ઉરમાંડી અહમેવરે. જાણી દલ ૫

પદ ૭ મું.

રાંડેલીને રાખવી રીત્યરે, પરીગ્રહ સંગાયે પ્રીત્ય.
 ધણી એક રામને ધારી, મનને નાખણુ મારી;

અંતરથી કરે નહીં અનીત્યરે. પરિબ્રહ્મ ૦ ૧
 વિષયી પુરૂષની વાણી, સુણે નહીં ભુકડી જાણી;
 અહોનીપ આરાધે અદ્વૈતરે. પરિબ્રહ્મ ૦ ૨
 ગુરૂને ગોવિંદની સેવા, માની લે મીઠડા મેવા;
 ભુંડાથી રહે સદા ભયભીતરે. પરિબ્રહ્મ ૦ ૩
 વદે નહીં વૈખરીવાણી, સાચી એ સુંદરી શાણી;
 વધારે પુન્યમાં ખરચે વિત્તરે. પરિબ્રહ્મ ૦ ૪
 હાંડે એમ સાચી હામે, ગાયું એમ ગણપતરામે;
 જાણે તેની ભુગમાં થાશે જીતરે. પરિબ્રહ્મ ૦ ૫

(રાગ ગરબી—મારગ મુકોને કહું છું કાના કયારની જો એ રાગ)

પદ ૧ લું.

ચેતી લેને જગત ચાલ્યું જાય છે જો,
 થાકે પામી શું આળસુ થાય જો. ચેતી ૦ ટેક.
 મળ્યો મનુષ્યા જનમ મોંઘા મુલનો જો,
 એવો મળે નહીં એ સમતુલ્યનો જો. ચેતી ૦ ૧
 રાવણ જેવા હતા જગતમાં રાજ્યા જો,
 છત્ય ભોગવવા એકે નવ છાજ્યા જો. ચેતી ૦ ૨
 મુખ ભોગવતા અતિ સંસારમાં જો,
 ચડપે ઉડી ગયા એતો પળ ચારમાં જો. ચેતી ૦ ૩
 તરૂં સરિતા કીનારે ઉગે શુરમાં જો,
 પલકે માંહી તે તણાઈ જાય પુરમાં જો. ચેતી ૦ ૪
 કહું જીવહલા સમજ તારા કામની જો,
 શીખ સાંભળ ગણપતરામની જો. ચેતી ૦ ૫

પદ ૨ બું.

તારા માથે નગારાં વાગે મોતનાં જો,
 ખોટાં થાશે જરૂર સુખ ખાંતનાં જો. તારે૦ ટેક.
 ઇદ્રજીત જેવા રાજવી ઉડી ગયા જો,
 બળિયા કુંભકર્ણુ જેવા કંઈ બુડી ગયા જો. તારે૦ ૧
 માન શુરનાં સુકાવતા > મહારથી જો,
 જોતાં નામ-તેનાં જડતાં નથી જો. તારે૦ ૨
 ખડગ ધારી બેસી ઘોડીલા ખેડાવતા જો,
 એવા ઉડી ગયા નજરે નથી આવતા જો. તારે૦ ૩
 મહા શુરવીર હાક જેની મલકમાં જો,
 પોઢયા જઈને મશાણુ એક પલકમાં જો. તારે૦ ૪
 દેહ એવી છે અબુકે જેવી દામની જો,
 રાખ્ય રીખામણુ ગણપતરામની જો. તારે૦ ૫

પદ ૩ બું.

કૃષ્ણ ભજન વિના કાયા શા કામની જો,
 ભાવે ભક્તિ કરી લે રૂડા રામની જો. કૃષ્ણ૦ ટેક.
 સુખ સ્વમા જેવું છે સંસારનું જો,
 રાખ્ય સગપણુ સરજનહારનું જો. કૃષ્ણ૦ ૧
 જળ ઝાંઝવાનાં જેમ જણાય છે જો,
 તેમ તૃણાને પુરે શું તણાય જો. કૃષ્ણ૦ ૨
 કરણ દીધા કથા સુણવાને કારણે જો,
 વારી જાને વાલમજીને વારણે જો. કૃષ્ણ૦ ૩
 પાંખી પાંખ વિના ચુપવિના પાંખડી જો,

તેમ તેજ વિના ઓપે જેમ આંખડી ને. કૃષ્ણ ૦ ૪
 સાચી એક છે સગાઈ મુખધામની ને,
 રાખ શીખામણ ગણપતરામની ને. કૃષ્ણ ૦ ૫

પદ ૪ થું.

કાળ જાળ માંહી જીવ પકડાય છે ને,
 હરી લજ્યા નહિ એજ અથડાય છે ને. કાળ ૦ ટેક.
 દંતી પડે જેમ હાડીના દુઃખમાં ને,
 મુખક આવે જેમ સર્પ તણા મુખમાં ને. કાળ ૦ ૧
 ધારી નેને કરોળિયાની ધાંખના ને,
 મોઢે આવે તો મળે ભોગ માંખના ને. કાળ ૦ ૨
 વસે જઘને વિહંગ વિશ્વાસમાં ને,
 પડે ઓચિંતો પારધીના પાસમાં ને. કાળ ૦ ૩
 દુર દેખીને હરણ ચાલે દોટમાં ને,
 ચડપ આવે જેમ સિંહ તણી ચોટમાં ને. કાળ ૦ ૪
 કાળ આગળ નથી અક્કલ કશા કામની ને,
 રાખ્ય શીખામણ ગણપતરામની ને. કાળ ૦ ૫

(પદ ગરબી-કામણ દીસે છે અલખેલા તારી આંખમાં-એ રાગ.)

પદ ૧ છું.

કયમ તું ભુલ્યો ઉપકાર જગત કીરતારનોરે, કયમ બેઠેક.
 કાન કયા સાંભળવા કેવા, મુખ હરિગુણ ખાવાને મેવા;
 દહાવો આવ્યો લેવા શુભ સંસારનોરે. કયમ ૦ ૧
 કર આખ્યા સેવા કરવાને, ચરણ તીરથ ગતિ આચરવાને;
 તન આખું તરવાને કહું છું ક્યારનોરે. કયમ ૦ ૨

મતિ આપી જગને મહારાજે, કૃત્ય રૂડાં કરવાને કાજે;
 ગુણ અનુપમ ગાજે ભવ કીરતારનોરે. કયમં ૩
 એનાથી કોણ છે ઉદારી, દેખી જો તેની દાતારી;
 શું ગુણ મુકે વિસારી સરજનહારનોરે. કયમં ૪
 સુરખ શીદ રખડાઈ મરે છે, કહ્યું કરી લે ગણપત કહે છે;
 ફાગટ શીદ ફરે છે વિના વિચારનોરે. કયમં ૫

પદ ૨ જી.

ગોવિંદ ગાયા વિના તેં જનમ ગમાવીયોરે, ગોંટેક.
 ભજન હરિનું કયમ ગયો ભૂલી, દુનિયાના કાહાપણમાં ડુલી;
 ફરે શીદને કુલી ઘણો ઘુંટાવીયોરે. ગોવિંદં ૧
 માયાને શું માને મારી, તરીયા તે પણ નહિ કાંઈ તારી;
 વિશ્વપતિ વિસારી લગડું લાવીયોરે. ગોવિંદં ૨
 મોડું કુળ ને મંદિર મેડી, પાપી તારા પગમાં બેડી;
 તને જાશે જમ તેડી ભવ ભમાવીયોરે. ગોવિંદં ૩
 તન સ્વમા જેવું તારૂં, માન્ય કહ્યું તું સુરખ માડું;
 વારે વારે વાડ કપટી કહાવીયોરે; ગોવિંદં ૪
 ક્યો નહિ તું ઉત્તમ કામે; રાખ્ય કહ્યું જે ગણપતરામે;
 પુરણ પદવી પામે અવસર આવીયોરે. ગોવિંદં ૫

પદ ૩ જી.

આયુષ્ય ઓછું આશા નવ લાંબી આદરોરે. આયુષ્યંટેક.
 આપટથી દીપક ઠરી જાશે, જનમ્યું તે સરવે મરી જાશે;
 થનાર વસ્તુ થાશે એ ઉરમાં ધરોરે. આયુષ્યં ૧
 વીજળીનું જેવું અજવાળું, ભવનું સુખડું એવું ભાજ્યું;

રાખી નેમ રૂપાણું વિકૃલ્લને વરોરે. આયુષ્ય ૦ ૨
 પડવાનું છે તનડું પળમાં, જેવો પરપોટો છે જળમાં;
 શીદ ફરો છો છળમાં તેથી નહિ તરોરે. આયુષ્ય ૦ ૩
 સમજી દ્યો વાદળની છાયા, મીઠ્યા ભુગની એવી માયા;
 કામ ન આવે કાયા કૃત્ય સારાં કરોરે. આયુષ્ય ૦ ૪
 સમરી દ્યો ગણપતનો સ્વામી, પુરણ પદને દ્યો પામી;
 બળીયો છે બહુ નામી એનો આશરોરે. આયુષ્ય ૦ ૫

પદ ૪ થું.

કળિભુગનું કારણ આગળ એવું થશેરે. કળિ ૦ ટેક.
 ગંગા ગીતાને ગાયત્રી, વલ્લિકે વિષ ને ખરા જે સ્ત્રી,
 પ્રેમદા નહિ પવિત્રી સત્ય સહુનાં જશેરે. કળિ ૦ ૧
 જતી સતી સંન્યાસી જોગી, ભવમાં સહુ માયાના ભોગી,
 રાય રંક ને રોગી વેરે સહુ વસેરે. કળિ ૦ ૨
 ઉંચ નીચ એકે આરે, ધાક ધણીની સ્ત્રી નહિ ધારે;
 કોઈ કોઈને ન વારે હોનારૂ હશેરે. કળિ ૦ ૩
 પાખંડીને સરવે પૂજે, સાચાની સંગત નહિ મુજે;
 ધરા અધરમે ધુજે કંઈ જન કંપશેરે. કળિ ૦ ૪
 ભવમાં ચઢિયો ભુકે ભામે, પંથ પ્રભુનો એ નહિ પામે;
 ગાયું ગણપતરામે ફંદે શું ફસેરે. કળિ ૦ ૫

પદ ૫ મું.

સતગુરૂ સાચા કરીને ગા ગોવિંદનેરે. સતગુરૂ ૦ ટેક.
 સતગુરૂ સાચા જેને મળિયા, ફેરા તેને સવળા ફળીયા;
 પ્રેમ પંથમાં પળિયા ફેડી ફંદનેરે. સતગુરૂ ૦ ૧

વેદ વચનમાં જે જન વળીયા, ભાવ કરી ભક્તિમાં ભળીયા;
ચિત્ત વિષે નવ ચળીયા, મળ્યા સુકુંદનેરે. સતગુરુ ૨
સુરનર સુનિવર શંકર જેવા, અજ વિષયુ ને દેવી દેવા;
સદા કરે ગુરુ સેવા, કરમ નિકુંદનેરે. સતગુરુ ૩
વેદ ભણે પણ ભેદ ન જાણે, ઇશ્વરને અંતર નવ આણે;
ત્યાગ ન આવે ટાણે, સુરખ મંદનેરે. સતગુરુ ૪
રૂઢામણુમાં શીદ રહે છે, કારજ કરી લે ગણપત કહે છે;
રટવાથી રીઝે છે વિકૃત વંદનેરે. સતગુરુ ૫

(રામ લક્ષ્મણ વન સ્ત્રીધાવતાં—એ રાગ.)

પદ ૧ લું.

ન હોય સત્ય વચન છીનાળનું, ખળો અંત્યજનો આચાર;
વંઠલનો વિચાર, પારખી લેને પ્રાણીયા. ટેક.
સાચા ચોરનેસોગનહોયનહિ, નહોય વ્યસનીનેવટદયાનીવાત;
જાત્ય વિના ભાત્ય. પરખી ૧
ન હોય કપટીનું કાળજ કુમળું, ન હોય પાપીનો પતિયાર;
ભોળા કેરો ભાર, પરખી ૨
ખરી ભક્તિ તે ખળની ન માનીયે, જુઠી સુરખની મિત્રાઈ;
કે શઠની સગાઈ, પરખી ૩
ખળી પામર ફેરી પ્રીતડી, ન હોય વિનતા કેરો વિશ્વાસ;
અદાતાની આશ, પરખી ૪
ખળ્યું નિરધન જીવત જાતનું, ખળ્યું કચર કેરું કમ;
કહે ગણપતરામ, પરખી ૫

૫૬ ૨ જી.

જીકું વિધવાનું જોખન જાણીયે, જીકી જરિણીની પતિસેવ;
 દાંભિક પૂજે દેવ, કહો શા કામનું. ૧
 જળ જીકાં ઝાકળ ને ઝાંઝવાં, જીકી જોગી જનની છેલાઈ;
 કૃપણની કમાઈ, કહો શા કામનું. ૨
 જીકો જન્મ જીવણ નવ જાણીયા, જીકું ગુરૂગમ વિનાનું જ્ઞાન;
 માગણ કેરું માન, કહો શા કામનું. ૩
 જીકી ભક્તિ જાણો અણુભાવની, અનામીકનો ઉચો મહોલ;
 કુલુદ્ધિનો કોલ, કહો શા કામનું. ૪
 જીકો દીનકર આગળ દિવડો, જેવી લાપટ સાથે લેહેર;
 મુરખની શી મહેર, કહો શા કામનું. ૫
 ખળી જાઓ પરાણે પ્રીતડી, ખળી જાઓ અદાતાના દામ;
 કહે ગણપતરામ, કહો શા કામનું. ૬

૫૬ ૩ જી.

મલુ રૂઠયાનું પરખી લ્યો પારખું, નવ ગોઠે રૂટે ગુરૂ જ્ઞાન;
 અતિ અભિમાન, પુરવ કેરા પાપથી. ૧
 પુણ્ય પરવાર્યું પાપ આવી મળ્યું, ત્યારે ઉકલે એવી સુઝ;
 ખળી એની ખુઝ, પુરવ કેરા ૧
 મુકી મોહનને ભજે ભુતને, નવ ઉકલે સત્ય ઉપાય;
 જીકા સંગે જાય, પુરવ કેરા ૨
 અતિ અવગુણ ઉપજે ઉરમાં, ગતિ તેની તો ગળી જાય;
 કરમ કુંડું થાય, પુરવ કેરા ૩
 આવ્યું અમત હાથ ઉછેટીયું, તજી પારસ કરમાં લે પાહાણ;

એ બુદ્ધિ અજાણુ,
શિખામણુ સાચી શ્રવણે ન સાંભળે, ઠરશે જઈ નળળે ઠામ;
કહે ગણપતરામ,
પુરવ કેરાં ૪
પુરવ કેરાં ૫

પદ ૪ થું.

કોટી ઉપાય કરીયે જો કાગને, દશ વાર દહાડી દૂધ પાય;
હંસ ન થાય, જાત વિનાં ૦ ટેક.
સાફ ચંદન લેપીએ ધ્યાનને, તોએ લસવાની ટેવ ન જાય;
અનેક ઉપાય, જાત વિનાં ૦ ૧
કોટી પારસ ઘસીએ કથીરને, તોયે કંચન તે નવ થાય;
જોયે જામ જાય, જાત વિનાં ૦ ૨
સત્ય બોધ બતાવીયે ભુખને, તોયે ઉરમાં ના થાય ઉદાર;
એવાને ધિક્કાર, જાત વિનાં ૦ ૩
વાવ્યું લસણુ કસ્તુરીમાં દેખવી, પાણી ગંગાનું ચિત્તે પાય;
તો ગંધ ન જાય, જાત વિનાં ૦ ૪
પડી ટેવ કંકણુ છે ટાળવી, કરો ઉપાય આઠે જામ;
કહે ગણપતરામ, જાત વિનાં ૦ ૫

(કુંવરીએ કુળ વગોળ્યુંરે આ શુરે કીધું - એ રાજ.)

પદ ૧ લું.

મન માન શિખામણુ મારીરે,
લવદુઃખ ભારી; છેકાયાનરકની કયારીરે, લવં ૦ ટેક.
આવે છે એમાં અતિ ભુંડા અવતાર,
ત્યાં પાપ તણે નહિ પારરે. લવં ૧

ઈડિજ ઉઢ્ઢીજ સ્વદજને જરાયું,
 ત્યાં ભારે નરક ભરાયુંરે. ભવ૦ ૨
 ચોરાશી લખડુંડ જગત માંહી ચડાવા,
 એ જુના જનને જાવારે. ભવ૦ ૩
 ચેતી લેને શીદ જાય છે લખચોરાશી,
 થઈ કરમે નરક નિવાસીરે. ભવ૦ ૪
 જોરાવર જમડા મારે ઘણેરા મારે,
 એ વેળા કોણુ ઉગારેરે. ભવ૦ ૫
 કોટી ભવ કરતાં કૃપા કેશવની થાય,
 તો મનુષ્યા દેહ મળાયરે. ભવ૦ ૬
 કહી છે સમજી લે શિખામણુ તારા કામે,
 ગુણુ ગાયા ગણુપતરામે. ભવ૦ ૭

પદ ૨ જુ.

મળી મનુષ્યા દેહ અમુલીરે, ભક્તિ ગયો ભુલી;
 તું ડકાપણુમાં ગયો હુલીરે, ભક્તિ૦ ૧
 ગાળાપણુ માંહી જુદિ વિના નવ જુઝયો,
 સાચો મારગ નવ સુઝયોરે, ભક્તિ૦ ૨
 તરણુપણુમાં તરણી સંગાથે લાગી તાળી,
 ભરમાવો વૈભવ ભાળીરે, ભક્તિ૦ ૩
 પરિવાર પુરો ગાદી તકીયાને ઘેડા ગાડી,
 લાખેણી પામ્યો લાડીરે, ભક્તિ૦ ૪
 ભરેલાં ભુવન ખેડક ખંગલાને ખાડી,
 વિકૃત મેલ્યા વીસારીરે, ભક્તિ૦ ૫

વૃક્ષપણામાં વધી છે અંગમાં વ્યાધી,
તેં બોળી ઉમર બાધીરે. ભક્તિ૦ ૬
પ્રભુને લજને પાર આ લવનો તું પામે,
ગુણ ગાયા ગણપતરામેરે. ભક્તિ૦ ૭

પદ ૩ જું.

પળમાંહી તનહું પડશેરે, ચેતીને ચાલો;
જેતાં પાછું નવ જડશેરે, ચેતી૦ ટેક.
રાજ રાવણે અદ્વખત ઇંદ્રની આણી,
પણ પીવા નવ રહ્યો પાણીરે, ચેતી૦ ૧
સગરરાજને સાઠહજાર પુત્ર પુરા,
તે સુતા રણમાં શુરારે, ચેતી૦ ૨
ચાંપાનેર જેવાંશહેરહતાં, જગતમાંચાહવાં;
એ ઉજડ પડીયાં આવારે, ચેતી૦ ૩
નદીઓનાં નીર આવે ને ઉતરી જાય;
એમ આયુષ્ય ઓછું થાયરે, ચેતી૦
તનમનજેભનનીઆશાતેસરવેળણોએવી;
જુઠી સપનાના જેવીરે, ચેતી૦ ૫
હાથે એ સાથે, વેદ વદે છે વાણી;
જીવલડા લેને જાણીરે, ચેતી૦ ૬
હરખીને ચાલો, હરજીને મળવા હામે;
ગુણ ગાયા ગણપતરામેરે. ચેતી૦ ૭

પદ ૪ થું.

માને છે મનડા માફરે, શા જીવ્યા સાફ;
ખફ કહેતાં લાગે ખાફ. શા જીવ્યાંટેક.

સપનાનું સુખ જગેથી જુદું જણાયે,
 ઉપજે ને અલપાયેરે. શાં ૧
 પડયુ મુકીને ચાલી ગયા તારા પરિયા;
 જો એકે નવ ઉગરિયારે. શાં ૨
 ખોટું કરવામાં દોરી આયુષ્ય કેરી ખુટી,
 તૃષ્ણા તોયે નવ દુટીરે. શાં ૩
 જીવે છે નજરે કાંઈકોને જીવમાંથી જાતા,
 દોણ તાતાં ને દોણ માતાંરે. શાં ૪
 મેહેનત કરીને મુરખા તેં મેળવી છે માયા,
 પણ જામાં પડશે કાચારે. શાં ૫
 મરવું તે સાચું અંતે જરૂર માની લેને,
 તું દાન દયાથી દેનેરે. શાં ૬
 હું ને મારાથી હરજી હજાર ગો રહે છે,
 કાંઈ સંત પોકારી કહેછેરે. શાં ૭
 દેખીને જમડા લાલચ પામે ન દામે,
 ગુણ ગાયા ગણપતરામેરે. શાં ૮

પદ ૫ મું.

જખરાને હરીજન આલોરે, મનશુરો મોટો;
 એને ઘેરી ઘરમાં ઘાલોરે, મન૦ ટેક.
 કાચા નગરીમાં મનવો તે રાજ કરે છે,
 એનું મારયું સર્વ મરેછેરે. મન૦ ૧
 ક્ષણમાંહી ખોળી ખખર ખલકની એ લાવે,
 વળી પળમાં પાછો આવેરે. મન૦ ૨

પૃથ્વીથી પોહોળો નક્કી પાતાળથી એ નીચો,
આકાશ થકી છે ઉંચોરે. મન૦ ૩

જંગમને જોગી જતી સતીને સન્યાસી,
કોણુ વરતી ને વનવાસીરે. મન૦ ૪

મન માતંગે આતમ કરે અસવારી,
ધીરજનો આંકુશ ધારીરે. મન૦ ૫

પરાશર મુર્ખાવ એકલસંગી પછાડ્યા,
તે પળમાં પાછા પાડ્યારે. મન૦ ૬

ઠરી રહ્યા છે વિશ્વમાં સઘળા ઠામે,
ગુણુ ગાયા ગણુપતરામેરે. મન૦ ૭

૫૬ ૧ હું.

મરણવે મેલી આયારે, દુનિયામાં ડાહ્યા;
કરી પ્રભુને અરપણુ ડાયારે. દુનિ૦ ૧

રણુંકાર રોમે રોમે દેખે છે જે દીવા,
મન મારે તે મરણવારે. દુનિ૦ ૨

હું ને તે માફ મેલી અતુર થઈ ચાલે,
જે ઇશ્વર માટે આલેરે. દુનિ૦ ૩

મુખદુઃખ સાફ જોડું તે સરખું જાણે,
એ અંતરમાં હરી આણેરે. દુનિ૦ ૪

દેખીને કોઈનો દોષ ન દ્રષ્ટીમાં લાવે,
ના ગુણુ પોતાના ગાવેરે. દુનિ૦ ૫

સમાન યુદ્ધી સહુનામાં રાખે સરખી,
હરીજનને જોલે હરખીરે. દુનિ૦ ૬

ગુરૂ ગોવિંદમાં અંતર ઉર ન આણે,
 વળી જુની વાતો જાણેરે. દુનિં ૬
 જપે હરીકા જાપ તે આઠે જામે,
 ગુણ ગાયા ગણપતરામેરે. દુનિં ૭

પદ ૭ મું.

હરી ભકિતના અધિકારીરે એનેરે કહીએ;
 જેણે મનતી માયા મારીરે. એનેરે ૦ ટેક.
 નિરમાની નિરસ્વાદી અને નિષકામી,
 જીવનમાં પ્રિતિ જામીરે. એનેરે ૦ ૧
 નિરલોભી નિરમોહી અને અકેધી,
 સાધનથી કાયા સોધીરે. એનેરે ૦ ૨
 ઇંદ્રિયો જેણે જીતી અધિકારી એવા,
 જાણો જનકના જેવારે. એનેરે ૦ ૩
 સમજણ સેવા ને ધ્યાન ધરમ રહ્યા ધારી,
 એ નિરખે નહીં પરનારીરે. એનેરે ૦ ૪
 વાણી વશ જેના વૈરાગને જાડે વારી,
 પરનિંદા નહીં પ્યારીરે. એનેરે ૦ ૫
 એ આદિક ત્રીસ લક્ષણ છે પાળવાનાં તેને,
 જમદુત ન આવે જેનેરે. એનેરે ૦ ૬
 જ્ઞાની ગુણવાળા ઠગાય નહીં કોઈ કામે,
 ગુણ ગાયા ગણપતરામેરે. એનેરે ૦ ૭

પદ ૧ લું.

ખાંધી ગર્ભવાસમાં ખાધારે, પાપીકા પ્રાણી;
 તેં મોટા સોગન ખાધારે. પાપીકા ટેક.

એક વરસ લગી તો અન્ન ઉદક નવ લેવું,
 નરવું પય પીને રેહેવુંરે. પાપીડાં ૧
 ઘણા દિવસ તો માથે નહીં પાઘડી ઘાલું,
 ચરણે દશ મહીને ચાલુંરે. પાપીડાં ૨
 એ વરસ લગી તો સુનીપણે નહીં બોલું,
 હવે દીલ સાથે નહીં ડાલુંરે. પાપીડાં ૩
 પાંચ વરસ લગી તો પાથે પેઞ્જરાં ન ધાડું,
 તમે માનો મોહન માડુંરે. પાપીડાં ૪
 નવ વરસ લગી તો નાગાની લાજ ન લાલું,
 હવે આ ઠામે નહીં આલુંરે. પાપીડાં ૫
 કૃપા કરીને સંકટ માડું કાપો,
 મને દેહ મનુષ્યનો આપોરે. પાપીડાં ૬
 જમાની આપી જમડાની આંચો આ ઠામે,
 ગુણ ગાયા ગણપતરામેરે. પાપીડાં ૭

(ગરબી-કર પ્રભુ સંગાથે ૬૬ પ્રીતડીરે. એ રાગ.)

પદ ૧ લું.

સુખ સાચું નહીં સંસારનુંરે,
 દુઃખદાયક સરવે દેખાય;
 માટે સેવો હરી ગુરૂ સંતનેરે. ટેક.
 તારૂં ધાર્યું તે ધુળ મળી જશેરે,
 જોને જાગીને જુકું જણાય. માટે ૧
 જ્યાંથી જનમ્યો ત્યાંથી કાળે અલીયારે,
 એમાં ઉર્ધ્વાની રાખે છે આશ. માટે ૦

તારા જોતાં તે કંઈક જાતા રહ્યારે,
 નરનારી પામ્યાં સહુ નાશ. માટે ૦ ૨
 અહીંઆં આવ્યો ત્યારે શું લાવિયોરે,
 જતાં સાથે તે શું લેઈ જાય; માટે ૦
 કંઈક કહેશે તે કાંઈ માણે નહીંરે,
 તારી ઠાલી ફોજેતી થાય. માટે ૦ ૩
 આજ અવસર રૂઢો આવિયોરે,
 હરી ભક્તિમાં રાખો હેત; માટે ૦
 મોંઘો મનુષ્યા જનમ હવે નહીં મળેરે,
 તારે ચેતવું હોય તો ચેત. માટે ૦ ૪
 જમરાજને હાથે જ્યારે જશે,
 કરી કુડાં જગતમાં કામ. માટે ૦
 એક ઈશ્વર ભજે તે ઉગરેરે;
 ગુણ ગાય તે ગણપતરામ. માટે ૦ ૫

પદ ૨ જી.

કહ્યું કૃષ્ણે ગુરૂ સંદીપનેરે,
 આપો અધ્યાત્મનો ઉપદેશ;
 શિષ્ય સાચોજે હાય સંસારમાંરે. ટેક.
 ગુરૂ થકી તે જ્ઞાન ઈચ્છે ઘણુંરે,
 નહીં પાપ તણા પરવેશ. શિષ્ય ૦ ૧
 ગુરૂ શરણે રહીને કરે સેવનારે,
 ગુરૂ દોષ ધરે નહીં મન. શિષ્ય ૦
 વચન પાળે ગુરૂનું વિશ્વાસથીરે,

ધરે ચરણોમાં તનમન ધન.	શિષ્ય૦	૨
ગુરૂ માટે તે પ્રાણ પોતે તજેરે,		
ગુરૂગોવિંદ જેવા જણાય.	શિષ્ય૦	
પુરણ પ્રેમે ગુરૂની પુજા કરેરે,		
ભાવે ભક્તિ હરીની ભણાય.	શિષ્ય૦	૩
જાણુ મારણુ અને ઉચ્ચાટણેરે,		
પૈશુન્યને વાદ વિવાદ.	શિષ્ય૦	
પરતિંદા અને પરનારનેરે,		
છોડે ઈદ્રી વિષેના સ્વાદ.	શિષ્ય૦	૪
ચાર સાધન મુમુક્ષુના ચિત્તમાંરે,		
તેને ઉપદેશનો અધિકાર.	શિષ્ય૦	
ગાય ગણપત ગુણ ગુરૂદેવનારે,		
વેદ વાણીનો એજ વિચાર.	શિષ્ય૦	૫

પદ ૩ જી.

એક રંક સપનમાં રાજ થયોરે,		
કરે ભુપ ભિખારીનું કામ;		
સહુકૌતકનીવાત એક સાંભળોરે.	ટેક.	
જે જાગે તેને જીકું પડેરે,		
ઉઘે તેના હૈયામાં કામ.	સહુ૦	૧
અરસપરસ વરતે એક એકમાંરે,		
જીવે સાચું ન કોઈ જણાય.	સહુ૦	
છે જીકું ને સાચું જાણીયુરે,		
એ તે દાઘા કે ગાંડા ગણાય.	સહુ૦	૨

નર કહે છે આ નારી માહરીરે,
 નારી કહે છે આ મારો નાથ. સહુ૦
 પતી મુકીને ચાલે પ્રેમદારે,
 નરે છોડ્યો તે મુંદરીનો સાથ. સહુ૦ ૩
 બાળગરે આ ખેલ બનાવિયોરે,
 જાણે કોઈક સંત સુજાણ. સહુ૦
 કળા કોઈ ન જાણે કીરતારનીરે,
 કરે વાદ્યાનાં વેદ વખાણ. સહુ૦ ૪
 સાચું જીવું છે સુખ સંસારનુંરે,
 તેમાં કરે કલ્યાણનું કામ. સહુ૦
 ભવસિંધુ તરે ભક્તિ વડેરે,
 ગુણ ગાય તે ગણપતરામ. સહુ૦ ૫

પદ ૪ થું.

નીચ કુળમાંહી રોહીદાસ નિપજ્યોરે,
 તોએ પ્રભુએ ઉતાર્યો પાર;
 એવા અધમ ઉદ્ધારણ શ્રીહરીરે. ટેક.
 પુત્ર નામે અજમેળ પાપીનેરે,
 મુકાવ્યો તેને જમનો માર. એવા૦ ૧
 સુખ આપ્યું તે સજના કસાઈનેરે,
 ભવ તાર્યો તે શ્રી ભગવાન. એવા૦
 દાસ કીધો દરજી નામદેવનેરે,
 ઘણું આપ્યું કબિરને જ્ઞાન. એવા૦ ૨
 કંસ કેરી તે દાસી કુળજ્યારે,

તેને રાણી કરી છે રણછોડ. એવા૦
 વળી સવરી કોળીના સાથમારે,
 કર્યા પ્રભુએ પુરણ કોડ. એવા૦ ૩
 પાપ મુક્ત કરી ગુણકા પાંગલારે,
 બહુ કટથી ઉગારી મીરાંબાઈ. એવા૦
 વનવાસી વાંદરને વહાલાં કર્યારે,
 મળ્યા સુગ્રીવ ને કરી મિત્રાઈ. એવા૦ ૪
 એ આદીક અનેક ઉગારિયારે,
 સુખદાયક સુંદર શ્યામ. એવા૦
 માટે ભાવે ભળે ભગવાનનેરે,
 ગુણ ગાય તે ગણપતરામ. એવા૦ ૫

(ભજન-ગુરૂની અગમ ગતિરેજી. એ રાગ.)

પદ ૧ હું.

માહાપદ તેને મળે, મનુષ્યા દેહીમાંહી;
 માહાપદ તેને મળે હેજી. રેક.
 સંતોભાઈરેગુરૂનીઆજ્ઞાગોવિંદજીનીલક્ષિ,
 જ્ઞાનમાં ચિત્ત ગળે. મનુ૦ ૧
 સંતોભાઈરે માહાઈ ને હું બે રૂદેમાંથી મેલી,
 લક્ષિમાં ભાવે ભળે. મનુ૦ ૨
 સંતોભાઈરે વિષયની વરતીને વેરણુ બાણે,
 ચીત્તમાં તે ન ચળે. મનુ૦ ૩
 સંતોભાઈરે પુરણ પ્રેમ હરિજનના સાથે,
 પોતાનું બોલ્યું પળે. મનુ૦ ૪

સંતોભાઈરે ગણુપત ન્યારો ખલકથી જોલે,
કોઈ ન વાત કળે. મનુ० ૫

પદ ૨ જુ.

આરાધે ધશ કળે, સમજી લ્યો સંતો;
આરાધે ધશ કળે હેજી. ટેક.
સંતોભાઈરે આજના તે વેદ અમુર લેઈ આવ્યો,
અમુર લેઈ આવ્યો તો;
જીવન પ્રગટયા જળે. સમજી ૧
સંતોભાઈરે પુણ્યો પીતા જ્યારે પ્રલ્હાદજીને,
તો પ્રભુ આવ્યા તે પળે, સમજી ૨
સંતોભાઈરે તેલ કઢામાં સુધનવાને તાવતાં તો,
સહાય કરી શામળે, સમજી ૩
સંતોભાઈરે સંકટ જાણીને સુર સરવેનું તો,
દૈત્યને પ્રભુજી દળે, સમજી ૪
સંતોભાઈરે કહે ગણુપત કોઈ હરી ગુણ ગારો,
તો મોહન તેને મળે. સમજી ૫

પદ ૩ જુ.

સુનીવર મોટા મળે, આ દુનિયા માંહી;
સુનીવર મોટા મળે હેજી. ટેક.
સંતોભાઈરે, દરશન કરતામાં દુઃખ ટળી જાયે;
ભાઈ દુઃખ ટળી જાયે તો, બોધથી પાપ ખળે. આ ૧
સંતોભાઈરે, આતમદરશી ને અખંડ આનંદી;
ભાઈ અખંડ આનંદી તો, પોતાનું બોલ્યું પળે. આ ૨

સંતોભાઈરે, કામ ક્રોધ મોહ મમતાને મારે;
ભાઈ મમતાને મારે તો ત્રિવિધ તાપ ટળે. આં ૩
સંતોભાઈરે, સોહંગ સુરતા ને સેજ સમાધી;
ભાઈ સેજ સમાધી તો, ભાવથી હરીમાં ભળે. આં ૪
સંતોભાઈરે ગણુપતને ગુરૂદેવે દયા કરી;
દેવે દયા કરી તો, તનનાં તે દુઃખ ટળે. આં ૫

પદ ૪ થું.

કોઈ જન જોગ કરો, આ જુગમાં જનમી;
કોઈ જન જોગ કરો હેજી. ટેક.
સંતોભાઈરે, યમ નિયમ આસન પ્રાણુયામ;
પ્રત્યાહાર ધારણા ધ્યાન ધરો. આં ૧
સંતોભાઈરે, પ્રથમ કુંડળીને કરીને પાંસરી,
ભાઈ કરીને પાંસરી ને, શુન્યની વાટે સરો. આં ૨
સંતોભાઈરે, નેતી ધોતી ગજકરણીને નોળી;
ગજકરણીને નોળી તો, રદયાનો મેલ હરો. આં ૩
સંતોભાઈરે, દ્વાદશ મુદ્રાના દાખલા દેખો;
ભાઈ દાખલા દેખો તો, પરહરો કાળ પરો. આં ૪
સંતોભાઈરે, કહે ગણુપત કળા જોગની જાણો;
ભાઈ જોગની જાણો છો, ઠેકાણે જઈને ઠરો. આં ૫
લાવણી-તેરી સ્થીર વરતી ના થાપી, પંડકું ક્યારખડાવે પાપી. એ રાગ.

પદ ૧ થું.

આ જીવત જુહું જાણી,
મેમે પ્રભુ ભજન કર માણી. ટેક.

વૃષાઢાળમાં વેગે આવે,
 પુર નદીએ પાણી;
 જોખન ધન એમ જાતું રહેશે,
 નથી ગયાની નિશાણી. પ્રેમે ૧
 ઇંદ્રજાળ જેમ ઇશ્વર કેરી,
 શોભા દેઇ સમાણી;
 જનમારો એમ એળે જાશે;
 વેદ વદે છે વાણી. પ્રેમે ૨
 મરણ બીક માથે છે મોટી,
 સુતો સોડને તાણી;
 કાળ અચાનક આવી પકડશે,
 ઉર ભક્તિ નવ આણી. પ્રેમે ૩
 કાયા માયા નથી કોઈની,
 કોણ રાજ કોણ રાણી;
 જનમ ધરી જીવન નવ ભણ્યા,
 ભૂવની જાળ ભરાણી. પ્રેમે ૪
 ગણપત કહે તમે ગોથાં ખાશો,
 ઘરઘંધાની ઘાણા;
 વિચાર સરવે વહ્યા જાશે,
 દુશ્મન કાળ છે દાણી. પ્રેમે ૫

પદ ૨ જી.

ગુરૂ વિના જ્ઞાન નહીં આવે,
 પ્રાણી પુરજીવજીવ નહીં પાવે. દેક.

ગુરુગમ વિના જ્ઞાન કથે ને,
ખડ કુતા જેમ આવે;
વેદ ભણે પણ લેદ ન જાણે,
ગળા સવાદે ગાવે. પ્રાણી ૧

મન માયા ને આતમ કેરો,
બોધ કોણ બતાવે;
પરાભક્તિ પરમેશ્વર કેરી,
જ્ઞાંતિ ટળે તો ભાવે. પ્રાણી ૨

કર્તા કેરું રૂપ છે કેવું,
એ સતગુરુ ઓળખાવે;
ત્વંપદ તત્પદ ત્યાગ કરીને,
લક્ષ અસીમા લાવે. પ્રાણી ૩

ગુણાતીત ગુણ બહાર રહ્યો તે,
ગુણ વિષે કેમ ગાવે;
વાંચ્યા માંહી વિશ્વંભર નાવે,
અલખ કરો ઓળખાવે. પ્રાણી ૪

નિરાકાર નિરગુણ નિરંજન,
જોતાં કોણ જણાવે;
ગણપત કહે ગોવિંદનો મારગ,
સતગુરુ એ સમજાવે. પ્રાણી ૫

(ગરબી-નારાયણ નામ લેને તું પ્રાણીરે. એ રાગ.)

પદ ૧ છં.

આવો નરદેહ ફરી નહીં આવેરે,
જુદા જગતમાં શું જનમ ગમાવે;

આવો નર દેહ ફરી નહીં આવેરે. ટેક.
 માસ અપાડે ઘન ઘણો આવેરે,
 વાવણી તકે અન્ન ન વાવેરે;
 ખોઈ વેળા પછી શું આવે. આવો ૧
 શિશુપણમાં ન વિદ્યા સાધીરે,
 વધી વૃદ્ધપણમાં વ્યાધીરે;
 અવિનાશી ન લીધા આરાધી. આવો ૨
 ભલુ કરને અરે શીદ ભુલેરે,
 ફરી અવળો શું ફેગટ કુલેરે;
 હાથો થઈને આખર શું હલે. આવો ૩
 જેમ તંતુ સુતર કેરો તુટેરે,
 શઠ તાંડ શરીર એમ છુટેરે;
 ફટ માટી ઘડો જેમ કુટે. આવો ૪
 તન રેહેશે નહીં આ તાંડેરે,
 થશે એક દિવસ અંધાંડેરે;
 કહે ગણપત સમજે તો સાંડે. આવો ૫

પદ ૨ જી.

હરિ વિના બીજો નહીં હિતકારીરે,
 અલખેલો એ પર ઉપકારી. હરિ ૦ ટેક.
 રામે ગરભમાં રક્ષા કીધીરે,
 દેવે દેહ મનુષ્યની દીધીરે;
 એના શરણમાં રિજીને સિદ્ધી. હરિ ૦ ૧
 બહુનામીએ તંત્ર બનાવ્યોરે,

જડ દેહમાં જીવ ઠરાવ્યોરે;
 એમાં અંશ ચૈતનનો આવ્યો. હરિં ૨
 અન્ન અવની વિષે ઉપજાવ્યારે,
 જળ પીવાને ગગને જમાવ્યારે;
 સહુ સૃષ્ટીમાં સુખ સોહાવ્યાં. હરિં ૩
 કર્યો અર્ક ઉદ્યાગ આદરવારે,
 આપી ઇંદ્રીયો ક્રિયાને કરવારે;
 તન આપ્યું તે ભવજળ તરવા. હરિં ૪
 કહી શીખ આ સમજીના કામરે,
 ભજે ભાવથી મુંદર શ્યામરે;
 ગુણ ગાયા તે ગણપતરામ. હરિં ૫

પદ ૩ જીં.

સંસારનું સુખ માને કયમ સાચુરે,
 આતો કાચા નગર છે કાચુ. સંસાં ૦ ટેક.
 થીર નીર ખાડામાંહી થાશેરે,
 વાયુ તડકાનો જ્યારે વાશેરે;
 સાચું જોને તે જરૂર સુકાશે. સંસાં ૧
 પડે પૃથ્વીમાં મેઘનું પાણીરે,
 ભલી નદીઓ છે સરવે ભરાણીરે;
 ઉનાળે નથી એની એધાણી. સંસાં ૨
 તુંતો વૈભવ માનેછે મારેરે,
 એતો રહેવા તણો છે બિધારેરે;
 જેવા વિજળીનો ઝળકારો. સંસાં ૩

જેને ઘડીઘડી પળપળ જાશેરે,
 થયું પ્રાતઃ ને મધ્યાન થાશેરે;
 થયું વિતથે રાત્ર્ય ને વહાણું વાશે. સંસાર ૪
 કહેને સુપનાનુ સુખ છે કેવુંરે,
 જેને ઝાંઝવાના નીર જેવુંરે;
 કહે ગણપત આંતે છે એવું. સંસાર ૫

પદ ૪ થું.

ગુરૂતણા જ્ઞાનથી ગમ પડશેરે, જીવજગેનોમારગ જડશે. ટેક.
 રાખે ગુરૂગમ કેરી રીતિરે, પુણ્યાનંદ સાથે પ્રીતિરે;
 જાણી દયો તો જશે જગ જીતિ. ગુરૂ ૧
 પડી ગમ ગોપીચંદને ભારીરે, છોડી સોળસેં સુંદર નારીરે;
 જેના વૈરાગને જાઉં વારી, ગુરૂ ૨
 ભલી ભરથરીએ ઉર આણીરે, જેણે ભુક્તિ ગુરૂની જાણીરે;
 મેલ્યું રાજને રોતી રાણી, ગુરૂ ૩
 મીરાંબાઈના મનમાં આવીરે, ભલી ભક્તિ પ્રભુની ભાવીરે;
 જેણે સુરતા હરિમાં સમાવી, ગુરૂ ૪
 ગમ જાણે તે ભવને ભવાનીરે, રૂપે ધરમવાળા કોઈ ધ્યાનીરે,
 કહે ગણપત સમજી દયો જ્ઞાની. ગુરૂ ૫

(રાગ કાશી-ધીરાના પદનો.)

પદ ૧ હું.

સમજી લેજો શાણારે, શિખામણ એક કહું સારી;
 ખળ ઓળખ્યાનીરે, ખળર સુણો નરનારી. ટેક.
 મોઢે માનવને મીકું જોલે, પેટમાં રાખે પાપ;

સ્વારથ માટે સહુને સંહારે, ન ગણે ભાઈ કે બાપ;
 કપુત એને કહીએરે, દુનિયામાં એ દુઃખકારી. સં ૧
 કરેલો ગુણ કોઈનો નવ જાણે, એ કૃતદ્રી કહેવાય;
 કરે હરિકીરતન કુડુંરે ભાંખે, એ નક્કી નરકે જાય;
 અધરમી નહીં એથીરે, પરનિંદા જેને હોય પ્યારી. સં ૨
 સુત દારાની સેવા કરે ને, શરણું હરિનું સહાય;
 લોચામાં લખ્યાઈ રહ્યોને, ભવમાં ભગત કહેવાય;
 કરતાર તારી કરણીરે, અચંખો મને એ ભારી. સં ૩
 પ્રાણી તમે કરી પરક્ષા, શાકુટનો તળે સંગ;
 ભરે સેથી ભોળવાશોમ ભોળા, ભક્તિમાં પાડે ભંગ;
 ગણપત કહેછે જ્ઞાનીરે, વઠયને મેલો વિસારી. સં ૪

પદ ૨ જું.

સંત કોઈ સાચારે, રીત જેની હોય રૂડી;
 વિમળ જેની વાણીરે, કરણી નહીં કોઈ કુડી. ટેક.
 શત્રુ મિત્રને સરખા જાણે, રાખ કુંદન એકરીત;
 પરનારીનો પરસ કરે નહિ, જગમાં તેની જીત;
 પરમપદ એ પામેરે, ભાવે નહીં વાત જુડી. કોઈ ૧
 વિવેક વૈરાગ્ય ખટ સંપત્તી, મુમુક્ષુતા કહેવાય;
 ચાર સાધન ાના ચિત્તમાંરે ચોટે,
 એ ઘણા જ્ઞાની ગણાય, સદાનંદ શોભેરે,
 ગર્વ જેણે નાંખ્યો ગુડી. સં ૨
 તન ને મનથી ત્યાગ રાખે, હરી મન્યાનું હેત;
 આશાકોની ઉરમાં ન આણે, સુરતા કરી સંકેત;

સુનિવર એ મોઢારે, ઈચ્છા નહિ ઉર ઉડી. સં૦ ૩
 કેનકકાન્તા સંપત્ત નસેવે, દુનિયામાં એ દેવ;
 ગણુપત કહે એનેગુરૂમાની, સજ્જનકરજેસેવ,
 તારણ તરણ તેવારે, એને સમજણ ઉડી. સં૦ ૪

પદ ૩ બું.

ધ્યાન ધરો ધ્યાનીરે, જ્ઞાની કોઈ ગુણકારી;
 ભવદુઃખ ભારીરે, નાગાયણ જપો નરનારી. ટેક.
 પાતાંજલીમાં કહું પોકારી, અઢાર એમાં ઉપાય;
 સાધન કરતાં સી ક્ષ પામે, જોગ જીવનનો થાય,
 દલમંહી દેખેરે, મુંદરવર સુખકારી. ધ્યા૦ ૧
 અંગુઠા ઉપર આંખ્ય ઠરાવી, જપે અજંપા જાપ;
 આસપાસ પ્રકાશને પેખે, મનવશ કરવાનું માપ;
 જોગી એને જાણોરે, ભાંજા જેને હોય ભારી. ધ્યા૦ ૨
 પ્રાતઃસમે કે પાછલે પહોરે, સુર્યા સામં જોય;
 નેત્રવડે નિરખે નર નેમી, હરી હિરણ્યગર્ભ હોય,
 ભાળે દુઃખ ભાંગેરે, વિષયની વાત વિસારી. ધ્યા૦ ૩
 ચંદ્ર ડાખા ચક્ષુમાં દેખે, જમણે સુર જોવાય;
 ઉલટ સુલટ કરીસાધે સુમુખણા, દેવ વૈરાટ દેખાય,
 ગણુપત કહેછે જ્ઞાનીરે, ભેટે અમ ભયહારી. ધ્યા૦ ૪

પદ ૪ થું.

રાજ્ય યોગની રીતીરે, સંસારીને સુખદાઇ;
 સુણે સેજ સમાધીરે, લક્ષણ તેનાં કહું લાઈ. ટેક.
 કામ ક્રોધ મોહ ને મમતા, તૃણા સ્વાદ ને માન;

સાત વાનાં પેહેલેથી છોડે, તો જોણુલકિતનું જ્ઞાન,
 મન જ્યારે મારેરે, ગોવિંદ કેરા ગુણુ ગાઈ. ૨૧૦ ૧
 જ્ઞાનદ્રષ્ટિથી જુએજ્યારેઘટમાં, જગતજુકું જણાય;
 એક ચિત્તઅવિનાશી ઉપર, સેહેજસમાધી થાય,
 બ્રહ્મ એક ભાસેરે, અતિ જેની અધિકાઈ. ૨૧૦ ૨
 વિષયી સુખની તૃણાવિરામેએકાંતિકજન એહ,
 ઈંદ્રીયોનું જ્યારે કરે આકર્ષણુ, સર્વ ટળે સંદેહ,
 બ્રમણુ સહુ ભાગેરે, પરમ પદલે પાઈ. ૨૧૦ ૩
 દીપક કરવા આચરે ઉદ્યમ, ભાસેઓચિંતો ભાણુ;
 એમ અચાનક ઈશ્વર ઉરમાં, જુવે ચતુર સુજાણુ,
 ગણુપત કહેછે જ્ઞાનીરે, બ્રહ્માનંદ સુખભાઈ. ૨૧૦ ૪

(રાગ કેહારો.)

પદ ૧ છું.

પામર નર પરનિંદા કરે તે,
 જમને હાથે જાયરે;
 કર્યા ગુણુને જે ન જાણુ,
 એ કંતઘ્ની કહેવાયરે. ૫૧૦ ટેક.
 કુદુંબ વિરોધીને ગુરૂનો દ્રોહી,
 આઝો લોભ છે જેનેરે;
 ક્રોધ ઘણુ ને વળી કુદું જોલે,
 કપુત કહીએ તેનેરે. ૫૧૦ ૧
 પેટને માટે પાખંડ કરીને,
 ધન હરવાને ધાયરે;

પોતાનું બોલ્યું પોતે નહિ પાળે,
 કહો કલ્યાણ કેમ કરી થાયરે. પા૦ ૨
 દોષ પોતાના દિલમાં ન દેખે,
 કુડાં કલંક ચઢાવેરે,
 જનમ્યો ત્યાંથી જુકું બોલે,
 એ પરમ પદ કયમ પાવેરે. પા૦ ૩
 દુરિજનનો સ્વભાવ એ દેખો,
 વળી દુનિયામાં થાય ડાહ્યોરે:
 વિશ્વંભરથી વિનતા વહાલી,
 મોહ ઘણોને માયારે. પા૦ ૪
 અન્ન સરખુ ઓપડ નહિ એવું,
 નિંદીક નરકનો ડામરે;
 હરિ સમો નહિ બીજો હેતુ,
 ગાયે ગણપતરામરે. પા૦ ૫

પદ ૨ જુ.

હરિ ભજતાં કો આવીને ઓડે,
 તેનો કરીયે ત્યાગરે;
 સારા માણસને સમજ લેવું,
 દેહે ન લાગે ડાઘરે. હરિ૦ ૮૬.
 પ્રહલાદે જુઓ પિતાને તજ્યો,
 વિભિષણે તજ્યો ભાઈરે;
 ભક્ત ભરથજીએ તજી નિજ માતા,
 કંથ તજ્યો મીસંખાધ. હાર૦ ૧

નાત તજી નરસિંહ મહેતાએ,
 ચિત્તથી હરિ નવ ચુક્યારે;
 પાંડવ હરિજન ચોતા માટે,
 મુરખ કૌરવ મુક્યારે. હરિં ૨
 પતિ તજી રૂપિપત્નીઓ ચાલી,
 મોહન મળવા માટેરે;
 લોક લાજ તજી મજ વિનતાઓ,
 ગદ્ય જીમનાને ઘાટેરે. હરિં ૩
 ભુપ ભીમકે પુત્ર પરહ્યો,
 જદુપતિ કરવા જમાધરે;
 કૌડક રૂપિયે તજી કામની,
 અતિ જેની અવળાઈ. હરિં ૪
 વીરુદ્ધ લજતાં જે જન વારે,
 અળગા રહીએ એથીરે;
 કહે ગણપત સમજીને કામે,
 જીવન રીઝે જેથીરે. હરિં ૫

પદ ૩ જી.

પ્રેમ પંથ પુરુષોત્તમ કેરો,
 વિકટ છે તે ઘાંટી વસમીરે;
 પીએ તે પરમ પદ પામે,
 દેખો એ લક્ષિ દશમીરે. પ્રેમ ટેક.
 એ કૃતિ જેના ઉરમાં આવે,
 અમર લોક લેઈ જાયરે;

પ્રેમ સુધા પીએ કોઈ પુરા,
જીવ મટી શિવ થાયરે. પ્રેમ૦ ૧

પહેલે જીગે પ્રહાદે પીધાં,
માયો પિતા તો ન મુઓરે;
તેલ કદામાં તયો મુધનવા,
જીવતો રહ્યો એ જીવોરે. પ્રેમ૦ ૨

જનકવિદેહીએ રસ જાણ્યો,
મજ વિનતાને ઘણો વહાલોરે;
રાય હરિશ્ચંદ્ર ને તારા રાણી,
પીધો પ્રેમનો પ્યાલોરે. પ્રેમ૦ ૩

મીરાંબાઈએ મહારસ માણ્યો,
સ્વદેહે હરિમાં સમાણીરે;
પૂર્વ જનમના પુન્યે પ્રગટે,
કે કરે સાચી કમાણીરે. પ્રેમ૦ ૪

કબીર કરમા સજનો ને શવરી,
હરિ રસનાં અધિકારીરે;
ગણપત કહે ગુણ ગોવિંદ કેરા,
નીરજો નર ને નારીરે. પ્રેમ૦ ૫

પદ ૪ થું.

ઓ અપરાધી પ્રાણી,
આવડો શો અહંકારરે;
કળજીગમાં હરિ કીરતન કરને,
માથે જમનો મારરે. ઓ૦ ટેક.

આયુષ્ય તાઝું થાય છે એણું,
 મન જાણે હું મોટારે;
 કાળ અચાનક આવી પકડશે,
 ખેલ થશે સહુ ખોટારે. ઓ ૧
 કાયા માયા ધન સુત ને કામની,
 તેમાં નથી કોઈ તાઝુંરે;
 આગ્ય ચોદેશેથી લાગી ઉઠી,
 કર બળતામાંથી ખાઝુંરે. ઓ ૨
 અંતે સરવે રહેશે અળગો,
 પોતાનો પરીવારરે;
 છ મહીને નહિ કોઈ સંભારે,
 વાઝ કરને વીચારરે. ઓ ૩
 કામ કોઈ મદ લોભ કરીને,
 કર્મ અઘટતું કીધુંરે;
 ઘરડો થયો પણ જ્ઞાન ન આવ્યું,
 નહિ નામ હરિનું લીધુંરે. ઓ ૪
 મનમાં સમજીને કરને સુરખ,
 કરવા કેરો કામરે;
 સાચો સગો એક શામળીઓ છે,
 ગુણ ગાયે ગણપતરામરે. ઓ ૫

પદ ૧ છું.

(કળિયુગ વિષે-રાગ કેદારો.)

કહું સવિખ્ય કળિયુગનું કારણ,
 નીરખી દયો નરનારી;
 દાખવું છે એ તુલસીદાસે,
 ઉત્તરકાંઠે ઉચ્ચારીરે. કહું ૦ ટેક.

ધશે કહી ઉમીયાના આગળ,
 કળિયુગ કેરી કરણીરે;
 કાગલુસંડીએ કહ્યું ગરૂકને,
 વિવિધ રીતે વરણીરે. કહું ૦ ૧

દાંબિક લોક કળિમાં દેખો,
 કપટે પંથ બહુ કરશેરે;
 વરણાશ્રમના ધર્મ વીસારી;
 અવળી રીતે આચરશેરે. કહું ૦ ૨

ચાર વરણ સત્ય મુકીને ચાલે,
 નીગમ વીરોધી નરનારી;
 રાજા રૈયતનું રક્ષણ છોડી,
 કરશે એકાકારીરે. કહું ૦ ૩

જે જેને મન ભાવે જેવો,
 એવો ધર્મ આચરશે;
 પાપાંડી પંડીત બનીને,
 કર્મ કષ્ટાઓ કરશેરે. કહું ૦ ૪

કરે દંભ તે સંત કહેવાશે,

દ્રવ્ય હરે તે હાથારે;
 વેદ વચન આચાર ન વરતે,
 જ્ઞાની એહ ગવાયારે. કહું ૦ ૫
 નિર્મળ ધર્મ નીરંતર નોંદે,
 એ મોટો આચારીરે;
 ગુણહીણ સાકુટ એ ગુણવાળો,
 એ જગમાં ઉદાસીરે. કહું ૦ ૬
 જગ મોટી મોટા નખ જેને,
 તે તપસ્વી ત્યાગીરે;
 ભુંડો વેપ અભક્ષણ ભક્ષે,
 એ સિદ્ધ નર સુહાગીરે. કહું ૦ ૭
 શાસ્ત્ર ગાય બ્રહ્મણને સાધુ,
 નિત્ય એને જે નીંદેરે;
 કહેવાશે તે મહા શુભ કરમી,
 વિશ્વ નેને સહુ વંદેર. કહું ૦ ૮
 મરકટ જેમ નચાવે મદારી,
 એમ નરને નચાવે નારીરે;
 કળિનાં લક્ષણ ગણપત કહે છે,
 આગળ વાત ઉચ્ચારીરે. કહું ૦ ૯

પદ ૨ ભું.

કારણ એવું છે કળિયુગનું, સાચી વાત ન સુજેરે;
 સુસ્તીને માનવ નહિ માને, પ્રભુને કોઈ નવ પુજેરે. કાઠેક.
 બોધ શુદ્ધ કરશે બ્રાહ્મણને, ઉપવીત ધરશે આંગેરે;

શુદ્ર દાન સરવેનાં લેશે, પાપી કળિને પ્રસંગેરે. કાં ૧
 કામ લોભ ને ક્રોધ કરનારા, થાશે ઠામો ઠામરે;
 વેદ દેવ દ્વીજ કેરા વીરોધી, ઘણા ગામો ગામરે. કાં ૨
 ભામની પર પુરૂષને ભજશે, સધવા હીણુ શણુગારરે;
 સુંદરવીધવાશરીરસુધારી, ચહારો અતીવ્યભીચારરે. કાં ૩
 ઐધક અંધ અને શીબ્ય બહેરો,
 જોને જમનો મારગ જડશેરે;
 ધન હરીગુરૂ ધોખોનહીધારે, એકુંલીપાકમાંપડશેરે. કાં ૪
 પીતા પુત્રને પેટ ભર્યાનો, ધર્મ શીખવશે ધારીરે;
 નર એવા લેવા નીપજશે, પરધન ને પરનારીરે. કાં ૫
 વેદાં વાંચી વાતો કરશે, બ્રહ્મજ્ઞાની થઈ ભારે;
 કોડી માટે ઘાત ગુરૂની, વીપ્રને દેશે વીહારીરે. કાં ૬
 શુદ્રની કથા સૌ સાંભળશે, વેદની વાત વીસારીરે;
 બ્રહ્મચીને તેબ્રાહ્મણકહીએ, બોલ્યાનીકાઢશેબારીરે. કાં ૭
 લંપટ કપટ દ્રવ્યના લોભી, જીવ બ્રહ્મ એમ જાણેરે;
 પોતે ચાલે તે પંથે ચલાવે, તેવા મત સૌ તાણેરે. કાં ૮
 એક અદ્ય સુધી નરુ એવા, ઠરશે નરકને ઠામેરે;
 વેદ માર્ગથી અવળા વર્તે, ગાયું ગણપતરામેરે. કાં ૯

પદ ૩ જુ.

કાગલુસંડીએ કથાકહી છે, અગમ વાત ઉચ્ચારીરે;
 તે કથા સંભળાવું તમને, વિવેકી લેળે વીચારીરે. કાંટોક.
 નીચ લોકની નારી મરે કે, ઘર સંપત ગઈ નાશીરે;
 મુંડ મુઠાવી માનત બનશે, શુદ્ર થશે સન્ધ્યાશીરે. કાં ૧

કાશીમાં જઈને તે કરશે, વીંચ સાથે વીવાદરે;
 ઉલટો તે ઉગ્દેશ આપશે, મુકી :લાજ મરજદરે. કાં ૨
 અભણ બ્રાહ્મણ થાશે એવા, કપટી લોભી કામીરે;
 નીરાચારી કૃત કરશે નીચાં, ગુણકા કેરા ગામીરે. કાં ૩
 જપ તપવૃત વિધવિધ શુદ્રજન, કપટ કરીનેકરશેરે;
 શુદ્ર મોટે સિંહાસન બેશી, એ જે પુરાણ ઉચરશેરે. કાં ૪
 કદપીતજ્ઞાનમુકિતનેકથશેકહેવાયનહિએમકરશેરે;
 મન પાખાંડી કરશે મુમત, તેમાં કોઈ નવ તરશેરે. કાં ૫
 પ્રજા વર્ણ્યાંકર સૌ પાકે, જાય શોક રોગ વીધોગીરે;
 વીપય મોહને વશ કરીને, ભક્તિના ન હે ભોગીરે. કાં ૬
 વેદ મારગ વીવેકને મુકી, બુઢા પંથમાં જશેરે;
 ધન ભેગું કરી ધામ બંધાવે, ત્યાગી એવા થાશેરે. કાં ૭
 તપસ્વી પેસાવાળા તેવા, બહુ નીરધન ઘરબારીરે;
 વીપયે જેની વૃત્તે હરેલી, કોણ નરને કોણ નારીરે. કાં ૮
 કંથ સતીને કાઢી મુકે, પેટ ભરે પર ધામેરે;
 માતાપીતાનેઅણુપરણ્યાંમાને, ગાયું ગણપતરામેરે. કાં ૯

પદ ૪ થું.

કળીમાં એવું કૌતક થાશે, ભવ કહે મુણે ભવાનીરે;
 કાગલુસંડીએ કહ્યું ગરૂકને, મુણજેગુણીયજ્ઞજ્ઞાનીરે. કંટેક.
 પાપ પરાયાણુ ભુપતી ભાગે, ધર્મ રૂટે નહીં ધારેરે.
 જનોઘથી બ્રાહ્મણ જણાશે, વેદ હીન એ વારેરે. કાં ૧
 વારે વારે દુકાળ દેશમાં, અજ્ઞ વીના અકુળાશેરે;
 કામ ક્રોધ મદ લોભ ને દ્વેષી, બ્રહ્માંડ સઘળે ભાસેરે. કાં ૨

તામસ ધર્મજપતપ આચરશે, જીઓ એના જીગેરે;
 વૃત દાને વરસાદ ન વરસે, અન્ન વાળ્યું નહીં ઉગેરે. કં ૩
 દુઃખી ધન વીનાની દુનીયાં, પણ મુમત નહીં મુકેરે;
 પૈસો ચાહે ને ધર્મ ન પાળે, ચીત્તમાં લોભ ન ચુકેરે. કં ૪
 અકારણ વહાલાના વીરોધી, વીશ્વ સૌમાં વાસેરે;
 પંદરવરસ પુરૂષનો આયુષ્ય પણ કલપેગુ માનનાસેરે. કં ૫
 સર્વે આ માની લેજો સાચું, નથી જીકું લગારે;
 ધર્મ નહીં રહે ધરણી ઉપર, પાપ તણાનહીં પારે. કં ૬
 આ યુગમાં એક છે એવો, રૂદ્રીએ રામને રાખેરે;
 કળૌ કેશવ કીર્તનાત, એમ ભાગવતમાં ભાખેરે. કં ૭
 દાનમાં અન્નનું દાન ઉત્તમ, નામમાં રામનું નામરે;
 દેહીમાં આ દેહ મનુષ્યનો, ધામમાં અક્ષર ધામરે. કં ૮
 કળીજીગ જેવો અન્ય નહીં જીગ, વર્તે જો વીશ્વાસેરે;
 ગાંધી રામજીગણ પતકહે છે, ભવતરેવીના પ્રયાસેરે. કં ૯

પદ ૧ લું.

(રાગ ગરબી.)

જોને અવસર આવો જાયરે,
 જીવડા જો જાગી;
 ખોટા ખેલમાં શું ગોથાં ખાયરે,
 જીવડા જો જાગી. ટેકો
 હીરો આવ્યો છે તારે હાથરે; જીવડા
 હવે નક્કી ભજીલે નાથરે. જીવડા ૧
 દેવે દીધો મનુષ્યનો દેહરે, જીવડા

તક પ્રભુ ભજ્યાની તેહરે. જીવડાં ૨
 ચેત ચેતાવું તુજને અચેતરે, જીવડાં
 કર વૈકુંઠ જવાનો વેતરે. જીવડાં ૩
 ધન દારા અને સુત ધામરે, જીવડાં
 કોઈ આવે ન તારે કામરે. જીવડાં ૪
 જગ્ય રામને આઠે જામરે, જીવડાં
 ગુણ ગાયછે ગણપતરામરે. જીવડાં ૫

પદ ૨ જી.

કાળ આગળ ન ઉગરે કોઈરે,
 મનડા લે માની;
 મુંડ રહ્યા માયામાં મોહીરે,
 મનડા લે માની. ટેક.
 અર્ક ઉગેને આથમી જાયરે, મનડા
 જેમ સાપ ઉંદરને રહાયરે. મનડા ૧
 જેવો વીજળીનો અગકારરે, મનડા
 એવો અદ્ય જીવત અવતારરે. મનડા ૨
 જોને વાદળ આવેને જાયરે, મનડા
 એમ આયુષ્ય ઓછું થાયરે, મનડા ૩
 જેવું ઝાંઝવાનું નીર જણાયરે, મનડા
 એમ ઉપજે મે અલપાયરે, મનડા ૪
 હરિ ભજ્યામાં રાખે હામરે, મનડા
 ગુણ ગાયછે ગણપતરામરે. મનડા ૫

પદ ૩ જી.

હરિ સાથે ન કીધું હેતરે, પ્રાણીયા તેં પાપી;
 ફંદ કરીને થાય ફજેતરે, પ્રાણી૦ ટેક.
 વળી સાચી વહાલી નહિ વાતરે, પ્રાણીયા તેં પાપી;
 ઘણી કરે લોકોની ઘાતરે, પ્રાણી૦ ૧
 પરનારી સંગાથે પ્રીતરે, પ્રાણીયા તેં પાપી;
 રામ ભજવાની રાખી ન રીતરે, પ્રાણી૦ ૨
 ભજન ભક્ત ઉપર નહિ ભાવરે, પ્રાણીયા તેં પાપી;
 જેના દલમાં છે જીડો દાવરે, પ્રાણી૦ ૩
 ગમે નહીં ગુરુનું જ્ઞાનરે, પ્રાણીયા તેં પાપી;
 આડો અંતરનો અભિમાનરે, પ્રાણી૦ ૪
 નવ ભજ્યો પ્રભુનું નામરે, પ્રાણીયા તેં પાપી;
 ગુણ ગાય છે ગણપતરામરે, પ્રાણી૦ ૫

પદ ૪ થું.

હરમાં અખંડ આનંદરે,
 સાચા એ સાધુ;
 ફરે નહિ કદી ભવ ફંદરે. સાચા૦ ટેક.
 નહિ નિંદાનું જાણે માનરે, સાચા૦
 તજે તનમાંથી દારા ને દામરે. સાચા૦ ૧
 પર ઉપકારી પરમ દયાળરે, સાચા૦
 ભોખ આશુના પ્રતિપાળરે. સાચા૦ ૨
 જેને હીણી તે વાત હરામરે, સાચા૦
 રટે રૂઢીયામાં રૂડા રામરે, સાચા૦ ૩

બહુ નામીનો આપે બોધરે, સાચાં
કોઈ દહાડો કરે નહિ કોધરે. સાચાં ૪
જેને હરી ભજ્યાની હામરે, સાચાં
ગુણ ગાયછે ગણપતરામરે. સાચાં ૫

પદ ૧ લું.

ગરબી.

જનમ પામી જીવન નવ ભણ્યારે,
મુરખા મોઝારે;
સુઠ માયાના રસ તેં માણ્યારે. મુરખાં ૧
ભાંડ ભચાઈ જુએ છે ભાવેરે. મુરખાં
હરિ ભક્તિમાં અધો નવ આવેરે. મુરખાં ૧
વાગે હાકલું તો દેખવાને દોડેરે, મુરખાં
કૃષ્ણ કથા ન ગંભીરી દોડેરે. મુરખાં ૨
રોજ રાવણે રખડાને રાજરે, મુરખાં
પરનિંદા ખારી તુને પાજરે. મુરખાં ૩
જમ ઝાઝનું જોર ન જાણેરે, મુરખાં
તાત તનમાં પેડીને પ્રાગ્ તાણેરે. મુરખાં ૪
હેત રાખી હારે ભજ હામરે, મુરખાં
ગુણ ગાયા છે ગણપતરામરે. મુરખાં ૫

પદ ૨ જું.

કૃષ્ણ સાથે તેં પ્રીત નવ ફીધીરે, પાપીયા પુરારે;
સાચ સંતોની શીખ નવ લીધીરે, પાપીયાં ૧
જુઠી બાજ સંસારની જોધરે, પાપીયાં

મોહ માયામાં મુઠ રહ્યો મોહીરે.	પાપીયા૦ ૧
દામ દારાનાં કામ કરે કેવારે,	પાપીયા૦
લોક પાસેથી લુંટી લેવારે.	પાપીયા૦ ૨
માથે મરવાની યીક નવ માનીરે,	પાપીયા૦
છળ રાખીને ઘાત કરે છાનીરે.	પાપીયા૦ ૩
ભોળા માનવીને ભાળી ભમાવેરે,	પાપીયા૦
આવો અવતાર દેર નહિ આવેરે.	પાપીયા૦ ૪
ભલુ ભાવે તો કરે શુભ કામેરે,	પાપીયા૦
ગુણ ગાયા છે ગણપતનામેરે.	પાપીયા૦ ૫

પદ ૩ ગું.

કરી ભક્તિ ને બ્રાંત નાંખ ભાગીરે, ભાવના ભોગીરે;	
જેત્ય રૂઢીઆમાં જીવની જાગીરે, ભાવના૦ ટેક.	
હું ને માંડે બે મુઠી દેનેરે,	ભાવના૦
લહાવો જીવન મુક્તિનો લેનેરે.	ભાવના૦ ૧
દયા દારીને શુભ દાન દેનેરે,	ભાવના૦
કોડે કોડેથી રામ નામ કહેનેરે.	ભાવના૦ ૨
કરે હાથે તે આવશે સાથેરે,	ભાવના૦
માન કહ્યું દુઃખ નહિ રહે માથેરે.	ભાવના૦ ૩
સંત સેવાનું સુખ ઘણું સાંકરે,	ભાવના૦
તેથી થાશે તે કાજ તાંકરે.	ભાવના૦ ૪
કર મહેનત ફીરતારને કામેરે,	ભાવના૦
ગુણ ગાયા છે ગણપતનામેરે.	ભાવના૦ ૫

પદ ૪ શ્રું.

લાવ રાખે તું રામજી સજ્યામારે, સજ્જન શાણુરે;
 તાન રાખે તું ક્રોધ તજ્યામારે, સજ્જન૦ ટેક.
 મન માને તેનાથી મળીએરે, સજ્જન૦
 વંઠ લોકોની વાટે ન વળીએરે, સજ્જન૦ ૧
 ચીતડામાં હરીરસ ચાખેરે, સજ્જન૦
 ટેવ નખળી તું ટાળી નાંખેરે, સજ્જન૦ ૨
 મોહ કાઢે તો મુક્તિ મળશેરે, સજ્જન૦
 બોધ સુણે તો કર્મ બધાં બળશેરે. સજ્જન૦ ૩
 રાખે શ્રદ્ધા તો જ્ઞાન થાય સાફરે, સજ્જન૦
 બુકવાનું મટી જાય બાફરે. સજ્જન૦ ૪
 જપ્ય જીવનને આઠે જામરે, સજ્જન૦
 ગુણ ગાય છે ગણપતરામરે. સજ્જન૦ ૫

(રાગ લાવણી.)

પદ ૧ શ્રું.

કળીમાં કાળ કોપથીરે, કાંઈ નહિ ઉગર્યાની આશા; કંટેક.
 ગળફા ગળિયું શુભ પાંસળીયું, કે કોગળીયું કહાવે;
 મોત મરદને કદી ન મુકે, ઓચિંતાનું આવે. કં ૧
 વંઠલ વાડો આવે આડો, દુઃખનો દહાડો દેખે;
 ગોથાં ખાતા ઘણા ગયા નર, લાલી તારે લેખે. કં ૨
 તાવજ તરીયો ભરપુર ભરીયો, દુઃખનો દરીયો દાખે;
 આણું આવે નાણું આપે, રાય રંક નહિ રાખે. કં ૩
 વાણેવળીયોમહાદુઃખમળિયો, આપેનિકળ્યાબળિયો;

તનહું ત્યાગ્યું આણી લાગ્યું, કશે રોગ નવ કાળશે. ક૦ ૪
રોગરગતીયો પુરણ પતીયો, થયો અવગતિઓઠામે;
જમને હાથે જરૂર જાશે, ગાયું ગણપતરામે. ક૦ ૫

પદ ૨ જી.

કોઈને કાળ ન સુકેરે, કાંઈ સમજી દયો તો સાફ. કોઠેક.
જમની જીતિ કોઈ નવ જાણે, રોગ થઈ રંજડે;
પ્રાણી માત્ર જે પૃથ્વીના, પત્રક એકમાં પાડે. કોઠે ૧
મુઠ મુઝેરો ઝાડા ફેરો, વંતર આવી વાગે;
હાકેણ શાકેણ ભુત ને ભૈરવ, ઝાંપડી આવી જાગે. કોઠે ૨
કર્મ કઠોદર જીઓ જળોદર, ઉદર આફરો આવે;
તાણ અને રાંઝણ અમુજણ મહા દુઃખ કોણ મિટાવે. કોઠે ૩
જારણ મારણ ને ઉચ્ચાટણ, મોહની મંતર મારે;
અંતકાળની ઘાંટી અઘરી, આવી કોણ ઉચારે. કોઠે ૪
સૌથી શુરા બળમાં પુરા, નેકજાર જે નામે;
જરૂર એ ઓચિંતા જાશે, ગાયું ગણપતરામે. કોઠે ૫

પદ ૩ જી.

મન તું મોહ ન સુકેરે, કાંઈ મરણ ભમે છે માથે. મનઠેક.
નીરમળ નારી શોભા સારી, રોતી મેલી રાને;
આણુબોલે જાશે એકલડા, કહો લગાવી કોને. મનઠે ૧
તન જે તારો પુરણ પ્યારો, કષ્ટ વિસારો કરશે;
મારો જાણે છે તે મિથ્યા, મુરખ એનો મારશે. મનઠે ૨
રાજ રૂપાણું વૈભવવાણું, મુખ માને છે સાફ;
એક દિવસ અધાડ થાશે, તેમાં કાંઈ નથી તાફ. મનઠે ૩

જુડી બાજી જોઈને, માયાનું સુખ માણે;
જમડા આવી જ્યારે ઝડપશે, ત્રાસ થશે તે ટાણે. મન ૦ ૪
બેઢી કરને બહુ નામીને, ઠરવા રૂઢે ઠામે;
રાધાવરનો રાખ્ય ભરોંસો, ગાયું ગણપતરામે. મન ૦ ૫

પદ ૪ થું.

તન તો રંગ પતંગીરે, જોતાં જરૂર ઉડી જાશે; તન-ઢોક.
આક તણું ઉગ્યાં અકુત્તું, ઉડી જાશે એનો;
કાળ જાગમાં દો પકડાશે. ચેતનદાર ચેતો. તન ૦ ૧
વીજળીવાળું જે અજવાળું, જોતાં અંખું ધાશે;
પાણીનો કુટ્ટ પરપેટો. વાયુ જ્યારે વાશે. તન ૦ ૨
ભમેયું જગ ઝડગા દેડું, અર્ક ઉગે અક્ષપાશે;
અગજન જોયું મનદું મોહું. નક્કી એનો નાશે. તન ૦ ૩
વાદળ છાયા કોમળ કાયા. મનની માયા મોટી;
સ્વમાની સંપત્તિ નહીં જાણી. અક્ષયવસ્તુ જે જોળી. તન ૦ ૪
જુડી બાજી જાણી લેજો. કોઈ ન આવે તોયે;
રામંરટણ રૂડીઆમાં તોયે, ગાયું ગણપતરામે. તન ૦ ૫

પદ ૫ મું.

પામર જીવડા પંખીરે, મંથે મોત બાજ છે મોટો; પા-ઢોક.
જેસે મરત પકડવા અગતો, ચાંચ કદી નવ ચુકે;
પેસે લોક તણી પેળીમાં, મોત એમ નવ સુકે. પા ૦ ૧
કાળવ્યાળની ફાગ કઠિણજે, ભણ્યાગણ્યાં જ્યાં ભુજે
પંચાતો દો પડી રહેને, હાપણવાળા ફુલે. પા ૦ ૨
હરણી જે મ સિંહણની આગળ, ઈચ્છે મન ઉગરવું;

જખરો છે એમ કાળ ઝપાટો, માન્ય જરૂર છે મરવું. પા૦ ૩
 આવે મુખ ડશીયલને ઉંદર, જીવ્યાતણું જેમ જાણે;
 એવું છે તારા શીર ઉપર, અભિમાન શું આણે. પા૦ ૪
 જોને સૌ મુકીને જાવું, ધન દોલત ને ધામે;
 રાખ ભરૂં સૌ રાધાવરનો, ગાયું ગણપતરામે. પા૦ ૫

પદ ૧ હું.

હેને ભજો હરીનેરે, જેથી જન્મ મરણ દુઃખ જાશે. હેને ટોક.
 એ ત્રેલોચન તારણ અધમ ઉધારણ, કષ્ટ નિવારણ કહાવે,
 જન પ્રતિપાળા દીનદયાળા, ભુર મનમાં ભાવે. હેને ૧
 ભવ ભયમં જનનામ નિરંજન, દુઃખનિગંજન દેવા;
 એ પિતુ માતા વિશ્વ વિધાન, સદા કરી દયો સેવા. હેને ૨
 નિર્મળ નામી સૌનો સ્વામી, પાર શકે કોણ પામી;
 ધિંગો ધામી અંત જામી. નિગમ કહે નમમી. હેને ૩
 વિશ્વ વિદ્યાસી નહિ ઉદાસી. પુણ્ય પ્રકાશી પોતે;
 ઘટઘટ વાશી છે અવનાશી. જજા ઉજાશી જોતે. હેને ૪
 ભવમાં ભરિયો કહા પાણ દરીયો, ઠરીયો સઘળો ઠામે;
 જો અનુસરે તો ભવ નરશે, ગાયું ગણપતરામે. હેને ૫

પદ ૭ મું.

ભુલ્યો શીદ ભમે છેરે. આપો આવ્યું ઉત્તમ ટાણું. ભુલેક.
 લખચોગશી વળા ગર્ભવાળી, નકં નીવાળી થઈને;
 અતી ઉદાશી કાળની ફંસી. જમને હાથે જઈને. ભુ ૧
 હોતાં ફોતાં ભગવત ભજતાં, નર નહિ બેસે નાણું;
 પરવાર્યામાં આવી પહોંચશે, આચિંતાનું આણું. ભુ ૨

ખાગ ખનાયા સુંદર છાયા, માયા લાગી મનમાં;
 ગાતરગળીયાં પહોંચ્યાં પળિયાં, તોનવસમયોતનમાં. લુ૦ ૩
 ઘોડા ગાડી દોડે દહાડી, કુલવાડીમાં ફરે;
 મરવું માથે જનમ્યું સાથે, ઉરમાં એ નવ આવે. લુ૦ ૪
 તનને ત્યાગી જઈશ અભાગી, જોવે જાગી આમે,
 રાખ ભરૂંસો રાધાવરનો, ગાયું ગણપતરામે. લુ૦ ૫

પદ ૮ મું.

કુદ્યો શું ફરે છેરે, જોને જરૂર અંતે જલું. કુ૦ ૧
 સુત જે સારા તારી દારા, કારાપારા કહેશે;
 ઠગશે ઠાકાં વળી જે વહાલાં, રોધને અળગાં રહેશે. કુ૦ ૨
 ઉચી હવેલી મીઠકત મેલી, બંધવ બેલી છોડી;
 ચીત લલચાવે જોતાં જાવે, કામ ન આવે કોડી. કુ૦ ૩
 છે તું શાણો પણ છું પાણો, ભરખાણો શું ભાળી;
 જાંદગી જુઠી જઈશ ઉઠી, ઠાલી મુઠી વાળી. કુ૦ ૪
 જ્યાં સુખ આજાં તે નવ છાજ્યાં, વાળાં ઉધાં વળશે;
 તન આ તારું છે જે સાડું, ધરણી ઉપર ઢળશે. કુ૦ ૫
 નીરમળ નામે ઠરને ઠામે, પાર મરણનો પામે;
 રાખ ભરૂંસો રાધાવરનો, ગાયું ગણપતરામે. કુ૦ ૬

(રાગ લાવણી-મન તું શીદ સોચના ધરે, કૃષ્ણને
 કરવું હોય તે કરે-એ રાગ.)

પદ ૧ લું.

સુરખ તને જન્મ મનુષ્યનો મળ્યો,
 ભાગ્યહિણ ભક્તિમાં નવ ભળ્યો. ટેક.

બાળપણમાં બુદ્ધિ વિનાનો, મન ખેલ્યામાં મજ્યો;
 તરૂણપણમાં તરૂણીએ તુને, શબ્દ બોલીને છળ્યો. ભા૦ ૧
 વૃદ્ધપણમાં વ્યાધી વળગી, ગાતર તારો ગળ્યો;
 દારા સુત દુઃખ દેવા લાગ્યાં, બોલ સાંભળી ખળ્યો. ભા૦ ૨
 જન શમશાને જતા જોઈને, ગર્વ કાંઈ નવ ગળ્યો;
 કરી કર્મ મુખ કશું ન પામ્યો, ભુત પ્રેતમાં ભળ્યો. ભા૦ ૩
 ગર્ભ તણા દુઃખમાં ઘેરાણો, તૃણાથી નવ ટળ્યો;
 સંતતણી સુણી નહિ શિખામણ, વળ્યો તું તવ વળ્યો. ભા૦ ૪
 ચાર ખાણ લખ ચોરાશીમાં, ખખર વિનાનો ખળ્યો;
 કહેગણ પત સમજ્યો નહિકેમતું, હરીસાથે નવહળ્યો. ભા૦ ૫

પદ ૨ બું.

જીવને જીવન તે કેમ જડે, પુર્વનાં પાપજ આડાં પડે. ટેક.
 અમૃત પીવા અસુર આવ્યો, કરી કપટ કેવડે;
 સુરપતીએ શીર છેદી નાંખ્યું, રણમાં તે રડવડે. પુ૦ ૧
 સુરપંખા સ્વામી કરવાને, થોલી લક્ષ્મણ થડે;
 નાક કાન બે કાપી નાંખ્યાં, વનમાં આયુષ્ક વડે. પુ૦ ૨
 ચૌદ રત્ન લેવા સિંધુસુત, વાસવ સાથે વડે;
 શિવજીએ રણમાં સંહાર્યો, જગમાં તે નવ જડે. પુ૦ ૩
 કુંભકરણ દંદ્રાસન કાળે, બ્રહ્મા સાથે ભડે;
 માગતાં નિંદ્રાસન મળિયું, પાપી પાછો પડે. પુ૦ ૪
 નર મન હુંશે નારીને માટે, નિત્ય ઉઠીને નડે;
 ગણપત કહે એ ગુણ વિચારો, અહીંથી અહીં આથડે. પુ૦ ૫

પદ ૩ જી.

અરેમનતુંભવસાગરતરે, ભજનકિરતારતાજીનેકરે. ટેક.
 વિપયવાસનામાંરહ્યો વળગી, રોગટ જ્યાં ત્યાં ફરે;
 મુક મમત મનમાંથી મુરખ, વિકૃત વરને વરે. અરે૦ ૧
 ચોરી નીંદા ચાડી ચુગલી, દોષ થકી જો હરે;
 અંતરમાં ઓળખ આવનાશી, ધ્યાન હરીનું ધરે. અરે૦ ૨
 સ્મરણ સાધન સાડું સમજે, હરામી દાનત હરે;
 પરમારથમાં પ્રીત દરીજો, પરનારી પરહરે. અરે૦ ૩
 નીગમજ્ઞાનત્રી ગમનહીં તુજને, મતતાણી શીદ મરે;
 ગુરૂ સેવા ગીત ગોવિંદ કરાં, અંતરમાં આદરે. અરે૦ ૪
 દુઃખ દુનીયાનાં દીવમાં દેખી, ભક્તિ ઘટમાં ભરે;
 ગણપત કહે એવી ગમ પડે તો. સર્વ કારજ સરે. અરે૦ ૫
 પદ ૪ થું.

અરેમનનિગમપંથનિરધાર, પરખાલે પામેભવપાર. ટેક.
 પ્રથમ જ્ઞાન ગુરૂથી પામી, કરો વિવેક વિચાર;
 બોલ કદી મુખ બહાર ન કાઢે, એ ભક્તિ અધિકાર. અરે૦ ૧
 નટ જેમ પટને પાછળ રહીને, સુતર ઓલે સાર;
 કરે ખેત્ર પણ કોઈ નવ વરતે, શું જાણે સંસાર. અરે૦ ૨
 નીર નદીનામાં કરે નિંદ્રા, ઉઘે મીન અપાર;
 જુઓ એની ગત કોઈ નવજાણે, ત્યમ મેળવએક તાર. અરે૦ ૩
 જળકુકડી જળના જીવ સાથે, આદરવાને અહાર;
 છુડીને જેમ બહાર નિકળે, વિમળો એમ વિચાર. અરે૦ ૪
 જ્ઞાનીની ગત જ્ઞાની જાણે, સમજણ કરે સાર;
 ગણપત ગુરૂગમ પુરા પામે, કોણ નર ને કોણ નાર. અરે૦ ૫

(રાગ કાફી- ત્રઠ જમુનાં જીકે તીર, ખંસી ધુન બાજ રહીહે-એરાગ.)

પદ ૧ જી.

સેજે	તરે	સંસારરે,	
રાખે	રીત	રામ લજ્યાની.	સેજે૦ ટેક.
તન મન	ધનની	આશા ત્યાગી,	
રોમે	રોમ	રણુકારર.	રાખે૦ ૧
વણુ	દામે	વિશ્વંભર પામે,	
મટે	મરણુનો	મારરે.	રાખે૦ ૨
વેદનો	લેદ	ને નવધા ભક્તિ,	
તે શું	મળે	એક તારરે.	રાખે૦ ૩
વિવેક	વૈરાગ્ય	સંપત્તિ મુમુક્ષતા,	
ચહાવાં	એ	સાધન ચારરે.	રાખે૦ ૪
ગણુપત	જ્ઞાન	ગુરુનું વિચારી,	
દીલમાં	દેખે	દેદારરે.	રાખે૦ ૫

પદ ૨ જી.

સંત	સમાગમ	સારરે,	
કરે	કોઇ	હેતે હરીજન.	સંત૦ ટેક.
શુળી	ઉપર	શયન કરાવે,	
લગની	ન	છોડે લગારરે.	કરે૦ ૧
વાણી	પાર	વસ્તુને વિચારે,	
ખાવનથી	જે	ખહારરે.	કરે૦ ૨
સેવા	સ્મરણુ	સાધન સાધે,	
ઉરમાં	ન	આણુ અહંકારરે.	કરે૦ ૩

મન મદ કામ લોભને મારી,
ચહાય પદારથ ચારરે. કરે૦ ૪
જ્ઞાની એવા દયાળને ગણપત,
વહે વારંવારરે. કરે૦ ૫

પદ ૩ જી.

ભક્તિ વિના નર ભુતરે, ભવમાં ચાલે ભટકતા. ભ૦ ૧
વિષય મુખમાં રહ્યા વીંટલ, ધન હરવાના ભુતરે. ભ૦ ૨
પર જીવને કરે પુરણ પીડા, મોહ ભયો મજબુતરે. ભ૦ ૩
કામ ક્રોધને કપટ કરે પણ, દેખે જમના દુતરે. ભ૦ ૪
સંત ઘણું સમજાવે શકને, કહ્યું ન માને કપુતરે. ભ૦ ૫
ગણપત કહે ગુરૂ જ્ઞાન વિચારે, સારો કોઈ સપુતરે. ભ૦ ૬

પદ ૪ થી.

આ ભવમાં આભારરે,
કેવો માનું હરીજન કેરો. આ૦ ૧
ભુલું ભજન તો આગળ આવી,
સંભારી આપે હરી સારરે. કેવો૦ ૨
પ્રેમ સભામાં પ્રશ્ન પુછે,
આનંદ વાધે અપારરે. કેવો૦ ૩
વૈશ્ણવજનને વહાલા વિશ્વંભર,
ચિત્તમાં નામ ઉચ્ચારરે. કેવો૦ ૪
ગણપત કહે જ્ઞાનીજન કેરો,
સંગ ન છોડું લગારરે. કેવો૦ ૫

(રામ કુમરી.)

પદ ૧ બું.

માની લેને શિખામણુ મારી, અંતર વાત ઉતારીરે. માંડેક.
 સમરણુ બખતર પેહેર શરીરે, ઢાઝ ધીરજની ધારીરે. માં ૧
 શબ્દ તણી સમશેર સાહીને, મોહને નાંખે મારીરે. માં ૨
 જન્મ મરણનું દુઃખ છે જબડ, ભવની પીડા ભારીરે. માં ૩
 જમને હાથેજશીજ્યારેજીવડા, શીગતીથાશે તારીરે. માં ૪
 ભાકારીવના ભગવંતનલેટે, વેદનીવાણીને વિચારીરે. માં ૫
 ગણપત કહે ગોવિંદ ગુણ ગાતાં, નક્કીતરેનરનારીરે. માં ૬

પદ ૨ બું.

જાણી લેને જરૂર છે જાવું, ફરી આવેનહીં તન જાવુંરે. માંડેક.
 કલુ વચન તું કાને ધરે નહીં, શું તુજને સમજાવુંરે. માં ૧
 કાળની જાળમાં કંઈ ઝપટાયા, બહુતુજને બતાવુંરે. માં ૨
 ગર્વ થકી કરે ખર્ચ ઘણેરાં, ધર્મ મારગ નવ ધાવુંરે. માં ૩
 ભેળું કરી ધન ભંડાર ભરિયો, વાંસેકાંઈ નવ આવુંરે. માં ૪
 કહે ગણપત કર હાથે એ સાથે, પછી થશે પસ્તાવુંરે. માં ૫

પદ ૩ બું.

આવો અવસર ઉત્તમ આવ્યો,
 માટે ગોવિંદના ગુણ ગાવોરે. ટેક.
 જે જે કરશે તે થાશે આ જનમે,
 દ્યોને લાખેણો લાવોરે. આવો ૧
 મનુષ્યા જન્મજેવો બીજો મળે નહીં,
 શરણું હરીનું સાહાયોરે. આવો ૨

અદ્ય જીવન ન કરો લાંબી આશા,
 શાને મોહ મચાવોરે. આવો ૩
 સ્વંત સમાગમ કરીને સુમળે,
 ભુધરને મન ભાવોરે. આવો ૪
 ગણપત કહે ગુરુજ્ઞાન વિચારી
 પ્રેમ, પ્રભુ રસ પાવોરે. આવો ૫
 પદ ૪ થું.

અલખેલો અંતરજામી,
 એનો પાર શકે કોણ પામીરે. અલ ૦ ટેક.
 અનંત શક્તિ એ ઉપજાવે,
 દુળે નથી કોઈ દામીરે. અ ૦ ૧
 ઈન્દુ સુરજ ઉડગણ આદી ઓપે,
 ખેલ એનામાં નથી ખામીરે. અ ૦ ૨
 પવન પાણી આકાશ ને અગ્નિ,
 જમીન જુજિએ જામીરે. અ ૦ ૩
 જોવિંદ વ્યાપક સૌના ઘટમાં,
 શેષ મહેપનો સ્વામીરે. અ ૦ ૪
 ગણપત કહે પરાપર પ્રભુ જ્યાં,
 વેદની વાણી વિરામીરે. અ ૦ ૫

(ગરબી.)

પદ ૧ થું.

પ્રસન્નજ્ઞાન જેને ભાવે, સોહાગીયારે લોલ;
 અહંકાર જેને ભાવે, અસાગીયારે લોલ. ૧

કપિ ઉરમાંહી આણે,	સોહાગી૦	
ભણી લેદ નવ જાણે,	અભાગી૦	૨
શીખ જેને લાગે સારી,	સોહાગી૦	
ખરી વાત લાગે ખારી,	અભાગી૦	૩
કામ ક્રોધ નાખ્યા કાપી,	સોહાગી૦	
વિષે વાસનાઓ વ્યાપી,	અભાગી૦	૪
ગુણ ગણપત ગાશે,	સોહાગી૦	
નામ સાંભળીને નાસે,	અભાગી૦	૫

પદ ૨ જી.

લક્ષ રોજ રહ્યો લાગી,	આનંદીયારે લોલ;	
તન મન થકી ત્યાગી,	આનંદીયારે લોલ.	૧
માયા મોહની ન માગી,	આનંદી૦	
જ્યોત જીવન કેરી જાગી,	આનંદી૦	૨
આંત મનહાની ભાગી,	આનંદી૦	
રાગ છોડી વિતરાગી,	આનંદી૦	૩
વાલો વિશ્વમાં વખાણે,	આનંદી૦	
જીવન મુક્તિ જોગ જાણે,	આનંદી૦	૪
ગણપત કહે જ્ઞાની,	આનંદી૦	
મને સાચી વાત માની,	આનંદી૦	૫

પદ ૩ જી.

હું ને માફ બે જે મુકે,	એ ભક્ત છેરે લોલ;	
ચિત્ત પ્રભુથી ન ચુકે,	વિરક્ત છેરે લોલ.	૧
ધર્મ ધારણા ને ધ્યાની,	એ ભક્ત૦	

ગુણસાગર ને જ્ઞાની,	વિરક્તા૦	૨
લેદ લેદ કેરો ભાવે,	એ ભક્તા૦	
લક્ષ બ્રહ્મ કેરો લાવે,	વિરક્તા૦	૩
દયા દીન પર દાખે,	એ ભક્તા૦	
રૂટે રામજીને રાખે,	(વિરક્તા૦	૪
ગુણ ગણપત ગાશે,	એ ભક્તા૦	
જીવ દશા જેની જાશે,	વિરક્તા૦	૫

પદ ૪ થું.

બ્રહ્મરંધ્રને જે લેડે,	તે જોગીયારે લોલ;	
સત્ય જ્ઞાન ધર્મ છેડે,	વિયોગીયારે લોલ.	૧
પહેલ યમ નેમ પાળે,	તે જોગીયારે૦	
લોળા શુભ કર્મ બાળ.	વિયોગીયા૦	૨
તરે પોતે ને તારે,	તે જોગીયારે૦	
મોહ મન નવ મારે,	વિયોગીયા૦	૩
સેજ સમાધીમાં શુભ,	તે જોગીયારે૦	
પાપ કર્મમાંહી પુષ,	વિયોગીયા૦	૪
ગણપત ઘર લાગ્યું,	તે જોગીયારે૦	
બોલ્યું જીવત બાધું,	વિયોગીયા૦	૫

(ગરબી-અલખેલો અખેમાત જોવાને જમ્મએ-એ રાથ.)

પદ ૧ લું.

જેને પુરવ જનમની પ્રીત, પ્રેમની પ્રીત પળે;
રાખે ચક્રે ચંદ્રમાં પ્રીત, મોહન તેને મળે. ટક.
મોહન મળે ને તાપ ટળે છે, બળે કર્મનાં બીજરે;

પ્રેમ પંથ કોઈ પુરા પાળે, રામજી રાખે રીઝ. પ્રેમ ૧
 દશમી ભક્તિ ગોપીએ દાખી, જોગ જીવન નો બાણી રે,
 શુકદેવજી એના છે સાખી, વ્યાસ મુનીએ વખાણી. પ્રેમ ૨
 બ્રહ્મજ્ઞાન જેના મનમાં ભાસે, જગત જુડું જણાય રે;
 પ્રેમી પતંગદીપકમાં દાઝે, જેની મુરતા હરીમાં સમાયે. પ્રેમ ૩
 કામની કૃષ્ણ જમાડવા જાતે, નારી રોકી નાથ રે;
 પ્રાણ ગયો સૌ પહેલી પહોંચી, મળી મોહન સાથ. પ્રેમ ૪
 આઠ અંગ જેના ઉરમાં આવે, સાત્વીક જન સોદાય રે;
 પ્રેમ પંથ પરખી દ્યો નાણી, ગણ પત એ ગુણ ગાય. પ્રેમ ૫

પદ ૨ જી.

પ્રાણી પરખો પ્રભુનો પંથ, ગુરૂગમ જ્ઞાન વડે;
 ગુણ ગાય ઘણા ઘણા ગ્રંથ, જીવન તેને જડે. ટેક.
 જીવન જડે પુરી ખગર પડે, જો સંત સમાગમ થાય રે;
 ભક્તિમાં ભેદ ભવજળ તરવા, ગો વિંદના ગુણ ગાય. ગું ૧
 મન વશ કરતાં માયા જીને, જપે અજંપા જાપ રે;
 શબ્દ વિવેકે મુક્તા સાધે, અંતરમાં જીએ આપ. ગું ૨
 સાધન સમરણ સેવા કરો, વળી આવે વિચાર રે;
 ધ્યાન ધારણ કાયા શોધન, તનમાં મળે એકતાર. ગું ૩
 બ્રહ્માંડ સઘળે ભરપુર ભાસે, દ્વૈતભાવ ટળી જાય રે;
 અદ્વૈતરૂપ અંતરમાં આવે, અરૂપમાં રૂપ સમાય. ગું ૪
 મહાપદ લાધ્યું તે નર મોટા, વેદ તણો વિચાર રે;
 ગણ પત કહે એ જ્ઞાન જે જાણે, પહોંચે માયા પાર. ગું ૫

૫૬ ૩ જી.

મન મારી શિખામણુ માન, મનુષ્યા દેહ મળી;
 દે પાત્રને અન્નનું દાન, તાડું જાય પાપ ટળી. ટેક.
 તાપ ટળે ને પાપ બળે, રાગે રામ ભજ્યાની રીતરે;
 ભક્તબીજ હોય તે કરે ભક્તિ, પુરવ જનમની પ્રીત. મં ૧
 તું કોણુ તાડું આ પતપાશે, આ જગમાં કેમ આવ્યોરે;
 શરીર સંગાથે જન્મ્યો ત્યારે, શી શી વસ્તુ લાવ્યો. મં ૨
 કરી કર્મ તેં કાંઈ નવ જાણ્યું, મરવાનું દુઃખ મોડુંરે;
 કાયા માયા કહાપણુ કાઢ્યા, ખલકનું મુખડું ખોડું. મં ૩
 હરી સ્મરણુ કરવાને હરીએ, આપ્યો આ અવતારરે;
 તે માટે હું તુજને કહું છું, શોધી લે સરજનહાર. મં ૪
 જડ ચૈતનમાં જગપતિ જન્મ્યો, કાલો નથી કો હામરે;
 તુર સરવેમાં નારાયણનું, ગાયે ગણપતરામ. મં ૫

૫૬ ૪ થું.

દુરીજનના કહું છું દોષ, મુણી લેજો શાણા;
 જેના કરમના ઉઘડયા કોથ, જીવન નવ જાણ્યા. ટેક.
 સાડ ને નરતું સ્વાનને સરખું, ભસે સહુને ભાળીરે;
 દુષ્ટ અદેખો સજ્જન દેખે, પુન્યને નાખે પ્રજાળી. મું ૧
 અદેખો નર તે થાય અધો, કહું કર્મ વિપાકરે;
 મહા દુઃખ માણે મર્મ ન જાણે, કોક ખોલે નવ થાકે. મું ૨
 હરિ ભજનમાં આવો ન આવે, પરનિંદામાં પુરોરે;
 ખેતાનો અવગુણુ તે નવ પેખે, સ્વારથ માંહી શુરો. મું ૩
 ચોરી ચાડી કરતાં ચુગલી, લેશ લાજ નવ લાવેરે;

કીરતનમાંહી કર્મ કથા કરે, આણુ તેડાવ્યો : આવે. સુ० ૪
 મોત ભમે છે માથા ઉપર, જુઠા જન નવ જાણેરે;
 કહેગણુ પતગમનહીં ગોવિંદની, તોય મુરખમતતાણે. સુ० ૫
 (હરી ભજનથકી, છોટા હોય તે સૌથી મોટા થાય-એ રાગ.)

પદ ૧ જુ.

કાયામાં કોણુ, બોલે તેને જુને પામર પ્રાણી;
 તારું તુજ તપાશ, અંતરમાં આતમને લે મન જાણી. ટે.
 એનું ઠેકાણું કોણુ ઠારછે, એ નપુંસક કે નાર છે;
 એ સાકાર કે નિરાકાર છે, કાયા० ૧
 એ નજીક છે કે દુર છે, એ અનુભવી કે ભુર છે;
 એ કાયર છે કે શુર છે, કાયા० ૨
 સોહં શબ્દ કયાંથી ઉઠેછે, તે કયાં જઈને હોય રહેછે;
 એ તે ફરનો કે વાસો રહેછે, કાયા० ૩
 એનું સ્વરૂપ કેવું કહાવેછે, એ તનમાં કેઈ પેરે આવેછે;
 એને પંચ લખય કેમ ભાવેછે, કાયા० ૪
 તમે તેનો તપાસ કરો ભારી, હોય હરીભક્તિના અધિકારી;
 વદે ગણુ પત વાણી વિચારી, કાયા० ૫

પદ ૨ જુ.

અનુભવી નરના, આવો કરીયે વીમળ વિચારની;
 સોધાસાર અસાર, શીવસ્તુસાચી છે સકળ સંસારની. ટેક.
 તું સાંચું જો જીવડા જાણે, કરે માંડે માંડે મત તાણે;
 તને ખરી ખબર મરવા ટાણે, અનુ० ૧
 જો જીવતાં યથારથના જાણે, તમો મુવા કેડે શું માણે;

તેને પ્રેમ કરી હેલું જાણો, અનુ० ૨
 ભુવેસ્વારથીઓ જગસહુકલાવે, તેઅંતસમેપાસે આવે;
 જમકિંકરથી કોણ છોડાવે, અનુ० ૩
 તમે ખોટી બાજીશું ખેલો, એ મધ્યાસુખમનથી મેલો;
 ત્યારે અતે આવે અલખેલો, અનુ० ૪
 તન તુટે તારો ક્યાં વાસો, શી વસ્તુ સાથે લેઈ જાશે;
 કહે ગણપત પાછળ પસ્તારો, અનુ० ૫

પદ ૩ નું.

જોને જીવ અજાણ,
 સ્વાથ તો સહુકોને વાટે ઘાટે;
 પ્રાણી પેખ્ય પુરાણ,
 પરમારથ કરવું તે શીરને શાટે. ટેક.
 પહેલું સદગુરું શરણું થાશે,
 ત્યારે ભુલ પ્રાંત પ્રમણા જાશે;
 પછી ગુણ ગોવંદ કેરા ગાશે. જોને ૧
 જેમ શુરો સંગ્રામે જાશે,
 કદી શીર ત્યાંહી છેદાશે;
 તેનું ધડ શત્રુ સનમુખ ધાશે. જોને ૨
 એમ હરીજન પણ જોઈએ શુરા,
 ગુરુ વચને તન કરે ચકચુરા;
 તે ભક્ત પ્રભુના છે પુરા. જોને ૩
 એમ શીશ ગુરુને શરણે ધરે,
 મરણવો થઈ જગમાંહી ફરે;

તેને દેખીને જમદુત કરે, જોને ૪
 જે બકાની બુકિત બાણે,
 તે ઠરીને બેઠા ઠેકાણે;
 કહે ગણપત અમારાપર માણે. જોને ૫

પદ ૪ થું.

કાંઈ કરને વિચાર, આવ્યો ક્યાંથી જીવડા ને ક્યાં જાવું;
 તારું તુજ તપાસ, લાવ્યો શું ને સાથે શું લેઈ જાવું. ટેક.
 માયા છે મોહનની નારી, તેને સુરખ માને છે મારી;
 તન તુટે ફોજેતી છે તારી, કાંઈ ૧
 પ્રાણી પંચ વપયતુજનેભાવે, વળીજકત પદારથ જે કહાવે;
 એ અંત્યે ભોળાં નહીં આવે, કાંઈ ૨
 ધન નારી વિષે મનડું જાવે, તે સ્વાસ્થીયાં સઘળાં કહાવે;
 એ અતે ભોળાં નહીં આવે, કાંઈ ૩
 કોટી જન્મ લગી ધરી નેં કાયા, તોયે છુટી નહીં જગની માયા;
 વળી વેહેમ વશે વેગે વાહ્યા, કાંઈ ૪
 દીસે મૃગજળ તૃણા બહુ ભારી, વધુ પીવાનું તે નહીં વારી;
 કહેગણપત ભજનેગરિધારી, કાંઈ ૫

(રાગ ધોળ-હરીતા મારગ છે શુરાને, નહીં કાચનું કામ જોને.)

પદ ૧ લું.

ભેદ વિના ભક્તિ કરવાથી, જન્મ મરણ નવ જાય જોને;
 કદપ આઠ કાને સુણ્યાથી, દુખડું દુર નવ થાય જોને. ૧
 અખેપાત્રનો જાપ જપ્યાથી, ભાઈઓ ભુખ નવ ભાગે જોને;
 મેં મીઠો મેહેરામણ પીધો, તૃષ્ણા તે નવ ત્યાગે જોને. ૨

વાતે તો વડાં નવ નીપજે, કામ કરો વિચારી જોને;
 દીલમાંહી ડહાપણુ નવ આવ્યું, નામ જપે નરનારી જોને. ૩
 હું રાજા હું રાજા કહિયે, કર ભરે નહીં કોઇ જોને;
 ગણપત કહે ગોવિંદ ભજીવ્યો, હું મારાને ખોઇ જોને. ૪

પદ ૨ જી.

ભાંજા ભક્તિ સૌકો કહેછે, ભક્તિનો શો ભેદ જોને;
 ક્યાંથી ઉપજી ક્યાંથી આવી, ક્યાં રહેછે નિરવેદ જોને. ૧
 કેવી રીતે ભક્તિ કરવી, કેનો જપવો જાપ જોને;
 કોણુ મારગે માનવી ચાલે, પુણ્ય મળે પરતાપ જોને. ૨
 કોણુ દેશથી દુનિયાં આવી, કોણુ છે જીવની જાત જોને;
 કોણુ ઠામછે ઠરવા કેરો, સોધો સાચી વાત જોને. ૩
 મહા મારગનો મરમ ન જાણ્યો, મોહનને કેમ મળશે જોને;
 કહે ગણપત ગુરૂગમ વિના, ભક્તિમાં કેમ સળશે જોને. ૪

પદ ૩ જી.

ઓ પ્રાણી આ દુનિયાં કેરો, નથી જહનો નિરધાર જોને;
 આવ્યા ક્યાંથી ક્યાં જવાનું, સ્વાસ્થીઓ અંસાર જોને. ૧
 જોગી તપસી ત્યાગી થાક્યા, કોઇ ન પામે પાર જોને,
 ખોળે ખોટું સર્વ પડે છે, વિમળ કરો વિચાર જોને. ૨
 કોઇ કર્મને કર્તા માને, કોઈ કહે ઇશ્વર આપે જોને;
 કોઇ કહે શ્રદ્ધી સેજ ખને છે, જગકર્તાને માપે જોને. ૩
 સો માણુ સુતર સેજ ધુંચાણું, આંટી કોણુ ઉઠેલે જોને;
 ગણપત ગુરૂગમ જે જન જાણે, ખરી તે ખાજ ખેલે જોને. ૪

પદ ૪ થું.

ગુરૂ વિના ગોવિંદ મળે નહીં, સતો સાચી વાત જોને;
 તમે તમારૂં શોધી કહાડો, જુઓ તે જીવની જાત જોને. ૧
 કેવું રૂપ છે કરતા કેરું, કહો વસે કોણ કામ જોને;
 મુળ વાતમાં મન નવ બાંધ્યું, કેમ કરી થાશે કામ જોને. ૨
 તે માટે તનમાંહી તપાસો, દેખો નીજ દેદાર જોને;
 અનુભવ સુરજ ઉદે થાશે, પામો ભવનો પાર જોને. ૩
 હું માંરૂં રૂદેથી ટાળો, રેહજો રૂડી રીત જોને;
 ગણપતના સ્વામીની સાથે, પુરણ બાંધો પ્રીત જોને. ૪
 (રાગ ખીલાવર-કોણરે સમાના કામની, દત્ત કૃષ્ણચેત્ત રામા-એ રાગ.)

પદ ૧ હું.

વાને તો ભવ વહી ગયો, નાવ્યો દુઃખનો આરો;
 અગણિત યુગથી આથક્યો, ખોયો તે જનમારો. વાં ૧
 કોટી જન્મ કાયા ધરી, ભમ્યો ભવમાંહી ભારી;
 દારૂણ દુઃખ ત્યાં ભોગવ્યાં, ન ભજ્યા ગિરિધારી. વાં ૨
 આગસમાં આયુષ ગયો, વૃદ્ધ થયો વધી વ્યાધી;
 એક ઘડી ઇશ્વર તણી, પ્રાણી તે ન આરાધી. વાં ૩
 ઘરમાં કોઈ ગણે નહીં, બુદ્ધિ ગઈ બદલાઈ;
 જમના કીંકરે જાણીયો, અંતકાળમાં આઈ. વાં ૪
 સગાં સંબંધી સહુ મજામાં, કોઈનું બળ નહીં ફાવે;
 ગણપત કહે હરી ગુણ વિના, કહો કોણ સુકાવે. વાં ૫

પદ ૨ જી.

જગમાંતેજનમીનેશુંકુર્યું, ઓળખ્યાનહીં અવિનાશી;
 ખખર વિના ખુંચી રહ્યો, ચાલી ખાણ ચોરાશી. જ૦ ૧
 ધધો કરી ધન મેળવ્યું, અહોનીશ અથડાયો;
 ખાપે પૈશો મેળવ્યો, નવ ખંરચ્યો ન ખાયો. જ૦ ૨
 મોટા થવા નાત જાતમાં, માત બીજનું મોડે,
 લાંચે લીધાના લાલચું, દયા દિલમાં ન જોડે. જ૦ ૩
 દશ ગ્રહ દુનિયાં વિષે, દુઃખ દિનને દીધું;
 જઠરામાં જેણે જાળવ્યો, તેનું કામ ન કીધું. જ૦ ૪
 જમાન દેઈ જમદુતને, જુગમાં તું જાયો;
 ગણપત ગોવિંદ ના ભજ્યો, જોતાં જનમગમાયો. જ૦ ૫

પદ ૩ જી.

જરૂર જાણું છે જીવડા, ઉગરવાનો ઉધારો;
 રંડાપગ નો રોકડું, કાંઈ વાત વિચારો. જ૦ ૧
 ઉગે એ નો આથમે, જન્મે તે મરી જાશે;
 અવિચળ નહીં આલોકમાં, મુણુશીગ તથાશે. જ૦ ૨
 નાણું ન રહ્યું રાજા નંદનું, સુત સગરજ કેરા;
 દશવાર તપાસે દીનમં, કાળ મારે છે ફેરા. જ૦ ૩
 માફ માફ કરી મરો, જાયા તેવાજ જાશે;
 આવ્યાત્યારેશું લાવીયા, જાતાં શું લેઈ જાશે. જ૦ ૪
 નથી સ્થીર નરનારમાં, રાય રંક કે સણી;
 ગણપત જ્ઞાન વિચારીયે,
 ઓળખો એ એ ધાણી. જ૦ ૫

પદ ૪ થું.

અકળ સકળ જગમાં રહ્યા, એક શ્રી અવિનાશી;
અગણિત કોટી ઈંદિનો, પ્રભુ પુર્ણ પ્રકાશી. અં ૧
પાંચ રૂપે પ્રગટ થયા, પુરૂષોત્તમ પોતે;
ઈચ્છાથી અવનિ રચે, જગજીવન જોને. અં ૨
એજ અવનિ આકાશને, પાણી પૃથ્વી કહાંરો;
પવન પાહાડ ઝાડ જેટલાં, સૃષ્ટિ રૂપ સોહાંચો. અં ૩
કોટી કળા ફીરતારની, કોઈ જીવ ન જાણે;
આતમ રૂપને ઓળખે, ઠરી બેસે ઠેાણે. અં ૪
બીજમાં વૃક્ષ વસી રહ્યું, બીજમાં વૃક્ષ થાશે;
ગણપત સદગુરૂ જ્ઞાનથી, પ્રભુ પરખી દ્યો પાસે. અં ૫
(રાગ સામેરી-મેવાડા-પંચમ એ રાગમાં ગવાય છે.)

પદ ૧ લું.

સતગુરૂ સંગેરે નરનારી સુધરેરે,
આપે ગુરૂ જ્ઞાન તણો ઉપદેશ;
પારસને પરસેરે, લોહ મલયાયછેરે,
દેખો એવો અનુભવીનો દેશ. સતં ૧
આવી પાંખો અનેરે, ધયળ લાગી ઉડવારે;
સાચો એને મળીયો છે ભ્રમરીનો સંગ;
તરૂ થાય તેવારે, ચંદન પાસે ચોટીયારે,
લાગે જેને પવન તણો પરસંગ. સતં ૨
અગ્નિની આંચેરે, અમયસ અગ્નિ બનેરે,
સંતના સંગે સંત સોહાય,

પંડીતના સંગેરે, પુરાણી નર નીપજેરે;
 જ્ઞાનીના સંગે જ્ઞાની ગણાય. સત૦ ૩
 જલધર કેરેરે જોગ ગોપીચંદનેરે,
 જટ ખચે જોતાં જોગીરાજ;
 ભરથરી ભુપરે, ગોરખમુનિ ભાળિયારે,
 કરી કૃપા કીધું ઉત્તમ કાજ. સત૦ ૪
 સંગત વિનાનોરે, કોઈ ન સુધરેરે;
 આપ મતિ કરે કોટી ઉપાય;
 સંગ વડે સાધનરે જેને હોય શિખવુંરે,
 ગુણ તેના ગણપત વરણુવી ગાય. સત૦ ૫

પદ ૨ જી.

સમજણુ સાધનરે સૌથકી સાર છેરે,
 પામે તે ઉતરે પેલે પાર;
 માંદ દેઈ મુકીરે હરી ભજ હેતશુરે,
 કૃપા તેને કરે જગ કીરતાર. સમ૦ ૧
 સત જ્ઞાન વડેરે વસ્તુ સાંપડેરે,
 ઓળખે અંતરમાં અવીનાશ;
 દેહ માંહી દેખેરે અનુભવી આતમારે,
 પુરણુ રૂપ તણુ પ્રકાશ. સમ૦ ૨
 હરી હરી રટતારે, હરીરૂપ હોઈ રહેરે,
 હરદમ ધુની ઉઠે અપાર;
 પ્રણવ દશ પુરાંરે ઉપડે એ સમેરે,
 તન માંહી મળી રહે એક તાર. સમ૦ ૩

મહાશુન્ય માંહીરે વાળાં વાગશેરે,
 મોરલાનો મુણો મનોહર નાદ;
 લાન જ્યારે ભુલેરે લાળી ભગવંતનેરે,
 વળી નવ કરે વાદ વિવાદ. સમ૦ ૪
 જગ થાય જુહોરે બ્રહ્મ એક ભાસતારે,
 કરવું તેને સાધન રહું નહીં કાંય;
 ગણપત ગાયરે એવા ગુરૂ ઓળખોરે,
 મળે જેમ સરીતા સાગર માંય. સમ૦ ૫

પદ ૩ જુ.

મારાપણું મુકીરે મળે મહારાજનેરે,
 મુનિવર મોટા એજ મનાય;
 જુઓ જગમાંહીરે,
 કોણ કોણ જાગીયારે;
 કથા ભવમાંહી જેની કહેવાય. મારા૦ ૧
 રાજ રૂપી કહ્યારે વિશ્વામિત્રનેરે,
 વશિષ્ઠ ઉપર રાખ્યું વેર;
 શત પુત્ર માર્યારે શોક તોય નવ ધર્યોરે,
 મનમાંહી લાબ્યા બ્રાહ્મી મેહર. મારા૦ ૨
 જનકપુર જાંહીરે અષ્ટાવક આવિયારે,
 કરે નિત્ય હરીકથાનું કામ;
 લાગીલહાય મહોલેરે જનકે તે જાણીયુરે,
 સ્થિર રહ્યા કળ્યા નહી તે કામ. મારા૦ ૩
 મોરબજ કનેરે મુસ્તક માગવારે,

આવ્યા અરજીન હસીએ વારી;
 વેરી વપુ વગેરે આપીયું એ ઘડીરે;
 તાણે નીજપુત્ર પોતાની નારી. મારાં ૪
 સગાજણ શેકેરે સત્ય ધર્યું સામદુરે,
 આપે મુખ માગ્યું દાન અપાર;
 ગણપત જ્ઞાનીરે જીગમાં થયા ઘણારે,
 સુત મારી આપ્યો સંતને આહાર. મારાં ૫

પદ ૪ થું.

સૌ નથી સરખુંરે આ સંસારમારે,
 એળખીને લેજો એ એધાણ;
 હારો તો હજારેરે મુલે નાવે હાથમારે,
 પૈસા માટે મળશે પાશાણ. સૌં ૧
 કુંદન હોય કેલુંરે જડે માણી જેહમારે,
 કથારતો કાંઈ ન આવે કામ;
 સૌ માંહી સરખો રે નથી મારો નાથજરે,
 ખરોખર ન આવે મહોર ખદામ. સૌં ૨
 પ્રભુ અન્ય પુરૂષરે આવે નહીં ઓળખારે,
 સંત સૌ સરખા તે નવરે સોહાય;
 પંડીત પુરાણીરે સમાન નહીં સર્વમારે,
 કેમ હંસ ખગને તુલ્ય કહેવાય. સૌં ૩
 મુમુક્ષુને મુરખરે એની એક ઉપમારે,
 આપે એ ગુણ હીણા ગણાય;
 અકંની ઓળેરે આવે કેમ આવીયોરે,
 જાળીને જુલે તેને જણાય. સૌં ૪

સામાન્ય ને વિશેષરે ન્યુનાધીક ન્યાય છેરે,
 સમજીને કરવા કેરો કામ;
 આદી ને અનાદીરે એક આખંડ છેરે,
 ગુણ તેજ ગાયે ગણગતરામ. સૌં ૫
 (ગર ની-કળ સમરોગે રાત, પ્રાણી તુલ કળ સમરોગે ૧૫-એ રાગ.)

પદ ૧ જી.

ભારે ભજે ભગવાન, પ્રાણી તમે ભારે ભજે ભગવાન. ટેક.
 પ્રસવ થયા પહેલું ઉપજવું. પીવાને પય પાન; પ્રાં ૧
 ઇંદ્રીય અંતઃકરણની આદી, હીંધું દેહનું દાન. પ્રાં ૨
 અજ ઉદક ખાવાને આપું. ભુદ્ધિ ધરવા દેવાન; પ્રાં ૩
 મુખ આપું ખાવાને મેવા, ગળા હડિગુણ ગાન; પ્રાં ૪
 કહે ગણપત કરો દુઃખનું કીર્તન, મુકી મોહ ને માન. પ્રાં ૫

પદ ૨ જી.

દુઃખ જગત કીરતાર, ભજમન દુઃખ જગત કીરતાર. ટેક.
 પશુ પાંખીનો દેહ પડાવી, આપ્યો મનુષ્ય અવતાર. ભં ૧
 સાંસારમાં જેણે મહામુખ સરજ્યું, દુઃખિયાનો દાતાર. ભં ૨
 જેનું જીવાડ્યું સર્વે જીવે છે, ભુદયો કેમ આમાર. ભં ૩
 બળીયો આદી અંતનો બેકી, મુકાવે જમનો માર. ભં ૪
 કહે ગણપત હરીગુણ વિચારો, સમરાણ સાધન સાર. ભં ૫

પદ ૩ જી.

મહુ તણો પરતાપ, આ જીવમાં મહુ તણો પરતાપ. ટેક.
 પવન પાણી આકાશ અવની, તેજ ત્રિલોચન તાપ. આં ૧
 અરણ્ય આજ્ઞા મુકી ન આવે, મોહને બાંધું માપ. આં ૨

અનેક ભાતનાં અન્ન ઉપજાવ્યાં, આરોગવાને આપ. આ૦ ૩
માને સુખ સંસારનું સરખું, જેવું જેનું પુન્ય ને પાપ. આ૦ ૪
ગણુપત કહે એ ગો.વંદ કરે, જપો નિશદીન જાપ. આ૦ ૫

પદ ૪ થું.

બ્રહ્મ ભયો ભરપુર, સૌમાં બ્રહ્મ ભયો ભરપુર. ટેક.
સ્થાવર જંગમ જડ ચૈતનમાં, દેખો નજીકને દુર. સૌ૦ ૧
પશુ પંખી નર ને નારી, કેણુ તે સુર અસુર. સૌ૦ ૨
ભરપુર બાહર લીનર ભાસે, નારાયણનું નુર. સૌ૦ ૩
સામાન્ય વિશેષે સરખો નરખો, ભેદ લાહે નાહિ ભુર. સૌ૦ ૪
ગણુપત કહે ગુણુ ગોવિંદ કરે, આરાધી લેજો ઉર. સૌ૦ ૫
(ભરખી-કે ગરખે સતગુરુન સ્તીએ-એ રાગ.)

પદ ૧ છું.

ભજન વિના ભવ દુઃખ નહિ ભાગે,	
હગની જ્યારે હરિવરશું લાગે.	ભજન૦ ટેક.
કહે તન થકી વિધીયા સુખ ત્યાગે,	
આંત જેના મનડાની ભાગે,	
જોગ જેને જીવનનો જાગે.	ભજન૦ ૧
મીરાંબાઇએ મહા મુક્તિ માણી,	
વિદ્યેમાંહી સરવે વખાણી;	
શામળીયાના સ્વરૂપમાં સમાણી,	ભજન૦ ૨
સેવામાંહી શવરી બતી સારી,	
મળ્યા ગુરૂ માતંગ અધિકારી;	
નમ્રાં જેને જગનાં નરનારી.	ભજન૦ ૩

ભજન કરે તે કરીને ભાવે,
પુરણ પદ પોતે તે પાવે;
સંકટ થકી આપતી છોડાવે,
વિચારી વેદ તણી વાણી,
પ્રભુને ભાવે બળે પ્રાણી;
ગણપત કહે એળખો એ એધાણી.

ભજન૦ ૪

ભજન૦ ૫

પદ ૨ ભું.

પ્રભુને ભજી દ્યો પામર પ્રાણી,
જાવું જગમાંથી જરૂર જાણી.
નથી કોઈ અમર નરનારી,
ભલો ભુંડો રાય કે ભીખારી;
કોઈની એમાં ચાલે નાહ કારી.

પ્રભુને૦ ટેક.

પ્રભુને૦ ૧

સતી સત્યવાદી અને શુરા,
પાખંડી પુરાણી એને પુરા;
કર્યા કાળે ચાહાવા ચતુર ચુરા.
હાકે ાની મેરૂ મંડળ હાલે,

પ્રભુને૦ ૨

ચક્રવર્તી સરખાનું નવ ચાલે;
જીતે જગસીંહને જે આલે.

પ્રભુને૦ ૩

અલપ થઈ ઉડી ગયા એવા,
ભેદા મોટા ભદવના જેવા;
કાળે કુટી નાંખ્યા કેવા કેવા.

પ્રભુને૦ ૪

શરણું એક હરીવરનું સહાજ્યો,
જવાય તો સતસંગમાં જાજ્યો;
ગણપત ગુણ ગોવિંદના ગાજ્યો.

પ્રભુને૦ ૫

પદ ૩ જી.

અરે જીવ આ ભવમાં આવી,
 ભુદર કેરી ભક્તિ નવ ભાવી. અરે૦ ટેક.
 ઉત્તમ નર દેહ તારે આપ્યો,
 કોટીધ્વજ દામપતિ કહાવ્યો;
 લેને હવે લાખેણો લાવો. અરે૦ ૧
 મંદીર મોટા માળ આ મેડી,
 કોઈએ નહ આવે તારે મેડી;
 પડી રહેણે પ્રેમતારે પેડી. અરે૦ ૨
 દગો કરી દેવ ભર્યા દાગડી,
 કણુદિ ઘટમથી નવ કહાડી;
 અંતની ચાત કરી આડી. અરે૦ ૩
 કરી લે બહુ નામી બેઠી,
 વિજયમય આ તુજને છેડી;
 મનમથી હુંપદ દે મેડી, અરે૦ ૪
 ઠાણુ દામ હરીવરને ઠામે,
 કહી રીત સમજીને ઠામે;
 ગાઈ કહ્યા ગુણ ગણપતનામે. અરે૦ ૫

પદ ૪ થું.

લગન માફ હરીવરથું લાગ્યું,
 કે સવદુઃખ જનમ મગ્યું લાગ્યું. લગન૦ ટેક.
 નથી વહાણું ભાણું કે નાણું,
 નથી વહાણું તન સુખ કે ટાણું;

જીવનદોરી જીવનને જાણું. લગન૦ ૧
 મારે નથી બહાણું તારું મારું,
 નિશ્ચ સુખ બહાણા ઉપર વારું;
 ધણી એક ધણીધર ધારું. લગન૦ ૨
 વિંધાણી છું વિકૃતના વેણે,
 સુઝાડે નહિ મુરખના મેણે;
 જનમ આપ્યો આ જગમાં જેણે. લગન૦ ૩
 સુખ મુને લાગે નહિ સારું,
 મોહું મન મોહન શું મારું;
 ખત્રક સુખ લાગે છે ખારું. લગન૦ ૪
 પ્રભુવડે પુરણ પદ પામી,
 જાણેછેર અંતરનો જામી;
 સાધે સેવો ગણપતનો સ્વામી. લગન૦ ૫

(દહી રમત હાથ ચડે, ચેતન દહી રમત હાથ ચડી એ રાગ).

પદ ૧ છું.

જીવતને જીગતી તે નવ જડી,
 પરીક્ષા પ્રભુ તણી નવ પડી. ટેક.
 મનુષ્યા દેહ મળ્યો અતિ મોંઘો,
 બાંધ ધર્મની ધડી;
 જોખનમાં તેં ડરી નવ જાણ્યા,
 જરા આવીને અડી. પરી૦ ૧
 જળના બિંદુમાં તત્વ જમાવી,
 અર્થમાં કાયા ઘડી;

ઘડનારો છે તારા ઘટમાં,
 ચોતરે બેઠો ચડી. પરી० ૨
 નક્કી બોહોતેર હજાર નાડી,
 એક એકને અડી;
 બહોતેર બેઠક પંદર બારી,
 માલેકે બાધી મડી. પરી० ૩
 શુન્ય શિખર ગઢ છે એક સારો,
 જ્યાંહાં નુરની ઝડી;
 જળહળ જોત હીરા મણી ઝળકે,
 કોઈ ન આવે કડી. પરી० ૪
 રાત દિવસ રટ રામ રૂદેમાં,
 ભજન ભાવમાં ભડી;
 ગણપત કહે એ ગુણ વિચારી,
 સ્મરણની લે છડી. પરી० ૫

પદ ૨ જી.

કોઈ પુરાને બખ્ત પડીરે.
 મહામણી ચૈતન ચિત્તમાં ચડી. ટેક.
 દ્વાદશ મુદ્રામાં જે મોટી, બેચરી સૌમાં બડી;
 નીચેની નસ કાપી કરો રોહન, એ તરવેણીએ અડીરે. મં ૧
 હાથી ઇગળા જમાણી પીંગળા, મધ્યે સુપમાણા મહી;
 ભર્યું બ્રહ્મટીમાં ચંદ્રાચન, પીએ અમર એ ઘડીરે. મં ૨
 છીદ્ર તળાવે છે એક સુંદર, જીભ પ્રવેશે પડી;
 અમૃત પડી આવે એના પર, ચોટ બચારી જાય ચડીરે. મં ૩

ગાંધારી ગવરી હસ્તની જીવડા, વળી સૌમાં એથી વડી;
અત્ર ઉદક નવ બેઘએ એને, ભેદ અમરમાં લડીરે. મં ૪
આણીમાદિક સિદ્ધિયો આવે, છત આઝી સાંપડી;
રમરણુ ગણપત કર સુધુમણા, ધર્મની બાંધી ધડારે. મં ૫

પદ ૩ જુ.

મન તને મનુષ્યા દેહી રૂડી મળી,
પ્રભુની પ્રેમભક્તિ નવ પળી. ટેક.
થર ધંધામાં બાધાં ગોથાં, રહ્યા ગર્વમાં ગળી;
કિર્તન હરીનું કાંઈ નવ કીધું, માયા તુજને મળી. પ્રં ૧
રમરણુ સાધન ધ્યાન ન સૂઝે, બુદ્ધિ તારી બળી;
પરમારથનો અર્થ ન પેઝે, ફડ કપટમાં કળી. પ્રં ૨
સંતતી સંપતિ પામ્યો સારી, સુંદર લીધો છળી;
જનમ ધરી જીવન નવ જાણ્યા, માત્રે ભજનમાં ભળી. પ્રં ૩
હરિજન સાથે હેત નવ રૂંધું, લાવો ન લીધો લળા;
દોષ કરી દીવમાં નવ દેખે, ચીતડા વિષે ચળી. પ્રં ૪
સંતસમાગમમાં નવ સમજ્યો, વરતી વિષયમાં વળી;
કહે ગણપત કથા ગોવંદ કેરી, ભાવે નવ સાંભળી. પ્રં ૫

પદ ૪ જુ.

કળિમાં કીરતન હરિનું કરો,
તેથી ભવસાગર પ્રાણી તરો. ટેક.
છુટે માયા સુધરે કાયા,
ધ્યાન હરીનું ધરો;
પ્રભુ વિસારી પાપ કર્મમાં,

રોગઠ શીદને કરો. કળીં ૧
 સતગુરને એવિંદની સેવા,
 કોડ થડી ભે કરો;
 દયા ધરમ દીવમંહી દેખો,
 ઠામ રૂટે જઈ કરો. કળીં ૨
 સપનાવત સંસાર સાહેબી,
 વીકુત વરને વરો:
 અંતકાળે જમડા નવ આવે,
 ખતકમાં જીવ્યો ખરો. કળીં ૩
 પ્રભુ ભજન વિના પાર પડે નહીં,
 પાપ થાય નહીં પરો;
 સાધન સેવા સમરણ ચાર,
 અંતરમાં આવરો. કળીં ૪
 ગુરુગમ પાવી ગોવીંદ ગાળે.
 ભક્તિ ઉરમાં ભરો:
 ગણપત કહે એ ગુણ વિચારી,
 હરકત ભવની હરો. કળીં ૫

(કર પ્રભુ સંગાથે દૃઢ પ્રીતકારે. એ રાગ.)

પદ ૧ લું.

હજીજનનો અવગુણ આવે ઉમરે,
 પરનીંદા ઉપર ઘણો પ્યાર;
 પ્રભુ રૂઝ્યાનું ભુવો કોઈ પારખુરે,
 મન મેલું ને કામ કુડાં કરેરે;
 ભરે માંધે ભુંડાઈનો ભાર. પ્રભુ ૧

મેહેનત મોટી ફળ નાનું મળેરે,
 વળી ભક્તિ ઉપર નહીં ભાવ. પ્રભુ૦
 અતિ ઉદમ અહોનીશ આદરેરે,
 દંખો એકે ન સુધરે દાવ. પ્રભુ૦ ૨
 વધદ વારે વારે આરે અંગણેરે,
 કહાડી બેસે દેવાળાં દ્વાર. પ્રભુ૦
 માણસ ઘરનાં તે સૌ માદાં પડેરે,
 ગુરૂ જ્ઞાન ન મોડે કળા. પ્રભુ૦ ૩
 પ ઘેર તે પુન્ય પ્રાણી કરેરે,
 એમાં આતિ આડો થાય. પ્રભુ૦
 હીકીરનત રાને નવ સાંભળેરે,
 ગીત ગુણકાનાં બેવા જાય. પ્રભુ૦ ૪
 મધ માટી ચોરી જારી જે કરેરે,
 કુક કપડીનાં કાળાં રામ. પ્રભુ૦
 નક્કી નરજો એ નરક નીશાનીઓરે,
 ગુણ ગાયે તે ગણપતરામ પ્રભુ૦ ૫
 પદ ૨ જુ.

સાચા સંતોની શીખ નવ સાંભળેરે,
 મુરખ લોકોનાં માને વચન;
 રામ રૂક્યા જરૂર એના જાણજેરે. ટેક.
 સુખે બોલે તેણું ચાલે ન રે,
 રાખે રૂઢીયામાં મેલું મન. રામ૦ ૧
 વેદ વાણીની વાત વહાલી નહીરે,
 ઘણું ગરખાં મારે એ ગમાર; રામ૦

વાણ વાંકે તે ખાર ખોટો કરેરે,	
જીવ જમખુરમાં જનાર.	રામ૦ ૨
દાહાડી દુભે ગરીબનાં દીલકારે,	
પરનીદા ઉપર ઘણો ખ્યાર.	રામ૦
સૌ સજનથી હું શીરોમણીરે,	
આણુસમજે કરે અહંકાર.	રામ૦ ૩
સત્ય છોડી અસત્યને આટરેરે,	
વીંચ સાધુ સાથે રાખે વેર.	રામ૦
સ્વારથ માટે સાંકાર સૌનો કરેરે,	
પરમારથની પ્રીતિ નહીં પેર.	રામ૦ ૪
પાપ પુરવ જનમનાં પ્રગટીયારે,	
ત્યારે કરે છે કુડાં કામ.	રામ૦
થતા કાળ આવીને ઉગમાં ઠરેરે,	
ગુણ ગાયે ને ગણપતરામ.	રામ૦ ૫

પદ ૩ જી.

નાથે નીરમેહું તેને માને નહિરે,	
વાઘડીનો રાખે વિશ્વાસ;	
વેહેમે વાહ્યાં એ મુરખ માનવીરે.	ટેક.
ખાધા રાખી પણ કાંઈ જન્યું ન હરે,	
તોએ તનમાં ઉપજે ત્રાસ.	વેહેમે૦ ૧
નિચ કર્મે તે નિચ બુદ્ધિ થઈરે,	
માટે માને છે નિચને નેહ;	વેહેમે૦
ભુત પેકું તે કોઈયે ભાણ્યું નહિરે,	
ભુઓ જતાં જણાય નહિ જોડ.	વેહેમે૦ ૨

દેહ તારો ઘડેલો ગોવિંદનોરે,
 કરનારાથી જળરો કહેવાય; વહેમે૦
 સાકાત્રણ કરોડ છે શરીરમારે,
 કેસ ઘોળા તે કાળા ન થાય. વહેમે૦ ૩
 ધુણી ધુણીને ડોક લાગી દુઃખવારે,
 આખી રાતના ઉભગરા થાય; વહેમે૦
 દુઃખ દુર દેવાળા કરે દેહનારે,
 કાઢનાગ તે કેમ મરી જાય. વહેમે૦ ૪
 પેટ ચોળીને સૌ પીડા કરેરે,
 હાથે કરીને થાય હેવાન; વહેમે૦
 કહે ગણપત બજ ગોવંદનેરે,
 હરી કથા મુણી લેને કાન. વહેમે૦ ૫

(રાગ ઘોળા.)

પદ ૧ લું.

વિજ્ઞાન ઉપાશી વૈશ્ણવ જનનાં, નિમ કહું નિગ્ધાર જોને; ૧
 ધરમ સનાતન ઉરમ ધારી, સેજ તરે સંસાર જોને.
 બે ઘડી રજની પાછલી ખાટી, જાગે હરીના જન જોને; ૨
 પુજા માનસી મનમાં કરવી, પ્રભુ કરો પાવન જોને.
 સૌચ વિધથી શુદ્ધ થઈને, દાતણ પાણી કરીએ જોને; ૩
 સ્નાન કરી સૌ તીરથ કે-ં, નામ મુખે ઉચરીએ જોને.
 અસન ઉપર પુરવ મુખે, અથવા ઉત્તર કરીએ જોને; ૪
 આચમન પ્રાણાયામ કેરું, નિત્ય નિયમ એ ધરીએ જોને.
 તીલક કરી દેવાચન કરું, પ્રભુ પ્રાર્થના મન જોને; ૫
 અન્ન જળ લીધા પહેલાં કરવાં, સતગુરનાં દર્શન જોને.

ઘરધંધો ઘરધણી ના ગમતો, પાણી ગાળી પીવું જોને;
 છાણું લાકડાં જોઈને બાળવાં, જીવ હોંસાથી બીવું જોને. ૬
 પ્રથમ પ્રભુને જમાડી જમવું, છડો અમોટ આચાર જોને;
 પવિત્રાધર્મી પ્રભુ છે રાજી, વિવેક ને વિચાર જોને. ૭
 સંત સમાગમ નિત્યે કરવો, કથા સુણવી ડાન જોને;
 વિવેક વાળી વિદ્યા ભણવી, ગ્રંથેણુ ગુરુનું જ્ઞાન જોને. ૮
 દેવ તાણું દરશન સંધ્યાયે, મોડે મોડે ડીજો જોને;
 કથા કીરતન ધુન્ય કરીને, પ્રેમે હરીસ પીજો જોને. ૯
 સેન આરતી મનમં સાધી, ધાવું ગુરુનું ધ્યાન જોને;
 નિમ વીસ વૈશ્ણવ કે ૧, માખ્યા ધીભ વાન જોને. ૧૦
 અગિયારસનું વ્રત અદાવું, વાસે ચોવીસ વાર જોને;
 રામજયંતી કૃષ્ણાઅષ્ટમી, શિવરાત્રી નેધાર જોને. ૧૧
 નરસિંહ ચૌદશ વામન આરત, એ કરવા ઉપવાસ જોને;
 અકે વીસ ને નવ વ્રત પુર્ણ, વૈષ્ણવ ઘેરે વાસ જોને. ૧૨
 જ્ઞાન પામીને મોવિંદ ગાઇયે, પાખી રૂડી રીત જોને;
 ગણપતના સ્વામીની સાથે, પુરણ બાંધી પ્રીત જોને. ૧૩

(ભોજ ભગવાના આગખાના રાગ)

પદ ૧ લું.

દુનિયાં દેખાદેખી રજેરે, એની ખમરો પકશે ખજે.
 ભક્તિ કરવા ભગવાં પેહેરે, ભક્તાં ભેગાં ભજે;
 દિલું કરતાં ત્યાગી વત્યાં, દિલ્લના દોષ ન ટળેરે. દુ૦ ૧
 સ્વારથ તો પોતાનો સાધે, બીજને જોઈ ખજે;
 ઉપર વેષને અચ્છો ખનાવે, માંહે તો માલ ન મળેરે. દુ૦ ૨

જીવતાં જગજીવન નવ જાણ્યા, સુવે હરી કેમ મળે;
વાણીમાં વાલોચું જણાવે, લીતર ભડકા બળેરે. દુ૦ ૩
શુરા થઈ સંગ્રામે દોડે, વાળ્યા તે નવ વળે,
ગણપત ગજબી દળને દેખી, ચીતડા વિષે ચળેરે. દુ૦ ૪

પદ ૨ જું.

દુનિયાં દીવાની તો થઈન, અકલ સદ્ગુરૂ વિના ગઈ. ટેક.
ધર્મ કથામાં દુઝડા ન આપે, ભુવે નાટો બધ;
હું પદમાં હજાર વાવરે, પુનઃમાં ન વાવરે પધરે. દુ૦ ૧
હરી ભજવાનો કાળ ન આપ, નિંદામાં નવસાઈ;
ઘેરાયે જઈને ગયાં સારે, જાણી કમ્પાર ગમાયરે. દુ૦ ૨
ચેરી જઈ કરવા સારૂ, બેસે લેખા થઈ;
સાધુ જનને તજરે ન્યાય, નિદે જુદા રહીરે. દુ૦ ૩
માથે ભય માવાનો મોટા, વજ્ર કરળે ભાઈ;
કહે ગણપત જમ હાથે જશે, સાચું કહું સમજાયરે. દુ૦ ૪

પદ ૩ જું.

ગમ તને ગુરૂ વિના નહીં પડે,
અકલહાણુ શું કરવા આથડે. ટેક.
દેખાદેખી દોડી મરે ને, ચીતડું ચાળે ચડે;
સદ્ગુરૂ વિના સાધન શિખો, જુકિત તો નવ જડેરે. ગમ૦ ૧
સમશાને જઈ મંતર સાધે, ધુપ દીપના વડે;
આપમતી એવું આદરતાં, નિષ્ટ દેવતા નડેરે. ગમ૦ ૨
બોધક વિના જ્ઞાન બકે પાણુ, પણ રીતી નવ પડે;
કેહેણી તો સડ કોઈ કથે પાણુ, રેહેણી નવ આવડેરે. ગમ૦ ૩

શસ્ત્ર વિદ્યા શિખ્યા વિના, જઈ શુરા શું લહે;
ગણુપત કહે ગુરૂગમ વિના, માનવ મોક્ષ ન ચડેરે. ગમ૦ ૪

પદ ૪ શું

પાંશરે પય પીયોને ભાઈરે, પાણી પીશે વાંકા રહી. ટેક.
ભાંકિા ભગવતની નથી કરતા, દીક્ષમાં ડાહ્યા થઈ;
દેહ પડી વાંતર થઈ વળગ્યા, અક્લ કયાં ગુમાઈ. પાં૦ ૧
વૃક્ષ પાણીમાં વ્યાધી લાગી, વેળા તો વહી ગઈ;
ડોસો દંડગીર થઈ દુઃખ ધરતા, રૂંચે લોકોને કહીરે. પાં૦ ૨
ચોરી જારી કરવા ચાલ્યા, કોઈનું માને નહિ;
મહીપતીયે બાંધીને માર્યા, છેક ફેંજેતી થઈરે. પાં૦ ૩
પાપ કરતાં પુંક ન વાળી, પડ્યા ચોરાશી મહીં;
કહે ગણુપત ગોવિંદ ભજનવિણુ, જીવડા જશે કહીરે. પાં૦ ૪

પદ ૫ મું.

માનને માટે મત તાણેરે, ભરવા પોતાને ભાણે. ટેક.
સૌ સૌના સ્વાર્થને સાધે, આપોપું વખાણે;
જમરાજને હાથે જશે, ઘાલશે એ ઘાણેરે. મા૦ ૧
પાપ માર્ગની પેહેલ કરે ને, મન બાંધ્યું નાણે;
અંતકાળે જીવ આડું આવશે, ખખરો તે યાણેરે. મા૦ ૨
મહારાણી દેહ મનુષ્ય કેરો, પટકે છે પાહાણે;
જન્મ મરણનું દુઃખ છે જખડું, ઉરમાં નવ આણેરે. મા૦ ૩
આપ ન શોધે પર પરબોધે; ભુકિા નવ ભાણે;
ગણુપત કહે ગોવિંદ ભજનમાં, મુરખા મત તાણેરે. મા૦ ૪

પદ ૧ બું.

રાગ ગોડી.

ગોડી સમે ગીરધારી, તું ભજન ગોડી સમે ગીરધારી. ટેક.
 જેનું નામ જાપી વજ જીવતી, આસો આસ સંભારી. તું ૧
 પરમગતી રૂપી પત્નીઓ પાંડી જેનું નામ ઉચારી;
 વાસવે સાત દીવસ કરી વ્રજો, એથી રહ્યો પણ હારી. તું ૨
 અતી વીપથી સઉગોપ ઉગાર્યા, ફણીધરને ફટકારી;
 ગણપત એ પ્રભુના ગુણ ગાને, અંતર સુરતી ઉતારી. તું ૩

પદ ૨ બું.

ગોડી સમે ઘેર આવે,
 ગોપીનો વહાલો ગોડી સમે ઘેર આવે. ટેક.
 ગોધન ચારા વહાલો ઘેર પધારે,
 મધુરીસી મોરલી વળવે. ગોપી ૧
 ગોપ સખાની મધ્યે ગોવિંદ,
 ગીત રસાળા ગાવે;
 અખળા વજતાણી સહુ આવી,
 પ્રેમના પુષ્પે વધાવે. ગોપી ૨
 નંદ જસોમતી આનંદ પામે,
 ભુધર મનમાં ભાવે;
 ગણપત એ ગોવિંદ ગુણ ગાતાં,
 જનમ મરણ મદી ભવે. ગોપી ૩

પદ ૩ બું.

સંધ્યા સમે શ્રી હરીને,
 સમર મન સંધ્યા સમે શ્રી હરીને. ટેક.

સમરણ બખ્તર પહેર શરીરે,
 ધીરજની દાઝ ધરીને. સમર૦ ૧
 સત સમશેર થકી કર છેદન,
 અતરે કોથ અરીને;
 ભાવ સ્વરૂપી ગ્રહી કર બાલો,
 કુડને વધ કરીને. સમર૦ ૨
 ગમ પકડી ચડ્યા જ્ઞાનને ઘોડે,
 ભાંગાનું સુર ભરીને;
 જીતવું છે ગણપત કહે ભવ જળ,
 વૃક્ષાનુ સંન્ય તરીને. સમર૦ ૩

પદ ૪ થું.

જીવન અંતર જામી, તું રટ રટ જીવન અંતર જામી. ટેક.
 સકળ સૃષ્ટિજેણે સરજાવી, ખેડ્યેના માંતથી ખાંમી. તું ૧
 અધમકેધારણુનરક નીવારણુ, સર્વ શિરોમાણીસ્વામી;
 પતીન પાતાયણુ નામનાયણુ, જન્ત નહીં કોઇ હામી. તું ૨
 આ ભવજળથી પાર ઉનારે, ધેગો છે અક્ષરધામી;
 મણપત એ પ્રભુના ગુણગાતાં, વેદના જાશ્યો વામી. તું ૩

દાદના.

પદ ૧ લું.

ગરજ વિના ગુરૂ કરે, ન જ્ઞાન આવડે,
 ભાવ વિના ભક્ત કરે, ભેદ ના જડે. ટેક.
 પ્રેમ વિના નેમ કોઇ, કાળે ના પળે;
 અર્ક વિના રાતતાણું, તિમિર ના ટળે. ગર૦ ૧

સિંધુ છીપ સ્વાતિ વિના, મોતી ના મળે;
 બોધ સોધ વિના કર્મ, બિજ ના બળે. ગર૦ ૨
 મારી માળે ચઢાવ્યો તે, કામ શું કરે;
 નાવ વિના સિંધુ કેરૂં, નીર ના તરે. ગર૦ ૩
 ગુરૂ ગણપત કેરૂં, જ્ઞાન બે જડે;
 વાગતે નગારે તે, વિમાનમાં ચડે. ગર૦ ૪

પદ ૨ જુ.

ગુરૂ મળ્યાથી જ્ઞાન આવે, દુષ્ટતા ટળે;
 પાપ દોટી જ-મ કેરાં, પલકમાં બળે. ગુરૂ૦ ૧
 પાશ્વ પરી લોહ કેરૂં, હેમ હોય છે;
 સદગુરૂ મળ્યાથી જીવ, શિવ થાય છે. ગુરૂ૦ ૨
 કલ્પ જાડ તળે બેડે, કલ્પના ટળે;
 ચિંતામણી ચઢ્યો હાથ, માગે તે મળે. ગુરૂ૦ ૩
 કામધેનુ ઘેરે મન કામના ઘેરે,
 અનુભવી આતમ કેરા દોષને હરે. ગુરૂ૦ ૪
 ગણપત ગોવિંદ કેરી ભક્તિ ટેકની,
 રંગ પેતે બેજ હોય કસર એકની. ગુરૂ૦ ૫

પદ ૩ જુ.

બે વિચારી જીવ તારી શી ગતી થશે,
 તજી જર બેરૂં જમીન આંતે એકલો જશે. બે૦ ટેક.
 બેશી ઘોડાગાડીએ બજારમાં ફરે;
 પેટનું કંઈના લેગું ઠેકનું કરે. બે૦ ૧
 કાલ્યાણી છે કોને બજાર આજનું કરે;

જમનું જોર જખડ શીર દીલમાં કરો. જો ૦ ૨
 કોટી કદપથીજ સુખ દુઃખ ભોગવ્યું;
 માણી માયા તોહે મન તૂસ ન થયું. જો ૦ ૩
 વિષય વાસના તો દ્વાર નર્કનું ગણો;
 ગણપત ગોવિંદજીને ભાવથી સણો. જો ૦ ૪

પદ ૪ થું.

જરૂર જાણી લેને જવું જગતને તણ;
 જ્ઞાંત તણ ભાવથી લે હરીને ભણ. જરૂ ૦ ૧
 આપણી કમાણી આપ હાથ વાવરો;
 પડી રહે પરાયા માણે એવું થું કરો. જરૂ ૦ ૨
 સંસાર સુખ સંપત્તિ તે જુદી જાણીયે;
 વિચારને :વિવેકથીજ માયા માણીયે. જરૂ ૦ ૩
 જસ તહિ જગતમાં તે સુવા માનવા;
 અમર નામ જેહનું તે અમર જાણવા. જરૂ ૦ ૪
 ગણપત ગોવિંદ કેરા ગુણ ગાય છે;
 હું આરંભજે તે માનવ મોક્ષ જાય છે. જરૂ ૦ ૫

(પદ રાગ ધીરાના પદનો.)

પદ ૧ લું.

જગતને વેર ભગતથીરે, અનાદીનું છે એવું;
 દુરીજન દુઃખ દેનારારે, શાણાને સમજ લેવું. ટેક.
 બહાંકુતાંને બામણાંબેગમાં, એકએક ઉપર દુઃખાય;
 હરિજનને દુરિજન દેખે તો, શેર લોહી સુકાય;
 પાપી ના પિછાનેરે, નથી લેવું દેવું. જ ૦ ૧

વેર ગમારને પંડીત સાથે, વેર સતીને છીનાળ;
 વેર ચોર શાહુકારને, વેર વૈળણુવને ચંડાળ;
 વેર છે વેહેલાનુંરે, અસુર સુરને કેવું. જ૦ ૨
 ગામમાં ઘુમડીયા કે ગુણુકા આવે, સામા જઈ કરે સનમાન;
 ચોરી જારી પાખંડી નરને, આપે અતીશે માન;
 અભાગીને એવુંરે, હરીનું નામ નવ લેવું. જ૦ ૩
 જપ તપ તીરથ જાગ કરે, કે દાન દે કોઈ જન;
 જશ હીણુના જાણ્યામાં આવેતો, ભાવે નહિ ભોજન;
 ગણુપત જ્ઞાની જનનેરે, પાપીથી પાછું રેહેવું. જ૦ ૪

પદ ૨ જી.

સંતો ભાઈ સાકુટનોરે, કદી સંગ ના કરિયે;
 નર નારી જ્યાં નુકસારે, કામ તેવે ના કરિયે. ૧૬.
 જ્ઞાની રાવણુ ઘણો હતો, જેણે વેદ ઉપર કર્યું ભાશ;
 પાપીને પાસે રાખ્યા તો, કુળનો કરાવ્યો નાશ;
 દુઃખ દુરીજનમારે, પ્રેમે તેને પરહરિયે. સં ૧
 વશીયા પાંડવહસ્તિનાપુરમાં, કુડમતિ કૌરવની પાસ;
 દુત આરંભીને દગો દીધો, સતિયા કાઢ્યા વનવાસ;
 સદાય શક તો એવારે, એથી દીલમાં હરીયે. સં ૨
 નળરાજા વનમાં નીકળ્યો, લાગી દીડી લહાય;
 કરકોટક કરે ઝાલીને કાઢ્યો, થયો કુરૂપો રાય;
 ઉગારવા એવાનેરે, ધીરજ ત્યાં ના ધાર્યે. સં ૩
 હંસ ઉદર ને હેત થયું, વસાવ્યો નિજ વાસ;
 પળમાં પાંખો કાપી નાંખી, ડુખ પામ્યો ખટમાસ;
 ગણુપત ગોવિંદ ગાઈએરે, એવાથી અળગા થઈએ. સં ૪

૫૬ ૩ જી.

વેહેમે હદ વાળીરે, વાતે સરવે વાહ્યા;
 સમજણ વિના સાકુટરે, કર્યા લોકે કાહ્યા. ટેક.
 એક જાદુગર એવો આવ્યો, ઉડાડિયા નવ તાહ;
 ખરી કરામત ક્ષત્રી કેરી, લોચમાં ઉતારે જાહ;
 માને ગપ માનવનારે, જુઠા માને જગરાયા. વેં ૧
 સાધી શીકેતર મેઘડી મોટી, આ રે દીકરા અપાર;
 હજારો વાંઝણી ફરતે દેખી, માને નરને નાર;
 પામર ન પીછાણેરે, મોટી હરીની માયા. વેં ૨
 શામળાજી ને લોટેધરમાં, જાય જુન ને ઠાર;
 ત્રણ વરસ લગી ટાંપાં ખાધાં, જઈ ધુણે નરને નાર;
 શું ગયું શું આવ્યુંરે, તોય ત્યાં જાય ધાયા. વેં ૩
 જુવા માત્ર લીખ માગે, એનો માતાની મેહર;
 વાધરી સરવે વાડીયો વાવે, એકું ખાય ઘેર ઘેર;
 એ માને અમાગીરે, ગણપત ગોવિંદ નવ ગાયા. વેં ૪

૫૬ ૪ થું.

ગપ્પાં મારે ગપ્પીરે, મુરખ માની લે છે;
 તપાસ નહિ તેનારે, ખરાને ખોટું કહે છે. ટેક.
 કોને કહ્યું ને કોણે સાંભળ્યું, જોતો નથી એની જાત;
 બિલાડી ઉટને લેઈ ચાલી, એનો માચી વાન;
 વાત ન વિચારેરે, વેહેતા સાથે વેહે છે. ગાં ૧
 સોયનાનાકામાં ગજરાજ નીકળીયો, પુંછરહું અટકાઈ;
 સારા પુરૂષે શાસ્ત્રમાં લખ્યું છે, એતો જુહું નહિ;

પાપ શાં કર્યો પુછેરે, એવું કોઈ પુછે છે. ૧૦૨
 વાઘેણુ વિચાણી નેને બકરી આવી, સાપેણુને કંદર સ્વાર;
 કીડીને કુંજર સાંપડીયો, તેના કોઈ ન પામે પાર;
 જેવાં કર્મ જેનારે, રૂટે એવું રહે છે. ૧૦૩
 જૈન મતમાં અદકું છે આવું, એનો મોટી ભુલ;
 સાગરોપમ પદ્મે પમના આયુષ્યદખ્યાછે, એનો આને સમનુલ;
 ગણપત ગુરૂ જ્ઞાનીરે, શાણા કોઈ સોધે છે. ૧૦૪

પદ ૫ મું.

ભાઈઓ શીદ બમો છોરે, કહું એક વાત ખરી;
 જગકાનાને જાણોરે, નાવો ગર્ભાસ ફરી. ૧૦૧
 એકવીસમા ધ્રુવમાં વસે અવિનાશી, તેનું તેજ અપાર;
 તે કોઈના દગ્યામાં ન આવે, એવો ભવ ભવતાર;
 ભોમા પુરૂષ રહ્યો છેરે, ભોમાં વૈકુઠ ઠરી ભા. ૧૦૨
 એ જાણવાનો ઉપાય છે એવો, તૃણશુદ્ધ્ય જો થાય;
 મનની વૃત્તિ વિનામ પામે નો, અકળ રૂપ ઓળખાય;
 ઘટ ઘટ મંહી વ્યાખ્યોરે, પ્રતિબિંબ રૂપે હરી. ભા. ૧૦૩
 એ પ્રતિબિંબ આતમમાં રોજો, નો આપે થાય પ્રકાશ;
 જોગ જુગતીયે જાણશે, જો રાખો વિશ્વાસ;
 દેહાર દાહાડી દેખોરે, હૃદય દયાન ધરી. ભા. ૧૦૪
 અગણિત કોટી છંદ ઉપજાવે, એ નો આપ આધાર;
 દેવ દાનવ માનવીનો, એ તો છે કીરતાર;
 હહે ગણપત એવિંદનેરે, વિવેકથી હ્યોને વરી. ભા. ૧૦૫

પદ ૧ કું.

પ્રશ્ન એક પુછુંરે, પ્રેમે કહેલો પુરાણી;
 જગ કર્યું જગદીશરે, એની કેઈ એધાણી. ટેક.
 ઇંડ ઉપજવતાં પહેલું શું ઉપજ્યું, કેડે શું કહેવાય;
 તનમાં પહેલું તે શું બનેયું, પાછળથી શું થાય;
 શોધ કરીને શાણારે, વિચારીને વદો વાણી. પ્રશ્ન ૦ ૧
 ઉડગણમાં આદિ કોણ કરીયો, તત્વમાં પહેલું તેવાર;
 દીન રજનીમાં આ દે શું કહીયે, પહેલો નર કેનાર;
 જ્ઞાંત ભાગો તેનીરે, સંતો સાચું જાણી. પ્રશ્ન ૦ ૨
 પિંડમાં પાછળથી શું આવે, પંડ પડે શું પળાય;
 જીવ ને દેહ જુદાં પડે ત્યારે, કાળ આવી શું ખાય;
 મહા પ્રલોની માંહીર, ક્યાં રહ એ પ્રાણી. પ્રશ્ન ૦ ૩
 બ્રહ્મકલ્પ ને પદ્મકલ્પ આદિ, એનું કહેને જ્ઞાન;
 સાતમો કલ્પ વરાહચાલે છે, એનું બતાવોને ધ્યાન;
 ગણપત ગુરૂગમથીરે, અગમ ઉરમાં આણી. પ્રશ્ન ૦ ૪

પદ ૭ મું.

અદ્વૈતના ઉપાસીરે, અરજ ઉરમાં ધરજો;
 પ્રશ્ન પુછું પ્રેમેરે એનો તો ઉત્તર કરજો. ટેક.
 કરતા કેઈ રૂપ છે કેવું, ઇંડ સ્વરૂપ શું હોય;
 ઇંડમાંહી કોણ વસે છે, ઇંડ પાર કહો કોય,
 એનો ભેદ બતાવીરે, જ્ઞાનમાં ગતિ કરજો. અદ્વૈત ૦ ૧
 અવનિનો અવતાર છે કેવો, નાદજુદનો ભોગ;
 નિરાકર તે કોને કહીયે, જીવ ઈશ્વરનો ભોગ,

કોણ પાપ પુન્ય કરનારોરે, એને અનુસરજો. અદ્વૈત ૨
 આવાગમન કોણ ફરે છે, પાંડિતે કોણ પુરાણ;
 પાંડ થકી બ્રહ્માંડ કીયું, વેદના વાદની વાણ;
 જરામરણકાળ કીયોરે, એથી અગાધ ફરજો. અદ્વૈત ૩
 એંતિએંકારજકોનેકહાયે, મુક્તિનું કીયુંદાર;
 ગુરૂ એજ્ઞાનો ભેદ છે કેના,
 કીયા બ્રહ્મ કે વસે કિરતાર;
 ગણપત ગુરૂ જ્ઞાનીરે, આગમ વાત ઉચરજો. અદ્વૈત ૪

પદ ૮ મું.

શોધ કરો શ્રુતિનોરે, પુરા કોઇ પુરાણી;
 અકળ માપ ઇશ્વરનુંરે, વિચારીને વડો વાણી. શ્લોક.
 પ્રકૃતિપુરુષથીપ્રધાનપુરુષથયો, નેણીમહતત્ત્વકહેવાય;
 તેથી અહંકાર ત્રણે કહાવે, આ નાશ ઉત્પન્ન થાય;
 વાયુ વસુધા વનિહરે, પાંચમું છે પાણી. શ્લોક ૧
 આકાશ કેટલા જોજન જાયું, જાંબુ પોહોળું કહેવાય;
 વાયુમાં બળ કેટલું કહાવે, પાણીનું તોલ બધાય,
 પડ કેટલું પૃથ્વીનુરે, વજન જાડું જાણી. શ્લોક ૨
 નવ લાખ તારામાં નર કેટલા, કેટલી નેમાં નાર;
 અમર કેટલા ને નાશ કોણ છે, કેટલા છે બ્રહ્મચાર;
 તેનો ભેદ બતાવોરે, ઉરમાં ઉલટ આણી. શ્લોક ૩
 સકળ બ્રહ્માંડમાં ભાર છે કેટલા, તેનો કરો વિચાર,
 ધ્રુવને આધાર છે આ ધરણી, ધ્રુવને કોનો આધાર;
 ગણપત ગોતી કાઢોરે, જ્ઞાની કોઇ ગુણ આણી. શ્લોક ૪

રાગ ભજન.

પદ ૧ લું.

જુના ધરમ દ્યો જાણી, મારા સંતો;
 જુના ધરમ દ્યો જાણી હેજી. ટેક.
 નદી કિનારે કોઈ નર ઉભો, તૃષા નહિ સમાણી હેજી;
 કાંતો આળસુ અંગ એહનું, સરેતા ખરે સુદાણી. માં ૧
 કદપતરૂ તળે કોઈ જનબેડો, ક્ષુધા ખુમ પિડાણી હેજી;
 નાહ કદપ એ આવળિયો કે, ભાગ્યરેખ લેખાણી. માં ૨
 સદગુરૂ સે રેશિષ્યનવસુધયો વિમળમળીન દિવાણી છ;
 કાં ગુરૂ છે જ્ઞાન વિનાના, કાં પામર એ પ્રાણી. માં ૩
 ભ કા કરતાંભય દુઃખ આવે, ધીરજનક ધરાણી હેજી;
 કાં સમજણુ તો રહી છે છેટે, ન હે નામ નિરવાણી. માં ૪
 ચિંતામણીમળી તોયે પણ, ચિંતા નવહોવાણી હેજી;
 નહિ ચિંતામણીનક્કીએ પથરો, વસ્તુનવઓળખાણી. માં ૫
 મજ્યું ધનતો મે પોજનમાણી, કહું કરમનીકલાણી હેજી;
 કાં તો ભાગ્ય બીજનું બળીયું, કાં તો ખોટી કમાણી. માં ૬
 અમૃત મજ્યું પણ અમર થયો નાહ,
 પીવાની જીજ્ઞાસ ન જાણી હેજી.
 કાંતો ઘટમાં ગયું નહિ કે, પીવામાં આગ્યું પાણી. માં ૭
 ધર્મ કર્મને ભક્તિ જાણે, ભેદ વિના ધુળધાણી હેજી;
 કહે મણુપત સમજી દ્યો સંતો, પુરી મત પ્રમાણી. માં ૮
 પદ ૨ જી.

રૂદિયે હિંમત ધરો મારા હરિજન,

રૂદિયે હિંમત ધરીયે હેજી;

ટેક.

- જાનું તે તો જરૂર જવાનું,
વિકૃત્તવરને વરીયે હેજી;
શિર સાટે સદગુરૂ મળે તો,
પાછી પુંક નવ કરીયે. હરિજન૦ ૧
- હરભજવામાં હિંમત રાખો,
દુરિજનથી નવ કરીયે હેજી;
મહા પંથનો મારગ મેલી,
અવર કામ નવ કરીયે. હરિજન૦ ૨
- સ્મરણ કરીયે સોહંશમનું,
વેદ વચન ઉચરીયે હેજી;
ભક્તિ ભાવથી ભવદુઃખ ભાગે.
ભવસાગરને તરીયે. હરિજન૦ ૩
- કામ ક્રોધ ને મમના માયા,
એ નવ અનુસરીયે હેજી;
જાપઅજંપાનુગતિયેજાપીયે,
દયાન ધ્યાનું ધરીયે. હરિજન૦ ૪
- અમૃત રસ અખંડ રુગમીનો,
ભોજી ભણીને ભરીયે હેજી;
સદા બ્રહ્મ ભરપુર ભવો છે.
અનુભવને આદરીયે. હરિજન૦ ૫
- કાચા કુંભ સરખી કાચા,
જાતાં વાર ન જરીયે હેજી;
ગોવિંદના ગુણુલા ગાતાં,
ભવજળ પાર ઉતરીયે. હરિજન૦ ૬

મનુષ્યા જનમ મળ્યોછે મોઘો,
 ફંદમાંહી નવ ફરીયે હેજી;
 નાલીકમળથી ચાલી સુરતા,
 શ્વાસોશ્વાસે સમરીયે. હરિજન ૭
 સાચો સંત સમાગમ કરીયે,
 વાણી વિમળ ઉચરીયે હેજી;
 કહે ગણપત સદગુરુને સેવો,
 પંથ બીજા પરહરીયે. હરિજન ૮

પદ ૩ જી.

અગમ પંથ નિરવાણી મારા સંતો,
 અગમ પંથ નિરવાણી હેજી. ટેક.
 એક થકી અનેક જન્યા ભાઈ,
 સહુ પશુ પંખી ને પ્રાણી હેજી;
 કમ સાંખ્ય બે યોગ કહાવ્યા,
 વેદ ધરમ પરમાણી. મારા ૧
 પતિવ્રતા જેમ પતિ તજીને,
 પર પુરુષ લે જાણી હેજી;
 જાર ધરમ એ જીવનો જાણો,
 પડે ચોરાશી ખાંણી. મારા ૨
 એક ગુરુને એકજ ઈશ્વર,
 એક નામ નિશાની હેજી;
 એક ટેકને આપજ ધારે,
 સત ભક્તિ સમરાણી. મારા ૩

યેચ પરાની પાર પ્રભુનો,
 વિરલે વાતો જાણી હેજી;
 અજર અમર રસ કોઈ જન જીરવે,
 મરજીવા લે માણી. મારાં ૪
 સગુણુ નિરગુણુથી તો ન્યારો,
 ગુણાતિત ગુણુઆણી હેજી;
 જે વસ્તુ જેનાથી ઉપજે,
 તેનો તેમાં સમાણી. મારાં ૫
 કોટી કલ્પથી જનમ મરણ છે,
 ઉર ભક્તિ નવ આણી હેજી;
 ગુરૂગમ વિના ગોથાં ખાંધાં,
 મુવો મતને તાણી. મારાં ૬
 જળ હળ જ્યોતિ નિરંતર ઝળકે,
 સુરતા ત્યાં ઠેાણી હેજી;
 મુળાધારથી બ્રહ્મરંધ્રમાં,
 પીએ ચઢીને પાણી. મારાં ૭
 અકળ સકળ ઘટ વ્યાપક સંતો,
 પરજો પુરૂષ પુરાણી હેજી;
 કહે ગણપત સદગુરૂની સેવા,
 અખંડ ઉરમાં આણી. મારાં ૮

પદ ૪ થું.

નમીયા સો નર ભારી,
 મારા સંતો નમીયા સો નર ભારી હેજી. ટેક.

પાંડવ સત ધર્મને પાળે, કૌરવ થયા દુઃખકારી હેજી;
 દગો કરીને છુત રમાડયા, હરામી બેઠા હારી. માં ૧
 હરિશ્ચંદ્ર હેરાન થયા પણ, ધીરજ ઉરમાં ધારી હેજી;
 સતીયાયે તો સત નવ મેલ્યું, મળીયા દેવ મોરારી. માં ૨
 જનકાવદેહી જીગમાં દેખો, વૈ ૧ગને જાડવારી હેજી;
 એક હાથ તરિયા તન ઉપર, બીજે અગની ઝારી. માં ૩
 બળિરાયસરખો નહિકોઈ મળિયે, જળને જાડે બલિહારી હેજી;
 તન મન ધન અર્પણુ કરી દીધું, સત રાખ્યું સંભારી. માં ૪
 અમરિખે મક્તિ અતિ આદરી, દાસી દાસ નર નારી હેજી;
 શિરને સાટે સેવા કીધી, ભેટયા ત્યાં ભય હારી. માં ૫
 સુરેન્દ્રજરાય મહા સતવારી, દયા દિત્ત ઉતારી હેજી;
 તન તરીયાયે મુસ્તક વેહેર્યું, પરખો પર ઉપગારા. માં ૬
 રતિ દેવની રીત રૂપાળી, મનને નાંખ્યું મારી હેજી;
 ઉયોપણુ અડતાળી દીનનં, નેહે ન દેક વિસારી. માં ૭
 લલુતાઈ છે સહુથી મોટી, જીવો વેદ વિચારી હેજી;
 ગુરૂ ગણુપત ગોવેંદને ગાવા, પ્રગટ કહું પોકારી. માં ૮

પદ ૫ મું.

ગગન ઘટા હ્યો ગોતી,
 મારા'સતો ગગન ઘટા હ્યો ગોતી હેજી. દેક.
 અરધ ઉર્ધ્વકા ઘાટકે અંદર,
 ત્યાં નહાતી ત્યાં ધોતી હેજી;
 તરવેણી ટંકશાળ પડે જ્યાં,
 જળહળ ગળકે જ્યોતી. મારાં ૧

પાળ વિના જ્યાં પાણી મરિયાં,
સરિતા મળી સમોતી હેજી;
અમૃતધારા અખંડ ચાલે,
ઝરમર વરસે મોતી. મારાં ૨

શુન્ય શિખર ગઢ શોભા સારી,
અરક વીના ઉઘોગી હેજી;
વણ મુખ બ્રહ્મા વેદ જાણે જ્યાં,
નહ પુસ્તક કે પોથી. મારાં ૩

વણ વાંચે કુલી કુલવાડી,
જાઈ જીવ જીવતી જોતી હેજી;
એ વાડીમાં અખંડ સ્વામી,
નીરખી મનમાં મોહોતી. મારાં ૪

ગગન ગફામાં ચલી ગર્જના,
હાંદ ધુની હોતી હેજી;
કહે ગણપત વિરહા જન જાણે,
પરમ પદમાં રહેતી. મારાં ૫

પદ ૬ હું.

મરજવા રસ માણે,
મારા સંતો મરજવા રસ માણે હેજી. ટેક.

કઠણ કુધ છે વાઘણ કેરું,
પીવા ઈચ્છા આણે હેજી;
નિજબાળક વિણ કોઈ જનચાહે,
માણુ તને તે ટાણે. મારાં ૬

મહારોગ છે જેના મનમાં,
ભુખ્યો રહે ભરે બાણે હેજી;
અમર અજર રસકેરાં સુખનો,
વિરલા વાનો બાણે. મારાં ૨

ગુરુગમ વિના ગોથાં ખાશો,
પટકે પારસ પહાણે હેજી;
હરી હીરો હરદામાં રાખો,
જેને વેદ વખાણે. મારાં ૩

જનમ મરણનું દુઃખ છે જખડ,
પુરવનું પુન્ય પ્રમાણે હેજી;
સાકુટ નુઘરા તે શું સમજે,
સુરખા મતને તાણે. મારાં ૪

શીર સાટે સતગુરુને સેવા,
પામે પદ નિરવાણે હેજી;
ગણપત ગુરુગમ જો જન બાણે,
આગળની ઓળખાણે. મારાં ૫

પદ ૭ મું.

ક્ષમા ખડગ કર ધારો,

મારા સંતો ક્ષમા ખડગ કર ધારો હેજી. ટેક.

સત સમશેરને આનુષરણી જ્ઞાનઘોડો શણગારો હેજી;
લક્ષ લગામને પ્રેમ પલાણા ચિતનો ચાલુક મારો. માં ૧
ધિરજની દાક્ષ બજનનો લાલો,
સતનો અખતર સારો હેજી;
ઠાયા નગરમાં મન મેવાશી વેગથી વિહારો. માં ૨

કામ ક્રોધ ને મોહ મુમત એ,
 વેત તમારા વારો હેજી;
 જે જીત્યા તોજગ જશ'પામોહારો તો નરક સધારો. માં ૩
 વિચારમાં આયુષ્ય વહીજશે,
 જીગ એનો શો ઉધારો હેજી;
 જીગ જેવી પણ એક જાય છે ગુરૂ જ્ઞાન વિચારો. માં ૪
 આ સવમાંડી આતમ આંચો,
 એને તો ઉગારો હેજી;
 ગણપત કહે ગોવિંદ લજો તો,
 આવે દુઃખનો આરો. માં ૫

અથ પદ ચક્રની લાવણી પ્રારંભ.

(પદ રાગ લાવણી.)

પદ ૧ લું.

પ્રથમ ચક્ર આધાર પીછાનો, ગુદાસ્થાન ઉતકા કહાવે;
 રક્ત ખરન ગણપતિ દેવતા, સીધી શક્તિ સોહાવે. ૧
 કમ રૂપીને સુષક વાહન, અપાન વાયુવાં રહેતા;
 ઉરમિ કળા સાલોકયમોક્ષતા, સંકોચનમુળ બંધ હતા. ૨
 ચતુર્દળને ચતુર માત્રા, વંસંશંપહે વરના,
 આનંદ યોગાનંદ કહાવે, અજંપા જપ ઉતકા કરના. ૩
 છસેં તેર મંત્ર સોહાવે, એસા ધ્યાન ધરે કોઈ;
 ગણપત ગણપતિ દેવકું દેખે, સદા સુખમેં રહે સોઈ. ૪

પદ ૨ જી.

દ્વિતિય સ્વાધિષ્ઠાન કહાવે, ત્રિંગ સ્થાન ઉનકા ખાસા;
 પિત ખરનને રજોગુણ હે, અકાર માત્રા હે ખાસા. ૧
 બ્રહ્મ ઉસકા દેવ ભનિ જો, સાવત્રી શકતી શાતા;
 વરૂન રસી કામાર્ણી કહેતા, ઉદાન વાયુ વાં રહેતા. ૨
 સ્થુળ દેહ જાગ્રત અવસ્થા, વૈષ્ણવી વાચા હે સાચી;
 રઘુવેદ ને લોગ ભુમીકા, સાયુજ્ય મોક્ષ વડો વાંચી. ૩
 હતા વાહન ખટ દસખરના, ખંભ મંચરં લોકા;
 ખટ હમર સત ખતિસ મંત્ર, ગણપત ઉસમે નાહ શંકા. ૪

પદ ૩ જી.

તૃતિય ચક્ર તો મણિપુરકા, નામિસ્થાનકમે રહેતા;
 કપીલ ખરના ઉકાર માત્રા, સત્વ ગુણ ઉસકા કહેતા. ૧
 વિષ્ણુ દેવતા લક્ષ્મ શક્તિ, ગરૂડ વાહન ગુણ લેતા;
 વાયુ રશી સમાન વાયુ હે, ત્રિંગ દેહ ઉસકુ કહેતા. ૨
 સ્વભાવસ્થા મધ્યમ વાચા, યજુર્વેદ અધ્યાન ખરા;
 સ્થિત ભોગી સ્વસ્વરૂપ મોક્ષતા, દસ દલકુ તું દેખ ખરા. ૩
 સ્થિતિ ઠંડં ઢંણું તં થં દંધં કું, નં પં ફં કું ફિર ચેખો;
 ખટ હમર શત ખતિસ મંત્ર, ગણપત વાકું ગુણ દેખો. ૪

પદ ૪ થું.

ચોથા ચક્ર અનાહત જાનો, શામ ખરન ઉનકા કહાવે;
 તમો ગુણને મકાર માત્રા, શીવ દેવતા સોહાવે. ૧
 હ્રિમા શક્તિ હિરણ્ય ગરભ હે, પ્રાણ વ્યાન વાહન કહેતા;
 સુવેગપતિ પંશ્યંતિ વાચા, શામ વેદકા સુખ લેતા. ૨

સત્વાપતિ બોમિકા સોહેલી, દ્વાદશ દલમે દરસાવે;
કં અં ગં ઘં ડં છં, જં ઝં ટં ઠં સોહાવે. ૩
ખટ હજાર છાસેટ મંત્ર ત્યાં, જપ લેના મેરે ભાઈ;
ગણપત ખોજ કરો ઘટ માંહિ, ગુરૂને ગરૂગમ ખતલાઈ. ૪

પદ ૫ મું.

પંચમ પદ્મ ખિસુદ્ધી પરખો, કંઠ સ્થાન કહો સારા;
ધુમ્ર ખરનને જીવો દેવતા, અવિદ્યા શક્તિ સો દારા. ૧
રૂપિ વિરાટ ને વાયુ વાહન, ઉદાન વાયુકું જાના;
મહા કારણ દેહ ઉતકા, તુરિયાવસ્થામે રહેના. ૨
અથરવેદને પરાહે વાચા, સોલ ખરન ઉતકા સચ્યા;
અં આં ઇ ઈ ઉં ઊં રૂં રૂં, સો નહિ હે કચ્યા. ૩
ઐ ઐ ઐ ઐ અં અઃ તો, ગણપત સખ ગુરૂ કે જ્ઞાના;
ખટ હજાર છાસેટ મંત્રકા, વાંહિ ધર લેના ધ્યાના. ૪

પદ ૬ મું.

જ્ઞાન ચક્ર છકા હે જ્ઞાની, ત્રિકુટી સ્થાન ખાદલ ખરના;
અગ્નિ દેવતા સુષુમ્ણા શક્તિ, હંસ રસીકા હે સરના. ૧
ચૈતન વાહન જ્ઞાન દેહ, વિજ્ઞાન અવસ્થા ઉર અગ્નિ;
અનુપમા વાચાકી ખાની, સુક્ષ્મ ખેદ લહો જાની. ૨
અરધ માત્રા દ્વીદલ ખરના, હંક્ષં અક્ષર કું ખોલો;
એક હજાર છાસેટ જપ ત્યાંહી, અપને દિલ માંહી ખોલો. ૩
આસન ખાંધી સુરતા સાંધી, જપ અજપાકા કરના;
ગણપત ગુરૂને જ્ઞાન ખતાયા, યોહી ધ્યાન નીશદીન ધરના. ૪

પદ ૭ મું.

બ્રહ્મરંધ્રકા ભેદકું દેખો, સુધર્મની સ્થાનક કે માંડી;
 અહંબ્રહ્મ બોલો દીક્ષા ભીતર, બ્રહ્મ દેહ દરસે ત્યાંહી. ૧
 સુષોપતી અવસ્થા સારી, એક હજાર ત્યાં દક્ષ દરસે;
 ગુરૂ દેવતા ચૈતન શક્તિ, પરમ જ્યોતિકુંવાં પરસે. ૨
 સાક્ષી સર્વાત્મા હે જનકા, તુર્યાવસ્થા યાં દેખો;
 સગુણાતિત ચૈતન આત્મા, સળી બરન સરખા પેખો. ૩
 સ્થિતિ અવસ્થા પરહે વાચા, સોહં રામ રમે જ્યાંહી;
 અનુપમા સ્થાનક આનંદી, ગણપત ગોપ રહ્યા આંહી. ૪

(રાગ ધોળ અનીરધજની ઘોડલી એ રાગ)

પદ ૧ હું.

જે જે અકળગતી અવીનાશ, આરાધું છું આપને;
 મારા ઉરમાં તમારો આધાર, જહું તારા જાપને. ટેક.
 દેવ દાનવ ને માનવીરે, કોઈ ન પામે પાર;
 બ્રહ્મા ભેદ લહે નહીરે, ત્યારે બીજના શા ભાર. જપું ૧
 પીંડ બ્રહ્માંડ પેંદા કેરુંરે, ભુક્તિ એની જણાય;
 કયાંથી આવ્યું ને કયાં જશેરે, તેની કીંમત કોઈ ન થાય. જપું ૨
 ઉડગણુ અદકા શોભતારે, આકાશ માંહી અપાર;
 સોમસુરજસંસારમારે, એ ઉગ્રાધીજ ટળે અધકાર. જપું ૩
 પૃથ્વી પાણી પવન કીધાં, અગતી ને આકાશ;
 જડ ચૈતન છે જેટલારે, તેમાં વિશ્વપતી તવ વાસ. જપું ૪
 અદ્ભુત સામ્રથ આપમારે, વેદ કહે છે વીચાર;
 ભાવી ભક્ત જે તમ તણારે, તે સમએ તમારો સાર. જપું ૫

પવન રૂપી દોરીયેરે, પકડયો છે સંસાર;
 પદ્મકમાં પેંદા કરોરે, વળી કાણુમાં કરો સંહાર. જપું ૬
 અગણીત ઈંડ ઉપજવીયારે, બાંધી રીત રસાળ;
 ગણુપતગોવિંદઘટવીશેરે, તેનેકોપીશકેનહિ કાળ. જપું ૭
 પદ ૨ જું.

અથમ પુણું મારા સદ્ગુરુ દેવ, અખંડને આરાધવા;
 જોળી જોયાં પીંડ બ્રહ્માંડ, સોહંગને સાધવા. ટેક.
 સોહં ઉઠે સોહં બેસે, શુન્યમાંડી સમાય;
 એકવીસહજારછસેંઉપડેરે, પ્રવાહીકેનેમળીપાછાજાય. અં ૧
 એક ચૈતન અખંડનુંરે, ભરી રહ્યું ભરપુર;
 જીવ કંથિર કુટસ્થ બ્રહ્મનુંરે, એ ચારેનું એકજ તુર. અં ૨
 નવ સોહંના ઉપરીરે, દશમો સોહં સાર;
 કુલાંટ ચક્રને ભેટીનેરે, નિજ રૂપનો કરજો વિચાર. અં ૩
 પરા પશ્ચતિ મધ્યમારે, વૈખરી જે કહેવાય,
 અનુપમા આવી મળેરે ત્યારે આતમરૂપ જોળખાય. અં ૪
 ભુચરી બેચરી અંગોચરીરે, ચાચરી જેનું નામ;
 ઉત્તમુનીએ દરસે ખરોરે, આદી કરતા કરો કામ. અં ૫
 પ્રજ્ઞાસન વાળીનેરે, પ્રવાણુ રૂપે થાય;
 નીર્વિકલ્પનાનિશાનમારે, સંકલ્પવિકલ્પનોરેલયથાય. અં ૬
 કેવલ્ય મુક્તિ પામીયોરે, અરૂપમાં રૂપ સમાય;
 કહે ગણુપતગુરુગમ મળેરે, ત્યારે કારજ સીદ્ધીથાય. અં ૭
 પદ ૩ જું.

કોઇ હોયે હરિનારે જન, ધરમ પાળો ધરણીમાં;
 સેવે સદ્ગુરુદેવ સદાય, કસર નહિ કરણીમાં. ટેક.

મધ માટીને ચોરી ચાડી, સુર નિંદા પરનાર,
 પહેલાં છને પરહરોરે, દેવ ઉઘાડી દે દ્વાર. ધ૦ ૧
 શમદમ ઉપર તિતીક્ષા, શ્રદ્ધાને સમાધાન;
 એવા ગુણુ આવે ઉર વીષેરે, તો મોહન આપે માન. ધ૦ ૨
 નિત્ય નૈમીત દીન પ્રાક્ટી, આત્યંતીક કહેવાય;
 પાંચ પદ્ધતેને વીચારીનેરે, તમે રટજો શ્રી રઘુરાય. ધ૦ ૩
 કુળશીળ ધન રૂપને જોખન, વીધા તપને રાજ;
 એ મદ મદે માંહેથીરે, તો કરતા કરશે જાજ. ધ૦ ૪
 વીવેક વૈરાગ્ય ખટ સંપતીરે, સુસુક્ષ્મતા કહેવાય;
 જીવન સુક્તિ જાણીયેરે, જેની તૃણા તુટી જાય. ધ૦ ૫
 નીત્ય નૈમીત કામ્ય પ્રાશ્નિત, નીસીધ જે કહેવાય;
 કર્મ સમરપે બ્રહ્મનેરે, તો જીવ મટી શીવ થાય. ધ૦ ૬
 જાગ્રત સ્વપ્ન સુષોમી ત્યાગી, સોહંમાંડી સમાય;
 ગણુપતગોવિંદ રૂપ થયોરે, તેને પરમાનંદ સુખ થાય. ધ૦ ૭

પદ ૪ થું.

દીસે પોતે પોતાનો પ્રકાશ, જોળખો.જો આતમા;
 જેનો પરમ શુન્યમાં વાસ, એતો પરમાતમા. ટેક.
 દીવા દીસે દીવા વડેરે, સુરજે સુરજ પ્રકાશ;
 હીરોતેજ હીરા તણેરે, તારા દરસે તારાને આભાસ. ઓ૦ ૧
 આતમજ્ઞાને આતમારે, હરીજ્ઞાને હરી દેખાય;
 મળ ઠામને જો મળેરે, ત્યારે ઠેકાણે ઠરીને બેસાય. ઓ૦ ૨
 એક બીજમાં એક વડે, વડમાં બીજ અનેક;
 એમ જ્ઞાનીને સમજાવારે, સદગુરૂએ કરીયો વીવેક. ઓ૦ ૩

નામ ત્રણ રૂપ એકછેરે, સમજો તેનો સાર;
 એક થકો અનેક છેરે, તેનો વિમળ કર્ણે વીચાર. ઓ૦ ૪
 મનુષ્ય બુદ્ધીયે માનવીરે, દેવ દેવ દેખાય;
 ઇશ્વરબુદ્ધીઆવેઅંતરેરેત્યારેઅખંડરૂપઓળખાય. ઓ૦ ૫
 એક આદી ઓંકારથીરે, જનીયા અંક અપાર;
 સતપંડીત તેને સાધીનેરે, રાખે એક ઓહંકારરે. ઓ૦ ૬
 તે માટે તનમાંહી તપાશી, કર્ણે તત્ત્વ વિચાર;
 કહે ગણપત ગુરૂગમ મળેરે, તો પામે ભવનો પાર. ઓ૦ ૭
 (રાગ ધોળ-પ્રથમ ગુરૂન ગોવિંદ કરી જાણો-એ રાગ)

પદ ૧ છંદ.

નીગમ નિરંતર નેતીરે કહેછે,
 જીવ માયા થકી જુદોરે રહે છે;
 જેવું કરમ તેમાં તેવો વસેછે,
 તો અગમ પુરૂષની અગમ ગતીરે. ૧
 પીંડ બ્રહ્માંડનો પુરણ પ્રકાશી;
 જળચર સ્થળચર જંતુનો વાશી;
 અખંડ અનાદ્ય એ તો અવીનાશી,
 તો કહેવાય કેમ કોની વતીરે. ૨
 ગુરૂ ગમ વીના તો ગોત્યો ન લાધે,
 પ્રેમથકી કોઈ પ્રેમી આરાધે;
 સાધન સઘળાં સંજમાં સાધે,
 તો અનુભવ જ્યારે આવી મળેરે. ૩
 મહાશૂરવીર કોઈ અમીરસ માણે,

વડનાળ ફેરી વાટયોરે જાણે;
 બ્રહ્મરંધ્રના ભેદ પ્રમાણે,
 તો દેખતાં દિપ કોટિ બળેરે. ૪
 પીયુશગંગામાં પ્રેમથી નાહાવે,
 પીયે અમૃત તેને પાણી ખ ભાવે;
 જાત્ય જોઈ જીવનો શિવ થાવે,
 તો અમર થયો નવ આથમેરે. ૫
 ભેદુ વિના કોણ ભેદજ ભાગે,
 જળહળ જોત્ય નિરંતર જાગે;
 સંત શુરતણાં શર આવી વાગે,
 તો ગણપતરામને તે ગમેરે. ૬

પદ ૨ જી.

આજ આનંદ મારા ઉરમારે આવ્યો,
 શુન્ય દેશ સદગુરુજી બતાવ્યો;
 આપમાં અલખ પુરૂષ ઓળખાવ્યો,
 તો ભરપુર સકળ બ્રહ્માંડમારે. ૧
 જાપ અજંપાનો જપીયોરે ન્યારે,
 તનના તે તાપ જુઆણારે ન્યારે;
 અનુભવ સુરજ ઉગ્યો એ વારે,
 તો પેખીને જોયું, પિંડમારે. ૨
 અગન ગફામાં થઈ ધુન્ય ઘેરી,
 અર્ધુવ પ્રવણ ફેરી ચાલીરે લેહેરી;
 પચીસ પાપી થયા વશ લેહેરી,
 તો ઓળખીયો નિજ આતમારે. ૩

તન મન કેરી તો તૃણશ્ચારે ત્યાગી,
પંચ વિષય થકી થયો અનુરાગી;
નિર્ભય નાદની નોખત વાગી,
તો પોતે દેખ્યો પરમાતમારે.

૪

આન્તિનો ભેદ ગયો સહુ લાગી,
વિરહાક અનહદમારે વાગી;
લક્ષ હરિમાં રહ્યો નિત્ય લાગી,
તો આપ લખ્યો જઈ આપમારે.

૫

બ્રહ્મ અગ્નિમાં જોણે બીજ બાળ્યાં,
હરદમ તાર ઉઘડીયાં છે તાળ્યાં;
ગણુ પતરામ જાળ્યાં મોહ જાળ્યાં,
તો નાવે માયાના પાપમારે.

૬

પદ ૩ જુ.

હરી ગુરૂ સંત એકે રૂપે જાણો,
એક પલકમાં અંતર નવ આણો;
મહાપદમાંહી મહા સુખ માણો,
તો સમજો ગુરૂજની સાનમારે.

૧

પોતાની મેળે તરે કોઈ પ્રાણી,
ચિત્તારીને જુઓ વેદની વાણી;
ગુરૂગમ વિના થયા ધુળધાણી,
તો ધારીને દેખજો ક્યાનમારે.

૨

મહા બળ દિશે હરીનીરે માયા,
સકળ બ્રહ્માંડમાં સરખીરે છાયા;
દેવ દાનવને મોહ્યા મુનિરાયા,

તો ઉગરનારાજ ઉગરેરે. ૩
 જીવ માયાને જીદાં કરી આપે,
 કોટી જનમ કેરાં કુકર્મ કાપે;
 અમર કરીને અભેપદ આપે,
 તો સદગુરૂ વિના ન સુધરેરે. ૪
 પોતે પોતાને જો નવ જાણે,
 પરમ પુરૂષને તે શું પરમાણે;
 કામ ક્રોધ કેરો અંત ન આણે,
 તો ખળશે ચોરાશીની ખાણુમારે. ૫
 કારજ તારૂં તું કરવાને,
 વિશ્વપતિજીને જો વરવાને;
 ગણુપત ગુરૂજી વિના તરવાને,
 તો જીવડા આશા નવ જાણુમારે. ૬

પદ ૪ થું.

શુદ્ધ જગ્યા કરી સુરતાને સાંધો,
 આસન પદ્મા કરી પગ ખાંધો;
 કામ ક્રોધ કેરો ટાળીયે વાંધો તો,
 નાસાથ દ્રષ્ટીને દેખીયેરે. ૧
 એકઠા પ્રાણ અપાનને કીજો,
 વ્યાન ઉદાન સમાનને લીજો;
 દેહ આત્મા થકી જીદો ગણી જો,
 તો અહંબ્રહ્મ એમ ઉચારીયેરે. ૨
 નેત્ર મિચી નિરમાન કરી જો,
 પ્રગટ અજપાનો જાપ જપી જો;

વંકનાળ કેરી વાટ વળી જો,
 તો દેવ રૂદેમાંહી દેખીયેરે. ૩
 સહસ્ર પાંખડી તો સુર્ય આકારે,
 તે મધ્યે ચોતરો મણિમય ધારે;
 સુરતી મનોહર ચિન્હ અઢારે,
 તો ધ્યાન કરીને ધારીયેરે. ૪
 નખ શિખ નીરખીયે નીરમળ નેણે,
 વહાલપણું વૈરાગને વેણે;
 સુરતા સાંધો સદગુરૂને કેણે,
 તો અખંડ પુરૂષરે આરાધિયે. ૫
 આતમરૂપ ત્યારે ઓળખાશે,
 એ સુરતીમાંહી મન મળી જશે;
 ગણપત સોડંગ શ્વાસોશ્વાસે,
 તો સચરાચરમાં સંભારીયે. ૬

પદ ૫ મું.

સદગુરૂ શ્રીપતિને શીશ નામી,
 પુરવની પ્રીતિયે અમર વર પામી;
 વેદના સઘળી વૈરાગથી વામી,
 તો આનંદ સાગર આવિયોરે.
 વસંત વધામણી વેગેથી આવી,
 પદ્મું પ્રભુજનું લાવ્યું પેહેરાવી;
 સત શણગાર સહિત સોહાવી,
 તો લોભા પુરૂષ મને ભાવિયોરે. ૧
 પુન્ય પવિત્રાં અશેષક અંગુઠી,

જગત માયા સહુ થઈ ગઈ જુઠી;
 અચાનક ઉરમી અંતરમાં ઉઠી,
 તો સત સ્વામિના સણુગાર ધરૂંરે;
 કંઠાનાં કદલાં ને તપ કેરા તોડા,
 શાન્તિના સાંકળાંના બેઉ બેડા;
 અનુભવના મળીયા અંકોડા,
 તો હરખ હવેલીમાં હું ફરૂંરે. ૨
 ચતુરાઈ ચણીયો પ્રેમ પટોળી,
 હેત હેમ કેરા હારડા ખોળી;
 મન મંદિરિયું લીધું છે ઘોળી,
 તો કૃષ્ણ કંચુકી કોડશુરે;
 પ્રીત પાટીયાં સુકિતની માળા,
 રસીક ચુડા ચતુરાઈના રૂપાળા;
 ગુરૂગમ કુંચી ઉઘડીયાં તાળાં,
 તો જગપતિ કેરી બેડશુરે. ૩
 અનુભવ અંજન આંખમાં કરિયાં,
 મંગળ મોડ માથાપર ધરીયાં;
 વિકૃત્તવરને અમે તો વરિયાં,
 તો અનહદ વાજાં વાગીયારે;
 જ્ઞાનનાં ગીત ગવાણાં તે લેળા,
 ભાવક સંત થયા છે ભેળા;
 ગણપત ગુરૂના મળીયા છે મેળા,
 તો કુડીયાં કપટીયાં ભાગીયારે. ૪

(ભજન રાગ લાવણી.)

પદ ૧ લું.

શીખ્ય પુછે છે સદગુરુ રાયા,
ભુલ્ય ક્યાંત્ય લાગે મારી;
આરે જગત ઇશ્વરે ઉપાયું,
પહેલો નર પેહેલી નારી. શીખ્ય૦ ૧

બીજ વૃક્ષ બેમાં કોણુ આદી,
જીવશિવમાં પેહેલું કોણુ કહાવે;
કર્મનેવશ જીવજીવનેવશ કર્મ,
તેનો ભેદ કોઈ બતાવે. શીખ્ય૦ ૨

અગ્નિ બાળી નવ શકે,
વળી વાયુ થકી નવ સોપાયે;
જળમાંહી કદી નવ કોહે,
શસ્ત્ર થકી નવ છેદાયે. શીખ્ય૦ ૩

નાદ બુંદનો જોગ છે કેવો,
નિરાકાર કોને કહાવે;
દેહ જીવ બે જીવદાં પડે ત્યારે,
કાળ આવીને શું જાવે. શીખ્ય૦ ૪

મારૂંતનું તો મુળ બતાવો,
ક્યાંથી આ દુનિયાં આવી;
કહે ગણપત ગુરુ દેવ બતાવો,
પ્રશ્ન પુછું તમને ભાવી. શીખ્ય૦ ૫

૫૬ ૨ જી.

આદીરે કરતા છે અવિનાશી,
 કેવલ્ય ધામ કેરે માંહી;
 લોભારે નર તેનું નામ કહાવે,
 ઉત્પત્તિ કરે બેઠા ત્યાંહી.
 નરમાંછે નારી ને નારીમાં નરછે,
 જીગતી એની છે જોડે;
 વૃક્ષમાં બીજ ને બીજમાં વૃક્ષછે,
 કહું છું ભાઈ તમને કોડે.
 જીવ શીવ બે છેરે અનાદી,
 પરમ શિવ પેહલો કહાવે;
 કરમ જીવ એ બે છે જોડે,
 સાથે શરીર છાયા થાવે.
 અગ્નિ બાળી ન શકે આત્મા,
 માફત મુળ નાહી માંહી;
 નાદ બુંદતો પુરૂષ પ્રકૃતિ,
 નિરાકાર આતમ બાઈ.
 દીન રજની એ બે છે સાથે,
 કેવલ્યથી દુનિયાં આવી;
 દેહ પડે કાળ મુરતાને આલે,
 ગણપત ગુરૂગમ બતાવી.

આદીરે ૦ ૧

આદીરે ૦ ૨

આદીરે ૦ ૩

આદીરે ૦ ૪

આદીરે ૦ ૫

૫૬ ૩ જી.

એક અચંબો એવોરે દેખ્યો,
 અર્ક વિના જ્યાં ઉજ્યાળા;

એકં ૧

એક ૨

ਐਫ਼ ੨

એકાં ૪

ਐਕਟ ੪

—

५६ १ अ.

આજ આણંદ મારા ઊરમાં આવ્યો,
અનુભવ સાગર છોળ્યારેજ;
નિગમ જેને નેતીરે કહેછે,

ખલક	પતિને	ખોળ્યોરેજી.	૧
વિંશતિ	એક હઝાર	છસે દમ,	
ઉઠે	નાલીની	માંડીરેજી;	
સ્વર	ધુનિ ચાલી	સોડ સાથે,	
શુન્ય	શીખરગઢ	જ્યાંડીરેજી.	૨
નખશીખ	માંડી	બરપુર બાશ્યો,	
જેસો		ચીદાકાશીરેજી;	
સ્થુળ	સુક્ષ્મ	કારણ જે કહાવે,	
તેનો	પુરણ	પ્રકાશીરેજી.	૩
એક	અખંડ	તુરીયાતિત માંડી,	
કોણ	શિવ	કોણ જીવારેજી;	
બ્રહ્મની	કેકે વ્યાપી	ઘટ ભીતર,	
રોમરોમમાં		દીવારેજી.	૪
પ્રગટ	જાપ	અજપા જપીયે,	
નિરખે	તુર	અપામારેજી;	
ગણપત	એક	ઓંકાર અનાદી,	
એ	ગુરુદેવ	અમારારેજી.	૫

પદ ૨ જી.

હમ પરદેશી આ દેશે આવ્યા, દેશી ન દેખ્યા અમારારેજી;
દેશી અમારા અમને મળે તો, તેને કહું સમાચારારેજી. ૧
વાણુરે વાદળ જ્યાં વિજળી ચમકે, કોટી મેઘ મહહારારેજી;
અમૃત સઘળે આલજ છાયો, અસંખ્ય વરસે ધારારેજી. ૨
અગમ પુરીની રીત અગમ છે, વિના અરક અભુવાળારેજી;

ભંડાર કોટી ધનના ભરીયા, નહી કુંચી નહી તાળારેજી. ૩
જગમગ જોત્ય નીરંતર ઝળકે, વીના સમુદર પાણીરેજી;
કોટી રવી શશીથી તેજ કહાવે, વીના શબ્દ જ્યાં વાણીરેજી. ૪
પરમ શુન્યમાં પરમ પુરીપદ, પરમ પુરૂષ દેખાવારેજી;
ગણપત કોટી જગ જ્યાં જાયા, તે ગુરૂગમ પદ પાવારેજી. ૫

પદ ૩ જી.

પ્રથમ જ્ઞાનીને પ્રથમ અમારો, શુન્ય ઉપર શું હોઈરેજી;
આષ્ટ સમાધી સખકો જાણે, નવમી બતાવો કોઈરેજી. ૧
ચાર વેદ તો જુગમાં ચાલાવા, પાંચમો કોણ કહાવેરેજી;
ઘટ મક મહદા ચીંદા કહાવે, તાપર કોઈ પરખાવોરેજી. ૨
ક્યાં રહી કોટી ઇંક ઉપજાવે, દેશ તેનો દરસાવોરેજી;
જીવ ઈશ્વર માયા બ્રહ્મ કહાવે, તેથી જીદાને જોવારેજી. ૩
ચારે પ્રહ્લેમાં તો ચીંતારે થાવે, પંચમે અનુભવ આવ્યોરેજી;
એક થકો અનેક થઈને, અનેક એકમાં સમાવ્યોરેજી. ૪
પંચમા પદમાં પુર્ણાનંદા, નહિ જપ તપ કે ધ્યાનીરેજી;
કહે ગણપત કોઈ ગોતી કાઢે, એહી સંતગુરૂ જ્ઞાનીરેજી. ૫

પદ ૪ જી.

શબ્દ બ્રહ્મકી સુરતા સાંધી, ફોડી ચઢી બ્રહ્માંડારેજી;
અગુણુ નિર્ગુણુ સંશેટળિયા, ચઢીયા તે અક્કડ અખંડારેજી. ૧
ઓહંગ સોહંગ હુઆ એકઠા, મદેરે હુઆ મન બંડારેજી;
ગેબી ધુન્ય ઘોર ગાજે ગગનમાં, નિર્ભય નિર્ગુણુ ઝંડારેજી. ૨
ઝળહળ જ્યોત નિરંતર ઝળકે, પુરણુ પુરણાનંદારેજી;
ભેદ અભેદ કછુ નહિ દીસે, છુટ મયા ભવ ફંદારેજી. ૩

ઉનમુનિ ઘેરે અજર ઝરે, જ્યાં ઝાલરીના ઝણુકારેજી;
 નિરાધાર આધારકુ નિરખ્યા, ઘુઘરીના ઘમકારેજી. ૪
 શેષ દહપર કમળમેં ભમરા, ઘોર કરત ગુંભારેજી;
 કહે ગણુપત કોઈ ખોજકે દેખે, સો ઉતરે ભવપારારેજી. ૫

પદ ૫ મું.

પરમ કુલાંટમાં ખડકી દેખી, અજળ તમાસા વાંહિરેજી;
 દોઢીનો દરવાજો ભેટી, બાવું અભેપદ જ્યાંહિરેજી. ૧
 અજળી સ્થાન અઢારેમાં આંટી, નવ દસમાં મંમાયારેજી;
 વિંશતિ એક બ્રહ્માંડ કે માંહી, જ્યાંહી વસે ગજરાયારેજી. ૨
 અગમ ભેદને અગમ વાણી, અગોચર ગોચરાયારેજી;
 સગુણુ નિર્ગુણુ નિર્ગુણુ સગુણુ, સંશે સર્વે સમાયાજી. ૩
 આકાર તેં નિરાકાર થયા ભાઈ, નિરાકાર આકારારેજી;
 અહંકાર તે આકાશ થયા ભાઈ, આકાશ છે અહંકારારેજી. ૪
 ભેદ હતો તે અભેદ હુવો ભાઈ, અભેદ ભેદમાં આયારેજી;
 અહંબ્રહ્મરૂપ સકળમાં દેખ્યા, ગણુપત ગોપ સમાયારેજી. ૫

(ભજન-ધન્ય ગુરૂદેવા મારા ધન્ય ગુરૂ દાતારે-એ રાગ.)

પદ ૧ લું.

આદિ અવિનાશી વાલા અક્ષરવાશીરે,
 અરજી આ ઉરમાં ઉતારોજી;
 આરાધ આપનો આજ આદરૂં,
 તો ત્રીકમ ભવજળ તોરોજી.
 પૃથ્વી તું પાણી તું તેજ ત્રિભોવન,
 પવન આકાશ દીસે પોતેજી;

આદિ ૦ ટેક.

આદિ ૧

ઝાડ તું પહાડ તું વાડ વિશ્વંભરા,
મેઝ થકી પણ મોટોજી;
સ્થળ સુશ્વમને કારણ કહીએ તો,
છોટા થકી પણ છોટોજી. આદી૦ ૨

માત તું તાત તું બ્રાત તું ભુધર,
બળવંત તું દીનબંધુજી;
ગંગા તું જમના તું ગરીતા સરોવર,
સરજ્યો સંસાર સુખ સિંધુજી. આદી૦ ૩

પરાને પાર તું બાવન બહાર તું,
બાહ્યર ભીતર બોલેજી;
દાનવ માનવ દેવ તું દેવા તો,
તારે નથી કોઈ તોલેજી. આદી૦ ૪

ઘાટ તું ઠાઠ વૈરાટ વખાણું તો,
સર્વે મુંદર શ્યામજી;
અકળ સકળ તુંને કોઈ કળે નહિ,
ગુણ ગાયા ગણપતરામેજી. આદી૦ ૫

પદ-૨ જી.

ધન્ય ધન્ય કરતારે ભવ ભય હરતારે,
ધરંતા ધરણી આકાશજી;
એકથી અનેક પ્રગટીયો પોતે,
તું ઘટ ઘટ વશીયો વાસજી. ધન્ય૦ ટેક.
સગુણ તું નીરગુણ સૌનો સ્વામી,
તો પાર શકે કોણ પામીજી. ધન્ય૦ ૧

ધ્યાન તું જ્ઞાન તું મનનારે મોહન,
 સત્ય સમાધીમાં શોભેજી;
 ભોગી તું ભોગી તું વસ્તીને વન વસે,
 લક્ષણ ભેદ મન લોભેજી. ધન્ય ૦ ૨
 કાળનો કાળ તું પ્રજાનો પાળ તું,
 જાણુ મારણુ જોડેજી;
 મોહન સ્થંભન વળી વસીકરણુ તું,
 ઉચ્ચાટન કહાણે એડેજી. ધન્ય ૦ ૩
 વૈકુંઠવાસીતું પુરણુ પ્રકાશીતું ઠાકોરજી;
 ગોલોકવાસી તું ગોકુળ આવીરે,
 ચતુર્ભુજ માંખણુ ચોરજી. ધન્ય ૦ ૪
 જાગ્ય તું જગનારે જીવન,
 કળીમાં છવાઈ રહ્યો કેમજી;
 ગણપત કહે ગુરૂ દેવ દયા કરો,
 પુરણુ રાખો પ્રેમજી. ધન્ય ૦ ૫

પદ ૩ જી.

દેવના દેવ મુરનર કરે સેવારે,
 ભક્તવત્સળ ભગવંતજી;
 પંડીત પુરાણી ગાય વેદ વખાણીરે,
 સમરણુ સામે સંતજી. દેવના ૦ દેક.
 કળી રહ્યો કોપીલાલ મરજાદ, લોપીરે,
 વારે ચડો વનમાળીજી;
 દેખીયાં ગાય સંત બ્રાહ્મણુ દુઃખીરે,

ભાવટ ભાગોને ભાળીજી.	દેવનાં ૧
નમો નમો જગન્નાથ નીરંજન,	
ભવ ભય ભંજન ભુપજી;	
જગનારે કારણ કષ્ટ નિવારણ,	
તારણ સુખરૂપજી.	દેવનાં ૨
ભરપુર ભરીયો કહાપણ દરીયો,	
કરીયો તે સર્વે કામજી;	
દાસ જાણી પુર આશ પુરૂષોત્તમ,	
કર હરીજનનાં કામજી.	દેવનાં ૩
મનનોરે મેળો ભાવ ભાંજના ભેળોરે,	
કળી શકે નહીં કોયજી;	
આપો મતી એવાં કીરતન કરીએ તો,	
સમજણ સાધન સોયજી.	દેવનાં ૪
તન મન વારી કરૂ ભક્તિ તાહારીરે,	
ધારીને અક્ષરધામજી;	
વિશ્વાસીને વાલા દગો ન દીજે તો,	
ગુણ ગાય ગણપતરામજી.	દેવનાં ૫

પદ ૪ થું.

તન તરવેણીમાં તીરથ મોડુંરે,
 નિરમળ મનથી જે નહાયજી;
 પ્રાગને પાંદડે પોહયા પરિશ્રમ,
 દેવનાં દરશન થાયજી. તનં દંક.

હગિજાનો પિંગળામધ્ય મુખમણ્ડરે,

સુર્ય ચંદ્ર ને અગ્નિ દેવજી;
 ભુત ભવિષ્ય વર્તમાનને ભાષેરે,
 સેવક થઇને કરો સેવજી. તન૦ ૧
 એના ઉપર શુન્યની શોભારે,
 ઉઠે અનહદ નાદજી;
 પંચરંગીત્યાંજ્યોતીદ્યોપરખીરે,
 જોતાં જાય વિવાદજી. તન૦ ૨
 ત્રિકુટી કમળથી ત્રણ તસુપર,
 ચંદ્રામૃત ઝરે જ્યાંહજી;
 તેને નીચે છેએક નાગણી સંતોરે,
 પડે તેના મુખમાંયજી. તન૦ ૩
 ધ્રુવ મંડળથી ધારીને જોજોરે,
 દ્વાદસ આંગળ દેશજી;
 શહસ્ર પાંખડી સુર્ય આકારેરે,
 મધ્ય તે પરમ મહેશજી. તન૦ ૪
 એ ને બારથી સાત ને ચારથી,
 ન્યારો એ તો થાયજી;
 કાળનું ત્યાં કાંઈ ન ચાલેને,
 ગણપત એ ગુણ ગાયજી. તન૦ ૫

અથ સુમતિનો વિવાહ પ્રારંભ.

(રાગ ધોળ.)

પદ ૧ છું.

પ્રથમ પુણું પ્રીતેરે, સતગુરૂ રૂડી રીતેરે,
સુમતિ વિવાહની કહુ વારતારે. ૧
પીતા છે વિવેકરે, બુદ્ધિમાતને કરે નેકરે,
નરનારી નિત્ય વિચારતારે. ૨
વરજોગી કન્યાયરે, થઈ ન રખાયરે;
જુઓ ને જગત થકી વર રૂડોરે. ૩
વિવેકને વિચારરે, બન્યો બંધુ સારરે,
જોજ કરીને વર જોળતારે. ૪
ત્યાંથી ચાલ્યા જયરે, જન તપ માંયરે,
મહરને ગાંધર્વ લોકો પરવર્યારે. ૫
સત્યદેવ લોકરે, જુઓ છે વિવેકરે,
મેરૂ મુકી લોકા લોકે આવિયારે. ૬
આલ્યોત્યાંઅંધકારરે, આગળતેજઅપારરે,
અરધ ઉરધ કેરા ઘાટમારે. ૭
મધ્યે મહા શુન્યરે, ભેદી મહા પુન્યરે,
અક્ષર મુકી પરમ અક્ષરે પોંચીયારે. ૮
પીંડ ને બ્રહ્માંડરે, જોયાં કોટી છંડરે,
સુમતિ સરીજો વર ના મળ્યોરે. ૯
અમરાપુરની વાટરે, ચઢીયાઅવઘટઘાટરે,

હદ મેલી બે હદમાં આવિયારે. ૧૦
 ત્યાંસદચિદઆનંદરૂપરેકોટીકામઅનુપરે,
 સોહં સ્વામી ભાવ થકી ભેટીયારે. ૧૧
 કબુલ કંકુ સારરે, મનની મહોરો ચારરે;
 સત્યનું શ્રીકૃષ્ણ આપ્યું હાથમારે. ૧૨
 હેડે પામી હામરે, ગાયે ગણપતરામરે;
 સગાઈ કરીને ઘેર સંચર્યારે. ૧૩

(રાગ ધોળ વધાવો.)

પદ ૨ જી.

સુમતિ ખાઈનાં લગન સોહામણાં,
 એમને પરણે છે આત્મરામ;
 વધાવો ગુરૂજ્ઞાનનો. ૧
 હંદ્ર શૈલ્ય તામ્ર ગલસ્તિ ગણો,
 સૌમ્ય ગાંધર્વ કહ્યા જોડ. વધાવો ૦ ૨
 વરૂણ ભરતખંડ મન ભાવિયો,
 સૌને કહાવીયે બેડ કરજોડ. વધાવો ૦ ૩
 નવ ખંડમાં મોકલો નોતરાં,
 એના આવશે દેવ સમસ્ત. વધાવો ૦ ૪
 દયા ક્ષમા કરૂણાને કહાવીયે,
 ભક્તિ સુકતી પીના ન સરે અર્થ. વધાવો ૦ ૫
 શાન્તા તે સખીયો સોહામણી,
 વૃદ્ધ માતાની વૃત્તિ છે નામ. વધાવો ૦ ૬
 પિંડબ્રહ્માંડે વધામણી મોકલો,

થાય જુગમાં તે જયજયકાર. વધાવો ૭
 ગુરૂ સંતની માગીયે સહાયતા,
 ગુણ ગાય તે ગણપતરામ. વધાવો ૮
 (ધોળ-વરતો બહુરે રંગીલો વરતો બહુરે હુશીલો-એ રાગ.)

પદ ૩ જુ.

ધર્મ જ્ઞાન ભક્તી વૈરાગ્ય થાંભલારે,
 ગગન ચંદરવો શોભે ચારે પાસરે.
 મંડપની શોભા બર્ણારે. ૧
 જરણા ઝંમર જોડાજોડે બાંધીયારે,
 હરણ હાંડીયો હારોહારરે. મંડપની ૨
 ત્યાં તો અનહદ વાજત્ર વાગીયારે,
 દેખો રવી શશી દીવીદારરે. મંડપની ૩
 અઢાર ભારનાં તોરણ ઓપતારે,
 દીપે નવ લખ દીવા તેણે ઠામરે. મંડપની ૪
 મંગળ ધુની ત્યાંગીતગાયમાનુનીરે,
 બુદ્ધિ બાધનો હરખ ન માયરે. મંડપની ૫
 હરી રસનો માણુકથંભ રોપીયોરે,
 અવળાઈ ઉકરડી ભારીભુમી માંયરે. મંડપની ૬
 નવીન રંગ નારાયણ નામનોરે,
 ચીત ચીત્ર ઠરી રહ્યાં તે ઠામરે. મંડપની ૭
 ભોક્ષ મારગની વાટે વળાવીયોરે,
 ગુણ ગાય તે ગણપતરામરે. મંડપની ૮

(ઘોળ-આછારે ધુધટ વહુને વાલેરા લાગે-એ રાગ.)

પદ ૪ થું.

અહ શાંતી કરવા બુદ્ધિભાઈ બાજઠે બેઠાં,
 પંચ વિષયનાં પક્ષાં કીધાં હો પ્રાણીયા,
 ગાવેરે ગીત ગુણવંતી ગોરી. ટેક.
 કામ ક્રોધ કેરાં લાકડાં લાવો,
 ગર્વનાં ઘી હોમાવો પ્રાણીયા. ગા૦ ૧
 ગરૂડ ગાંધર્વ ચક્ષ કીન્નરને કહાવો,
 વિદ્યાધરને તેડાવો હો પ્રાણીયા. ગા૦ ૨
 રવી શશી ભોમ બુધ ગુરૂ ગુણવંતા,
 શની શુક પુને ટળે ચિંતા હો પ્રાણીયા. ગા૦ ૩
 શેષ શંકર શકતી વીળજી વીવેકી,
 પંચ દેવ સેવો નેકી હો પ્રાણીયા. ગા૦ ૪
 જીઠના જવ તલ જરૂર હોમાવો,
 અપ્સર નહી આવે આવો હો પ્રાણીયા. ગા૦ ૫
 ગણપત કહે અહ શાન્તીને કીજે,
 મનુષ્યા જન્મ લાહાવો લીજે હો પ્રાણીયા. ગા૦ ૬

(રાગ ઘોળ.)

પદ ૫ મું.

આક વધાવાને ચીતડું હો કીધું,
 કરમ ધરમ આક્ષાણું લીધું;
 મતીરે કુંભારીને આપવારે. ૧
 શાન્તી બુદ્ધી સાથે ગીતડાં ગાતાં,

વરદ્યો ભરવા કુંભારી ઘેર જાતાં, કરૂણાના કુંભ મંગાવીયારે.	૨
બ્રહ્મ જ્ઞાન રૂપી ભારે છે દરિયો, ત્યાં જઈને ગુરૂજ્ઞાનવરદ્યોરે ભરીયો, સંશે ને શોક ટળી ગયારે.	૩
બોલાવો ગરીબાજી નાની વહુવારૂ, કરૂણાના કુંભ ચડાવાને સારૂ, આપણુ ચાર વરદ્યોલેઈ શોભીશુંરે.	૪
ગમનો ગોતરડો ગરીબવહુએ લીધો, શાન્તી ને બાઈને સાદજ દીધો, ટેકને તોરણુ આવીયારે.	૫
ગરીબાજી વહુ કહોલુંકુંભનહીં ઉતારૂ, આપો મુને કાંઈ સારામાં સારૂ; હરીગુરૂ સંતની સેવનારે.	૬
ધન્યરે ગરીબ વહુ ભાગ્ય તમારૂ, હરી ગુરૂ સંત સેવે સુખ સારૂ; જેથી પરમપદ પામીએરે.	૭
એટલે ગરીબ વહુએ કુંભ ઉતાર્યો, આપો બુદ્ધીબાઈ લાગ હમારો; ગણપત ગુરૂ ગોવીંદનેરે.	૮

પદ ૧ હું.

આવી આવી અગમ પુરીની જાનરે, મન માતંગે બેઠા છે શ્રી ભગવાનરે.	૧
--	---

હહે હુણારી વરણને હુણ ઉતારેરે,
 જેજેકાર થઈ રહ્યા જુગસારેરે. ૨
 દશ બારીને બંગલે કદીયા સુકામરે,
 જશ રૂપી છે જાનીવાસાનું નામરે. ૩
 નિરગુણ વરને પ્રેમ પાથરણાં દીધારે,
 ભાવિક ભકને દોડીને દરશન કીધારે. ૪
 વાલાજનાં વેદ કરેછે વખાણુરે,
 ગુરુગણુપતનોદીસેછેચતુરસુજાણુરે. ૫

(અનીરૂઢજની ઘોડકી એ રાગ.)

પદ ૭ મું.

આવ્યા સોહં સ્વામી સુજાણુ, સામૈએ સંચરે;
 બુદ્ધિબાઈને માથે છે મોડ, નામણુ દીવો કર ધર્યો. ટેક.
 શાન્તાઈ લીધાં સુખકારે, જરણા ઝારી શીષ;
 જ્ઞાનરૂપીપાણીગોળનુંરે, ચાદ્યાંજમાડવાનેજુગદીશ. સાં ૧
 ભેટયો કીધી ભાવનીરે, મળ્યા વિવેક વેવાઈ;
 તનમનધનઆરોપીયારે, જેણેજગપતિકીધાજમાઈ. સાં ૨
 મન કામના કંકાવટીરે, ચાંદલો કીધો કપાળ;
 નામ નાકને તાણીયુંરે, ત્યારે હશીયા દીનદયાળ. સાં ૩
 ગાય ગીત ત્યાં ગોરડીરે, સારા સુંદર શ્યામ;
 મન હરખ્યાં મહાજન તણુંરે, ગુણુગાયે મણુપતરામ. સાં ૪

પદ ૮ મું.

જુઓ જુઓ જગતના લોક;
 વરઘોડો નિર્ગુણ નાથનો;

જેનું નામ જપે નરનાર,
 મેળો સંત સાથનો. ટેક.
 પંચરંગી છે ઘોડલીરે,
 પ્રેમ તણું છે પલાણુ;
 લક્ષ લગામ નીજ નામનીરે,
 બેઠા સોહંગ ચતુર મુળાણુ. વરઘોડો ૧
 તેજ તોપમાં દમનો દાડ,
 પ્રેમ પલ્લીતા પાય;
 ભજન ભડકા ભાવનારે,
 તેણે કુડ કપટ ઉડી જાય. વરઘોડો ૨
 અરિબ્યા વાડી ઓપતીરે,
 ફરતાં કુડ અપાર;
 કામ ક્રોધને મમતા માયા,
 હુંટાવી દીધાં તે વાર. વરઘોડો ૩
 પ્રીત પખાજ ભેર ભુંગળોરે,
 સરણાઈ વાગે સાર;
 કરમની કોઠીયો ફાટીયોરે,
 લલાઈ ભુંગળાંના ભભુકાર. વરઘોડો ૪
 જ્ઞાન ઘોડાને કુદાવતારે,
 અલબેલો અસ્વાર;
 નિર્ભય નિશાન શોભી રહ્યારે,
 ઉડે આતસખાજ અપાર. વરઘોડો ૫
 અનહદ વાળં વાગીયારે,
 આનંદ અદકો થાય;

ટેક તોરણે આવીયારે,
 ગુણ ગણપત વરણવી ગાય. વરઘોડો ૬
 (રાગ ધોળ-સર્વે સખી જીવન જોવાને ચાલોરે-એ રાગ.)

પદ ૯ મું.

સોહજીને બુદ્ધિ સાસુ છે સારીરે,
 પોંખવાને આવી છે દેવ મોરારીરે. ૧
 ધર્મનું ધુંસળ રીત રવૈયોરે,
 આંબમાન ઈડી પીંડીને સરીયોરે. ૨
 મોહ મુસળ ત્રાકને તોરણ અડાડીરે,
 અમરવરને જગતની રીત દેખાડીરે. ૩
 કુટીલતાનાં કોડીયાં ભાગીને આજરે,
 ગણપત ગુરૂ તો માણ્યો આખ્યામહારાજરે. ૪

(રાગ ઉપર પ્રમાણે.)

પદ ૧૦ મું.

હારે સુમતિ કન્યાનું સાજન સાફરે,
 સિદ્ધિ બુદ્ધિ શાન્તાને અફલવહુવાફરે. ૧
 જાનૈયાને જમવાને ઉઠાડોરે,
 ભાવતાં ભોજનીયાં પીરસાવોરે. ૨
 પ્રેમ પડીયાને પ્રીત પતરાળીરે,
 સોહંવરના સાફ સોનાની થાળીરે. ૩
 બહુનામીને બાજીએ બેસાડોરે,
 કળસ કંચનના તે નીરે ભરાવોરે. ૪
 ઘેબર ઘારી કચોરી કંસારરે,

પુરી પેંડા સુંદર સેવો સારરે. ૫
 પોળી લાડુ પકવાનનો નહિ પારરે,
 છુટા દળમાં ગુણીએ તે ઘીની ધારરે. ૬
 શીરો સુખડી છુટી દાળ વધારીરે,
 અડદ તુવેરની દાળ ઉકાળી સારીરે. ૭
 ચણા ચોળા વાલ વટાણા સોહીએરે,
 વડી વધારી પાપડ મઠીયાં જોડએરે. ૮
 આદુલીંબુમરચાનાંઅતિશેઅથાણારે,
 છત્રીયાં શાકનાં ભરીયાં ભાણારે. ૯
 કુર કમોદનો કીધો છે કોડેરે,
 જનૈયા તો જમે છે જોડાજોડેરે. ૧૦
 મુખવાસ મન માન્યો મંગાવીરે,
 પાકા પાનની બીડી આપો બનાવીરે. ૧૧
 તજ ઇલાયચી ઉપર દીજે લાવીરે,
 કેશર કસ્તુરી માંહી મેળાવીરે. ૧૨
 લવીંગ સોપારી જવત્રીને લેળીરે,
 ગાવા ગીત માનુની સઘળી મળીરે. ૧૩
 સુંદર વરની શોભા કહી નવ જાયરે,
 ગુણુ તેના ગણુપત વરણુવી ગાયરે. ૧૪

(ઓ રામ શ્રીકૃષ્ણ દ્વારિકામાં જઈને રહ્યા-એ રાગ.)

પદ ૧૧ મું.

હવે સુમતિને શણુગારીયાં, શોભા બની નખશીખરે,
 મરજદ મામો માલ્યરે, લાવીયા તેને દીશરે;

ભક્તિ રૂપી ઘાલી વરમાળ, મંગળ ગાય માનુની. ભ૦ ૧
 મધુપરક મન હરખનો, વિધિ વેદ ભણુતા જાયરે;
 ગુરૂગમ છોડા ગાંડીયા, સુમતિનો હરખ ન માયરે,
 ભક્તિરૂપી ઘાલી વરમાળ, મંગળ ગાય માનુની. ભ૦ ૨
 ચારે દેહની ચોરી કરી, ચાર વાણીની ચાલી ધુન્યરે;
 મનોહર બેઠા માલ્યરે, માડું પુરવ કેરું પુન્યરે. ભ૦ ૩
 સુદ્ધિયે મોડ માથે ધયો, દે વિવેક દન્યાદાનરે;
 અમરવરને ઓળખ્યા, સદગુરૂયે આપ્યું જ્ઞાનરે. ભ૦ ૪
 જગત સ્વમ સુષોમિ, તુરીયા ત્યાં વરતાયરે;
 મંગળ વરત્યાં મોક્ષનાં, આનંદ અદકો થાયરે. ભ૦ ૫
 હાથેવાળો મેળવ્યો, હાથું ચતુરવરશું ચીતરે;
 જેથી નગારાં ગડગડ્યાં, ઉઠ્યા પરણીને અદ્વૈતરે. ભ૦ ૬
 પંચ કોપની પાકખી, બેશીયાં નર ને નારરે;
 ગુરૂ ગણેશને પુજવા, ચાલીયાં તેણી વારરે. ભ૦ ૭
 મન મેઢળને છોડીયું, સોંપ્યું સદગુરૂને હાથરે;
 ગુરૂ ગણપતરામના વર્યા સુમતિ વૈકુંઠનાથરે. ભ૦ ૮
 (ગોરસવાળી ગોપીકા, મહી વેચવા ચાલી-એ રાગ.)

પદ ૧૨ મું.

સુમતિબાઈ સોહામણી, સાસરીએ ચાલી;
 બળવંત બહુનામી તણું, બાનું બાવડી આલી. ૧
 ખટ ચકતી કરી ખોજના, વંકનાળની વાટે;
 અનહદ ધુની ઉપડી, ત્રીકુટીનેરે ઘાટે. ૨
 પંચરંગી ત્યાં દીવડો, જોતી જળહળ જળી;
 અક્ષયોવન ત્યાં ઉઘડ્યાં, વહાલા થયા વિતરામી. ૩

શુન્ય શિખર શોભા ઘણી, કોટી ભાણુ પ્રકાશી; ૪
 અધર સિંહાસન ઉપરે, એકા શ્રી અવિનાશી.
 વણુ વાદળ ત્યાં વીજળી, વણુ રવિ અજવાળું; ૫
 સોડં સ્વામી સર્વમાં, એક સરખા ભાળું.
 ઘંટા નાદ ગગનમાં, ભેગ અલરી વાગી; ૬
 સદગુરુ શાને ઓળખ્યા, લેહ લક્ષમાં લાગી.
 અરસપરસ એક એકમાં, મેળો મુખ્ય મુકામે;
 સરીના સાગરમાં ભળી, ગાથું ગણપતરામે. ૭
 ઇતિ શ્રી સુમતિગાથનો વિવાહ સંપુર્ણ.

અથ પ્રભાતિયાં લિખ્યતે.

(રાજ કુસળા છંદનો-તને રોકી રહી રાધિકા રંક જામ્યો-એ રાગ.)

પદ ૧ લું.

કરણી કીરતાર અંસાર કેવો કર્યો,
 પ્રાણી ભવ પાર તો કોઈક પામે;
 કર્મ અકર્મ વિકર્મ વ્યાપી રહ્યાં,
 ભુલથી ચઢ્યા જુડે ભામે. કરણી૦ ટેક.
 પૃથ્વી ને પાણી વળી તેજ પવન તે,
 અકળ આકાશ એ સકળ શોભે,
 દીસતા દિવ્ય દ્વારા અતી ઓપતા,
 ભાણુ શશિ ભાળીને મન લોભે. કરણી૦ ૧
 જળતણા ખિંદુના દેહ આ દેખી લ્યો,

જીવ જમાવિયો ભુક્તિ કેવી;
 હાડ માંસ નાડી ત્વચા રોમ,
 એ દંદ્રીઓ આપી દશ ઈશ એવી. કરણી ૦ ૨
 પીંડ બ્રહ્માંડમાં એક રચના રચી,
 બાહ્યર ભીતર કોક બુઝે;
 સાચ કે ભુઠ એ કાંઈ કહેવાય નહિ,
 જાહેર જગતમાં લોક બુઝે. કરણી ૦ ૩
 ઝાડને પહાડ જળા બુવોને સમુદ્રનું,
 હદ મેટ્રી નવ આધુ આવે;
 ખટરસ ખલકમાં બીજ વાવે બને,
 ખાંતથી ભાવીજન સર્વે આવે. કરણી ૦ ૪
 વ્યાપક એક આ વિશ્વમાં શ્રીહરિ,
 સગુણ કે નિરગુણ નામ કહિયે;
 દાસ ગણપત તણી આશાપુર શામળા,
 ચરણને પુજવા શરણ રહિયે. કરણી ૦ ૫

પદ ૨ જી.

જાગીને જોને તું જીવ ગુરૂ જ્ઞાનમાં,
 ભાવે ભગવાનની ભક્તિ કરવા;
 તનને મન વળી ધન તાઝું નથી,
 ત્યાગ તૃષ્ણા ભ્રવસિંધુ તરવા. જાગીને ૦ ટેક.
 ભક્ત ભગવંત વળી સંતને સદગુરૂ,
 રૂપ છે એકને નામ ન્યાસ;
 ચારનો સાર સંસારમાં સમજવો,
 તે થકી કારજ થાય તાઝું. જાગીને ૦ ૧

જ્ઞાન અજ્ઞાન વિજ્ઞાનને સમજીને,
 બુદ્ધિથી તેહની બુજ કરવી;
 દુઃખને સુખ આવી પડે દેહને,
 ધ્યાની જન ભક્તને ધીરજ ધરવી. જાગીને ૨
 માનને તાત વળી જ્ઞાત સુત ભામની,
 જામની સ્વપ્નમાં જુઠિ થાય;
 જન્મી સંસારમાં ચીત ધરખારમાં,
 અંત્યે તજી તેહને જરૂર જાય. જાગીને ૩
 દામને દામ ધરી દામ માફ કેહે,
 રામ વિચારીને કારા કરને;
 જન્મ મરણનો પાર પામ્યો નહીં,
 ફોગડ ફંદમાં ચાલે ફરમે. જાગીને ૪
 નાર તરવાર અગ્નિ નહીં આપણી,
 તાપણી તાહરી તેજ કરશે;
 ગણપતરામ શીશનામી નરનારીઓ,
 તર્ત ભવસાગર એજ તરશે. જાગીને ૫

પદ ૩ જી.

ચેત ચેતાવું અચેત નર તુજને,
 કાળ વિકરાળની ફાળ ભારી;
 અદ્ય અવતાર જમ માર માથે વળી,
 માન શિખામણ સુંઢ મારી. ચેત ૦ ટેક.
 દામની જામની જરૂર દેખાય પાણુ,
 એજ અજવાણું કાંઈ કામ નાવે;

તનને ધન જોઈ મન મોજો કરે,
 ખલક જોળી વળી કાળ ખાવે. ચેત૦ ૧
 આવિયું દોટમાં સિંહની ચોટમાં,
 હરણને મરણ તે કેમ મુકે;
 અહિ તણા કુખમાં આવી ઉંદર પડે,
 ચપળ તે ચિત્તથી નહીરે ચુકે. ચેત૦ ૨
 કરને વિચાર સંસાર સારો નથી,
 કહે કથી વેદની એમ વાણી;
 પળ ઘડી દીન કે પક્ષ પુરો થયો,
 માસ રૂપ વર્ષ પડે દેહ પ્રાણી. ચેત૦ ૩
 નામને રૂપ નર નારીનાં નાશ છે,
 આશ તજી વાસ રમશાન કરવો;
 પાસ કંઠે પડ્યો કાળના કોપનો,
 દયાની જન જ્ઞાનીને ધર્મ ધરવો. ચેત૦ ૪
 નફટ નાદાન મુકી માન ભગવાન ભજ,
 દેહ નરનો ફરી તેહ નાવે;
 ગણપત ગાય ગુણ જેહ ગોવિંદના,
 પ્રભુ તણું પરમપદ એજ પાવે. ચેત૦ ૫

પદ ૪ થું.

કાંક મેં પાપ ફીરતાર કીધાં હશે,
 આ કળિમાંહી તેં જનમ આપ્યો;
 ભક્તાનું માન નહી જકત ભુટો થયો,
 કુકને કપટ વિશેષ વાપ્યો. કાંક૦ ટેક.

લુખીને દુખી નંદીત નર નારીયો,
 સત્યની વાત કોઈ ન સુએ;
 કામને કોધ મદ મોહમાં મન ફરે,
 મલીન મતી મંદ પાખંડ પુજે. કાંકર ૧
 ચોરીને જારી સૌ જન ચલાતા ફરે,
 બોધ કરનારને બોધ આપે;
 જીવ વિસુખનું દુઃખ દુનિયાં વિષે,
 તુજ વિના કદ એ કોણ કાપે. કાંકર ૨
 કળિ તણા કોપમાં લોપ સૌકો થયા,
 ભજન ભગવાનનું કેમ ભાવે;
 મરણ માંથે ભમે શરણ તો ના ગમે,
 અદપ આયુષ્ય અભિમાન આવે. કાંકર ૩
 મુકીને ધર્મ કુકર્મ કરતા ફરે,
 મર્મ જાણે નહીં કૃષ્ણ કેરો;
 સંત અસંતની રીત સમજે નહીં,
 શેગટ ફંદમાં ખાય ફેરો. કાંકર ૪
 વેદના લેદનો બેદ ખાતે કરી,
 લાજ મરજદ નહીં લેશ લાવે;
 દાસ ગણપત તણી આશ પુર આ સમે,
 નાથ સંસારમાં જનમ નાવે. કાંકર ૫

પદ ૫ મું.

દીન દયાળ કૃપાળ શ્રીકૃષ્ણનું,
 નીત્ય ઉઠી અને નામ લેવું;

- પાછલી રાત પરભાતના પોહોરમાં,
કુળુ તું કૃષ્ણ તું સુખ કહેવું. દીન૦ ૮૬.
- એજ નિરગુણનિરાકાર મારાનાથજી,
સગુણ થઈ સર્વને સુખ આપે;
નિંદા પ્રહારમાં પુરણ વ્યાપી રહ્યો,
ભક્તજન કેરાં એ કષ્ટ કાપે. દીન૦ ૧
- હાં મંહી કૃષ્ણ કીરતન કથાજે કરે,
તે નરી તર્ત ભવપાર પામે;
હરિ સતસંગ ભગવંત ભજ ભાવશુ,
વિધિની વેદના સર્વ વામે. દીન૦ ૨
- ચરણ આયુષ્ય છે એત ચિતડા વિષે,
કાયાનું કામ તો છેક કાચું;
નામ સમાન તપ તીરથ આવે નહી,
શ્યામનું સમરણ માન્ય સાચું. દીન૦ ૩
- એણે આ અવનિમાં અનેક લીલા કરી,
ગોકુળ ગામમાં ગાય ચારી;
અમુર સંહારિયા ભક્તને તારિયા,
ધાવતાં માસીને તર્ત મારી. દીન૦ ૪
- એ જ અવિનાશ વિશ્વાસીને શીરવસે,
અડમ ઉપાસના જન જાણે;
અયુષ્યનરામ ગોવિંદ ગુણ ગાઈલે,
જીવતાં મોક્ષનું સુખ માણે. દીન૦ ૫

પદ ૧ કું.

ચપળ મન ચોર કઠોર તું કર કહું,
 રામનું નામ રૂઢીયામાં રાખે;
 આજકે કાલમાં જન્મ આવી ઝાલશે,
 દાન દેને દયા દીલ રાખે. ચપળાં ટેક.

નાર તરવાર ને અગ્નિ નહીં આપણી,
 કોપ કરે ત્યારે લોપ થાશે;
 સુખમાં દુઃખ અપાર દેખાય છે,
 દુખમાં સુખ ગોવિંદ ગાશે. ચ પાઃ ૧

ત્યાગીખડભાગીવિતરાગીથઈ વિશ્વમાં,
 વશ કરી વરતિયો સંતસેવે;
 કાળ તજ કોધતજલોભ તજલાલચું,
 દેહ મનુષ્યનો દીધો દેવે. ચપળાં ૨

ધામને દામ માની રહ્યો માહફ્ફં,
 કોઈ તારે નહીં કામ આવે;
 નામ ગુણ રૂપનો નાશ નક્કી થશે,
 ભજન ભગવાનનું શે ન ભાવે. ચપળાં ૩

દેશ વિદેશ હમેશ કરતો કરે,
 મોત તુજને નહીં એમ મુકે;
 અંતે ભગવંત તને આવી ઉગારશે,
 ચતુર થઈ ચીતમાં કેમ ચુકે. ચપળાં ૪

દીન દયાળ સંભાળ લે સરવની,
 નામ પરતાપથી દુઃખ નાસે;

ગણપત ગુણ ગોવિંદના ગાથ લે,
પ્રગટ પરમાતમા તુજ પાસે. ચપળ૦ ૫

પદ ૭ મું.

જાગરે જહુપતિ આપ ઉત્તમ મતી,
નાથ તને નીરખવા મન માંડું;
શરણુ રહી ચરણુની નિત્ય સેવા કરું,
તરણુ તારણુ કરું ભજન તારું. જાગરે૦ ટેક.

તાહ્યરે માહ્યરે પ્રીત પુરવ તણી,
કામ કીરતન વિના કાંઈ ન સુઝે;
લોકના થોક મળી ઠોક બોલે વળી,
બેલી બળવંતને સંત બુઝે. જાગરે૦ ૧

જગત જંજાળમાં કાળ માથે કર્યો,
ભાળ લે ભુધરા દાસ ભાળી;
આશ વિશ્વાસ અવિનાશ છે તાહરી,
તન તાણું દુઃખ હરી નાંખ ટાળી. જાગરે૦ ૨

કળી માંહી કપટની ઝપટ જખરી થઇ,
લપટ થયા લોક કરે કરણી કુડી;
ચોરીને જારી વળી ચુમલી ચંડાતા ફરે,
ભવમાંહી ભાવી કરે વાત ભુડી. જાગરે૦ ૩

કર તું કીરતાર રક્ષણુ કળી કાળમાં,
ઉગર્યાનો પ્રભુ આપ આરો;
કામને ક્રોધ વિરોધ સૌ વિશ્વના,
વિષય વિકાર મનમાંથી વારો. જાગરે૦ ૪

ધર્મ શુભ કર્મ વેદ પરમ પદ પામવા,
વામવા દુઃખ મુખ આપ સાફ;
દાસ ગણપત ગુણ તાહરા ગાય છે,
પ્રભુ મુને આપનું નામ પ્યાફ. જાગરે ૦ ૫

પદ ૮ મું.

મુકીને માન મુણ જ્ઞાન ગોવિંદનું,
સાચ માની કરે સંત સેવા;
પિંડ બ્રહ્માંડમાં પૂરણ પ્રકાશ છે,
વાસ સૌમાં વસે દેવ દેવા. મુકીને ૦ ટેક.

અજર અમર જરે ધ્યાન હરીનું ધરે,
જીવતાં જે મરે નરને નારી;
કૃષ્ણ કિરતન કરે ઠેક ઠામે કરે,
તર્ત ભવજળ તરે ભક્ત ભારી. મુકીને ૦ ૧

વરિત કે વન વસે ધર્મ મારગ ધસે,
હુંને માફ જશે જોગ જાણે;
મુક્તિ તેને મળે મ્રેમ ભક્તિ પળે,
વરિત પાછી વળે મોક્ષ માણે. મુકીને ૦ ૨

બ્રાન્તિને ભાગ્ય તૃષ્ણાનો કર ત્યાગવળી,
જોલ પડદો અને જોલ સાચું;
ગર્વ તજી જ્ઞાન તું રાખ્ય રૂઢિયા વિષે,
આત્મ ચિન્મા વિના કામ કાચું. મુકીને ૦ ૩

જપી લેને જાપ જળે પુરવનાં પાપ વળી,
ઓળખી આપ સંતાપ ટાળે;

વાણીને વેદનો જાણી લે ભેદ તું,
 બ્રહ્મ ભરપુર ભવમાંડી બાળે. મુકીને ૪
 બહાર ને માંડી વળી ધુપને છાંય જ્યાં,
 આંડીને ત્યાંય ભગવંત ભાસે;
 ગણપતરામ ઘટ માંડી વાસો વસે,
 મગટ પરમાતમા તુજ પાસે. મુકીને ૫

અથ શ્રી કલિયુગનો ગરબો.

(પુણું ગણપતીના પાય, પુણું અંબિકાની પાવડીરે-એ રાગ.)

પદ ૧ લું.

પ્રેમે પુણું હરી પાય, આઈ અંબા આરાધીએરે;
 સહાય કરો રઘુરાય, શિવ શક્તિને સાધીએરે. ૧
 કરૂં જ્ઞાન ધરૂં દેવાન, મારી બહુચરાજી બાઈનુંરે;
 દેવી દીજે બુદ્ધિ દાન, માની સાચી સગાઈનુંરે. ૨
 ભક્તિ કરવા છે ભાવ, દાવ આવ્યો છે આઈજીરે;
 કરી રૂદેમાં ઉચ્છાવ, નાવ તારોને માઈજીરે. ૩
 કળી કાળ તો કઠોર, જોર જળરૂ છે જોડનુંરે;
 ભક્તિ ધર્મનો છે ચોર, કામ તેવું છે તેડનુંરે. ૪
 કરો સહાય મંમાય, અલબેલી ઉગારીએરે;
 ધણો થાય અન્યાય, બાઈ બુકતાં તારીએરે. ૫
 કળીજીનનાં તો કર્મ, ધર્મ લોખ્યો ધરણી વિષેરે;
 મુકી માતવીએ શર્મ, પાપ આલ્યું ચારે દિશેરે. ૬

થયો હાજ કેરો લોપ, કહ્યું માને ન કામનીરે;
 એવો કળિ કેરો કોપ, મુકું કામ કરે ભામનીરે. ૭
 વિપ્ર મેલીને વેદ, કામ કૃશીનું આદરેરે;
 ભાળો ભકતોના ભેદ, દામ માટે દગા કરેરે. ૮
 પ્રગટયા જુગમાંપાખંડ, સંતસાચાસંતાઇગયારે;
 જુઠા જાણો જરૂર, શુદ્ધ સઘળા સાધુ થયારે. ૯
 વણીક માંડી વેપાર, પુરણ પૈસો ભેગો કરેરે;
 લેઇ લોકોના દામ, દગે દેવાળું આદરેરે. ૧૦
 પાડી બીજનું નામ, હાટ માંડે બજારમારે;
 કરે કોળીનું કામ, શેઠ શાણા સંસારમારે. ૧૧
 થયો ભુપતીમાં ભેગ, રાજ બીજ બદલાઇ ગયારે;
 મુરખ મિત્રનો મેળ, રાંક રૈયત દુખીયાં થયારે. ૧૨
 જુઠા ઝીતે જરૂર, સાચા હારે સંસારમારે;
 ચઢ્યું પાપ કેરું પુર, નેષ્ટ ગુણ થયા નારમારે. ૧૩
 પેકું કોરટોમાં કુક, લોભે થયા છે હાંચીયારે;
 જેમ ઘુઘવેછે ઘુક, પાપ મારગમાં પોચીયારે. ૧૪
 વિદ્યા સાધુની વહાર, કોઈ ક્ષત્રી કરતા નથીરે;
 નથી દેશમાં દાતાર, દુઃખ કેને કહીયે કથીરે. ૧૫
 બંધ યજ્ઞ ને હોમ, સુમ ગ્રહસ્થી ઘણા થયારે;
 દુઃખી વાકવ ને ગાય, દેખી નાવે દીક્ષમાં દયારે. ૧૬
 કરે સાસુની સેવ, મા ને માને નહીં માનવીરે;
 બહેન કેરો નહીં બોજ, સાળી પહેરેસાડી નવીરે. ૧૭
 પુજે પામર પાખંડ, સત્ય ક્યાંઈ સંતાઇ ગયુંરે;
 બોળી બેચા નવ ખંડ, કાંઈ કહેવાનું નવ રહ્યુંરે. ૧૮

કળિમાં તો આવો કેર, મેહેર કરોને માવડીરે;
 પ્રેમે સાંભળી દયો પેર, આઈ આવોને આ ઘડીરે. ૧૯
 રકતળીજ આદી દૈત્ય પેહેલા, જુગે પેંદા થયારે;
 દીધું દેવતાને દુઃખ, ઘર સુકી નાશી ગયારે. ૨૦
 સુરપતી લેઈ સાથ, સ્વેતગિરિ શરણે ગયારે;
 જોઈ માતા કેઈં મુખ, હાથ જોડી ઉભા રહ્યારે. ૨૧
 મેહેર કરીને માત, આઈ અમર ઉગારીએરે;
 કહી માંડીને વાત, માય દાનવને મારીએરે. ૨૨
 ઉઠ્યાં એ ઘડીએ આપ, આવ અમર ઉગારીયારે;
 કરી દાનવને કોપ, શક્તિ અસુરને સંહારીયારે. ૨૩
 હણ્યા શુભ ને નિશુભ, મધુકૈટભને મારીયોરે;
 રોળ્યા રાવણ ને કુંભ, રકતળીજને વિહારીયોરે. ૨૪
 આદી અંત્ય માંડી માત સાચી તું સાંભળીરે;
 કોઈ પામે ન પાર, કોટી મળીયા હોયે કવીરે. ૨૫
 તુંડી પૃથ્વી પવન, પાણી પહાવને પેળીએરે;
 તુંડી અગ્નિ ગગન, દશે દીશ માંડી દેખીએરે. ૨૬
 પંચ વિષય ને પ્રાણ, વાસ તારો વ્યાપી રહ્યોરે;
 કરો કાળી કલ્યાણ, આઈ આશરો છે તાહારોરે. ૨૭
 ગંગ સાગરને સુર, તુર-તાઈં નારાયણીરે;
 વ્યાપી રા' ભરપુર, પ્રેમે પુણુ પારાયણીરે. ૨૮
 રાખો ખાનાની લાજ, કાજ ભકતો કેરાં કરોરે;
 આઈ અરજ તો આજ, ઉઘટ આણી ઉરમાં ધરોરે. ૨૯
 દેશ કહાવે ડંઢાવ, ગામ વરસોડું નામછેરે;
 ભક્ષો બ્રાહ્મણનો ભાવ, સાગર કંઠે સુકામ છેરે. ૩૦

વિપ્ર જાતે ઉદિચ્ય, ગોત્ર ગૌતમનું કહાવીએરે;
 સાખ્ય કૌથમી ઉદીચ, શામવેદ સોહાવીએરે. ૩૧
 ગાયે ગણપતરામ, ગુણ નારાયણીના નામનોરે;
 માને કરીને પ્રણામ, કીધો ગરબો આ કામનોરે. ૩૨

॥ ઇતિશ્રી કળિયુગનો ગરબો સંપૂર્ણ. ॥

(રાગ મા૩-કુમકુમને પગલે, પધારો રાજ કુમકુમને પગલે.)

પદ ૧ જી.

રામનામમુખબોલ, ઓ મનવાતું રામનામમુખબોલ. ટેક.
 લવતા બીજે અપરાધ લાગે, તારો નહીં રહે તોલ. ઓ૦ ૧
 જઠરામાંજેણેતુજનેજાળવ્યો, કરીઆવ્યોગર્ભમાંકોલ. ઓ૦ ૨
 ભાવ કરીને રામ ભજલે, જલે જવ ના છોલ્ય. ઓ૦ ૩
 અંત સમે સાથે ન આવે, માયા કાયા મોહોલ. ઓ૦ ૪
 ગણપત કહે હરિગુણ ન ગાયા, કમે થઈરે કથોલ. ઓ૦ ૫

પદ ૨ જી.

રામ વિનાનીવાણ્ય, ઓજવડાતું જગમાંજીનીવાણ્ય. ટેક.
 ચર્ણુરજે અહલ્યા ઉદ્ધારી, પાણીમાં તાર્યા પાપાણ. ઓ૦ ૧
 નામેરે ગુણકા નાર ઉગારી, પદ પામી પરમાણ. ઓ૦ ૨
 ભજન કરે તેની ભાવટ લાગે, વેદ કરે છે વખાણ. ઓ૦ ૩
 સગુણ થઈ સહુને મુખ આપે, નીરગુણછેનીરવાણ. ઓ૦ ૪
 ભાવેરે ગણપત ભજન કરી લે, જખમારે જમરાણ. ઓ૦ ૫

પદ ૩ જી.

રટને સીતારામ, ઓ રસના તું રટને સીતારામ. ટેક.
 રામ વિના કોઈ કામ ન આવે, ઘરઅંતરમુખધામ. ઓ ૦ ૧
 રામ ભજન દયા દીનતા રાખે, હૈડે ધરજો હામ. ઓ ૦ ૨
 નામ ધુન્ય રાખ્ય રૂદેમાં, શ્રીપતી સુંદર શ્યામ. ઓ ૦ ૩
 રામ રટણ વિના પળ નવરહેવું, કરકારજ નીશકામ. ઓ ૦ ૪
 જગનીરે માયા ગણપત જીઠી, સાચા સુંદર શ્યામ. ઓ ૦ ૫

પદ ૪ થું.

ભવતારણ ભગવાન, ભજ મન ભવતારણ ભગવાન. ટેક.
 ભવ તારે તને ભગવત કહીએ, એવું ગુરૂનું જ્ઞાન. ભ ૦ ૧
 મહામંતર ઉપદેશને આપે, દે જો મોક્ષનું દાન. ભ ૦ ૨
 હરી સમરણમાં હેતજ રાખો, મુકી માન ગુમાન. ભ ૦ ૩
 કાયા માયા કામ ન આવે, કરને પ્રભુ રસ પાન. ભ ૦ ૪
 ગણપત કહેગોવિંદગુણગાજે, સમજી સતગુરૂસાન. ભ ૦ ૫

નાવિન વધારવામાં આવેલાં પદો.

(રાગ-હમરી.)

પદ ૧ હું.

દીવમાં પ્રગટો દીવડો ગુરૂગમ જ્ઞાનનોરે. દી ૦ ટેક.
 અનુભવ સુરજ ઉદે થાશે, માયાનું અધારૂ ભાશે,
 આતમ રૂપ પ્રકાશે, ધારણ દયાનોરે. દી ૦ ૧

વિકારસઘળાઅળગાજશે, ઉત્તમુનીયેઅજવાળુંભાસે;
 તૃણા ક્ષય થાશે, એ મારગ ધામનોરે. દી૦ ૨
 નિર્વિકલ્પનેનિરુચેજણો, આતમરૂપતાણુંસુખમાણો;
 કરતા કુણુ પ્રમાણો, પ્રભુ રસ પાતનોરે. દી૦ ૩
 લીન મટીને લીન થયોછે, કૈવલ્ય મુક્તિમાંહિગયોછે;
 ગણુપત ગુમ થયો દેહાલીમાનનોરે. દી૦ ૪
 (પદ રાગ ગરબી-અલ્પમેલીરે અ ગે માત જોવાને ગરબી-એ રાગ.)

પદ ૨ જુ.

નુધરાની સોજતતા કરીયે, કરીયેનામવમાંક્યાંતરીયે. નુઁટેક.
 ના દજીયારેનુધરાકતા. તારેહરીયેસુખનવજોયુંરે,
 મુકદેવજી ગુરૂજનક કરીયા, હું ૫૬ સઘળું ખોયું. સો૦ ૧
 શીવ બ્રહ્માને છે સદગુરૂ. ઈદ્ર ગુરૂની કરે શેવરે;
 પારવતિ ગુરૂ નારદ કરીયા, તારે વર્યા મહાદેવ. સો૦ ૨
 વશીષ્ઠ ગુરૂ શ્રીરામતાણા, તેણે કહ્યું જ્ઞાન અગાધરે;
 જોગ વશીષ્ઠનો ગ્રંથ છે મોટો, રામ વશીષ્ઠ સંવાદ. સો૦ ૩
 કૃષ્ણાગુરૂ શુક સંદીપ, કાવ્યા સીતાના વાલ્મીકરે;
 ગણુપત નુધરા નરને તેડે, ના જઈયે નજીક. સો૦ ૪

પદ ૩ જુ.

આ જીવત જુકું જાણુ, જીવડા જો જાગી;
 આવો અવસર એજો જાય, બ્રમણા ના ભાગી. ટેક.
 સંસાર સુખ તું સાચુસમજ્યો, કુટુંબીધુંકાજરે;
 માનવતનનોમહિમાનજાણ્યો, લેશનઆણીલાજ. જીવ૦ ૧
 મંદીરમેહેડીમાલખજાના, માંડ માની મકલાયરે;

આવ્યો તારે કંઈ ન લાવ્યો, જાતાં શું લેઈ જાય. જીવં ૨
 બાગ બગીચા બેઠકે સારી, બંગલા કીધા બેસરે;
 ગયું જોખનને જરા આવી, કાળા મટી ગયા કેશ. જીવં ૩
 બગીચે બેશી બજારે ફરવું, બહુવિધ કીધી બાહારે;
 ગણપત કે લાઈ જ્ઞાન વિચારો, માથે જમનોમાર. જીવં ૪

(રાગ સોરઠની છાયા.)

પદ ૪ થું.

અનુભવ સુરજ ઉદે કરો, જોતાં અંધારું જાશે;
 અવસર ગયો તે આવે નહીં, પછી પસ્તાવો થાશે,
 મનબા જનમ હવે નહિ મળે. ટેક. ૧
 વીરાસદગુરૂ સાચા શોધીયે, જીવો જીવો નીરે જાત્યો;
 પીંડ બ્રહ્માંડને પેળીયે, એવી વેદની વાતો. મનં ૨
 અવની અનાદી કાળની, તેમાં જે નર જાયા;
 કાળથી કોઈ ન ઉગરે, કુણુ રંક ને રાયા. મનં ૩
 મહામણી મળીયો માનવી, માટે મારગે ચાલો;
 અમૃત આવ્યું હાથમાં, તેને ઝડપીને ઝાલો. મનં ૪
 કયાંથી આવ્યો ને કયાં જવું, તેનું કારણ કીજે;
 પરખિયે પ્રીત્ય પુર્વ તણી, પ્રેમનો રસ પીજે. મનં ૫
 કાયા માયા છે કાર્યમી, વેગે વણુશીરે જાશે;
 ગણપત લજીયે જો વિંદને, તારે ઠેકાણું થાશે. મનં ૬

(મુરખને જ્ઞાન કદાપિ ન થાય-એ રાગ.)

પદ ૫ મું.

લજ તું ભાવ કરી લગવાન, મોહનરાખે તારું માન. ટેક.
 લજન જીવો અગસ્તનું ભારે, કીધું સાગર સ્નાન;

પ્રતાપ પ્રભુનો પુર્ણ જીવો, કરણે દીધું દાન. મોહ૦ ૧
 સગાળશાયે સુત વધેયો, ધર્યું હરીનું ધ્યાન;
 હરીશ્ચંદ્ર હાથે વેચાણા, મુકી માન ગુમાન. મોહ૦ ૨
 પ્રેમ ભક્તીને વશ છે પ્રભુજી, જીવો ગરુતુ જ્ઞાન;
 ભાજી વીદુરની ખાધીલાવે, પડયાં મુકી પકવાન. મોહ૦ ૩
 સાત દીવસ સુકદેવે સુણાવી, કથા પરીક્ષતને કાન;
 ગણુપતરામ ગયા કહી જોતાં, બેસીને વૈમાન. મોહ૦ ૪

પદ ૬ ઠું.

અહ્યામન ઓળખ્ય આત્મરામ, તુજને જડશે તારો ઠામ. ટેક.
 ઘટમાં ગંગા ઘટમાં જમના ઘટમાં તારું ગામ;
 ઘટ સડ મહાકાશે મહાલે, સઘળે સુંદીરશ્યામ. અ૦ ૧
 ઘટમાં ચંદા ઘટમાં મુરા, તારા તેજ તમામ;
 ગોવિંદને તું ઘટમાં ગોતે, રોમ રોમમાં રામ. અ૦ ૨
 પીંડ બ્રહ્માંડને પ્રીત્યે પેળો, ઠાલો નથી કોઈ ઠામ;
 આડ પાહાડ જંતુ ને જળમાં, પ્રગટે પુરણકામ. અ૦ ૩
 જપ તપ તીરથ જોગ કરોને, દાહાડી ખરચો દામ;
 સદગુરૂ વિના સમજણુ નાવે, ગાવે ગણુપતરામ. અ૦ ૪
 (હમેરે ગયાંતાં બેની સંત સભામાં—એ રાગ.)

પદ ૭ મું.

પ્રથમ ગુરૂજીને પાયેરે લાગું,
 જોણે આતમ ઓળખાવ્યો;
 અનુભવ મારા ઉરમાંરે આવ્યો. ટેક.

સ્થુળ સુક્ષ્મ કેરો ભેદ જણાવ્યો,	અનુ૦ ૧
સકળમાં અકળ દેખાવ્યો.	
ઓહંગ સોહંગ તેતો નાલીથી ઉઠે,	
સત્યમાં જઘને સમાવ્યો.	અનુ૦ ૨
દુર જાણ્યો તો મેં દેવ હમારો,	
પ્રીત્યે પાસે પરજાવ્યો.	અનુ૦ ૩
પ્રાંત્યો ભાગીને ભેદ ભરપુર જાણ્યો,	
સદગુણ્યે સાનમાં સમજાવ્યો.	અનુ૦ ૪
અમર મંત્ર અવનાશીનો આપ્યો;	
અમરપટો લખાવ્યો.	અનુ૦ ૫
ઉઘડ્યો અનુભવ તારેથયુંરે અજગાળું,	
પ્રેમ પીયાલો પાચ્યો.	અનુ૦ ૬
કોટી જનમ કેટી કુમતિ કાપી,	
ગણપત ગોવિંદ ગાચો.	અનુ૦ ૭

પદ ૮ મું.

હમેરે ગયાં બેનિ સંત સભામાં,	
હેતે હરીગુણ ગાચો;	
પ્રેમરસ ગુણ્યે પાચો.	ટેક.
જે રસ શીવ સનકાદીકે પીધો;	
ગોપીયે ઘટમાં સમાચો.	પ્રેમ૦ ૧
જે રસ શુક નારદજીને સોહીયે,	
એ રસ હમને બતાવ્યો.	પ્રેમ૦ ૨
જે રસ મીરાંના મનમાંરે વસીયો,	

નરસીંહે	જુગમાં	જણાવ્યો.	પ્રેમઃ	૩
માયુ સગપણુરે	જગમાં	સદગુરુ કેરુ,		
ભુનો	તે	દેશ બતાવ્યો.	પ્રેમઃ	૪
ભુકું સગપણુરે	જીવડા	જગતનું બણે,		
માયાના	બંધમાં	બંધાયો.	પ્રેમઃ	૫
અખંડ જોવાનણુ	મારે	અવિચળ સુદો,		
અસરવર		જોવાખાવો.	પ્રેમઃ	૬
મનુષ્ય જન્મયો	તો	મહિમા ગિછાણે,		
માણુપત	ગોવિંદ	ગાયો.	પ્રેમઃ	૭
(સુરતા લાગી છે મેની, પ્રગણુ લાગી છે--એ રાગ.)				

૫૬ ૬ મું.

પાવ જોયા	વિના	પાવ ન કરીયે,		
જોઈ	જોઈ	કગલાં લરીયે;		
પરખ્યા	વિના	પ્રિત્ય ન કરીયે.	ટેક.	
કાગની	સંગે	તો કાગખ્ય કાવે,		
હંસના	ગુણ	નવ આવે.	પરઃ	૧.
વટહયું	વટલાવે	ને અલકયું અલકાવે;		
કેહેવત	જુગમાં	કહાવે.	પરઃ	૨
નીચની	સોખતે	નિચારે થકયે,		
ઉંચમાં	ઉંચ	ગણુધરે.	પરઃ	૩
અજાણ્યાં	ફળ ખાધે	આહુરે આવે,		
લોકમાં	લાજ	ગમાવે.	પરઃ	૪
જર જશ	જોખનની	જુગમાંરે હાનિ,		

વાત રહે નહી છાની. ૫૨૦ ૫
કરમાં દીવો લેઈ કુવે ન પડીયે,
ગણપત દુઃખ એની ઘડીયે. ૫૨૦ ૬

પદ ૧૦ મું.

બ્રાંત્યો ભાગીને હરી ભક્તિ આદરીયે,
શ્વાસ ઉશ્વાસે સમરીયે;
સંગત સદગુરૂનીરે કરીયે. ટેક.
ગુરૂ ગમથીરે ગુણકા જગ જાતે;
રાખી તે રૂદીવામાં રીતી. સંગ ૧
ઉગયો અજમેજ એ અવસરમાં,
મુનિવર મળિયા તે પળમાં. સંગ ૨
કળિર ને કરણુ રામાનુજ કેરી,
ફંદ છુટયા ને ટળિ કેરી. સંગ ૩
મીરાંને ગુરૂ ગોસાંઘજી મળયા,
પ્રેરા સફળ તારે ફળીયા. સંગ ૪
મેહેનો તર્યા મહાદેવની મેહેરે,
ગોવિંદ આવ્યા ઘેરે. સંગ ૫
ગણપત કહે ગુરૂ દેવને પુજે,
શરણુ હરીનું સુજે. સંગ ૬

પદ રાગ ગોડી.

પદ ૧૧ મું.

આઘપુરૂષઅવિનાશીતું ભજમનઆઘપુરૂષઅવીનાશી. ટેક
જેના નામથકી જમ નાસે, પાંડે બ્રહ્માંડનો પ્રકાશી. તું ૧

કમળા પતિનું સમરણ કરતાં, છુટે સેજ ચોરાશી. તું ૨
અગમ અગોચર ઇશ્વર એછે, વિશ્વ સકળનો વાશી. તું ૩
અંતરમાં આરાધ્ય અરે તું, સમરીલે શ્વાસ ઉશ્વાશી. તું ૪
ગણપત કહે જગમાં જન જીત્યા, વેદ વચન વિશ્વાશી. તું ૫

પદ ૧૨ મું

રામજી ભાર ન રાખે, સમજ મન રામજી ભારનરાખે. ટેક.
આઘ અનાદિની રીત્ય છેએવી, વેદશાસ્ત્રની સાખ્યે. સં ૧
તુછ ભેઠ ત્રીકમને કરતાં, નરનાં દુઃખ ખોઈ નાખે. સં ૨
વિદુરજી વૈકુંઠ વસાવ્યા, ભુધરે ભાજીને પાખે. સં ૩
તાંદુળ માટે સુદામાને તાર્યો, ભારતી એવું ભાખે. સં ૪
હરનિશ હરી ઉપગાર ન રાખે, ગણપત દીલમાં દાખે. સં ૫

હયાના પુટ્યા હરી સંગે હેત ન કીધું.

પદ ૧૩ મું.

અનુભવી જનને, અખંડ આનંદમાં રહેવું;
ખની આવે તો ખંદગી કરવી દેવાય તો કાંઈ દેવુરે. અં ૧
સુખ દુખનું કારણ છે સાથે, હરખ શોક નવ કરીયે;
શ્વાસો શ્વાસ હરીનું સમરણ, આઠો પહોર ઉચરીયે. અં ૨
કામ ક્રોધ ને મમતા માયા, એ ઉરમાં નવ આણો;
ખાજગરની ખાજ તેતો, સરવે જીહી જાણોરે. અં ૩
એક રૂપ આતમનું જાણી કોઈથી કપટ ન કરીય;
હરિજનહોયતોહી મતરાખે, ગણપતદીલમાં નકરીયે. અં ૪

૫૬ ૧૪ મું.

જોને તું જીવડા, લગવતનો ગુણ ગયો ભુલી;
 ધન જોખનના ધમધમાટમાં, શીદ રહ્યો છે કુલીરે. જો ૧
 જનન્યા પેહેલું પય જમાવ્યું, માતાના તન માંહી;
 ગર્ભવાસ દુઃખે ઘેરાણો, તારૂં રક્ષણ કહ્યું ત્યાંહીરે. જો ૨
 દંદ્રીયો તુજને કરી આપી, ઉઘમ કરવા માટે;
 એ પ્રભુજને અંતર માંહી, સમરો શીરને સાટેરે. જો ૩
 આ અવસર જો જોળે ખોયો, પાછળથી પરતાશો;
 ગણપતકહેજો વિંદલ જાવીશુ, જમનેહાયે જારોરે. જો ૪

(૫૬ રાગ ધોળા.)

૫૬ ૧૫ મું.

નીગમ નિરંતર નેતીરે કેહેછે,
 જીવ માયા થકી જુદોરે રેહેછે;
 જેવું કરમ તેમાં તેવા વસેછે,
 તે અગમ પુરૂષની અગમ ગતિરે. ૧
 પીંડ બ્રહ્માંડનો પુરણ પ્રકાશી,
 જળચર થળચર જંતુનો વાશી;
 અખંડ અનાદ્ય એતો અવિન્યાશી,
 તે કેહેવાય કેમ કોની વતીરે. ૨
 ગુરૂગમ વિના તો જાત્યો ન લાધે,
 પ્રેમ થકી કોઇ પ્રેમી આરાધે;
 સાધન સઘળાં સેજમાં સાધે,
 તે અનુભવ જ્યારે આવી મળેરે. ૩

મહા સુરવીર કોઈ અમીર સમાણે,
 વંકનાળ કેરી વાટયોરે જાણે;
 બ્રહ્મરંધ્રના લેદ પ્રમાણે,
 તો દેખતાં દિપ કોટિ જળેરે. ૪
 પીયુશ ગંગામાં પ્રેમેથી નાહાવે,
 પીયે અમરત તેને પાણી ન ભાવે;
 જાત્ય જોઈ જીવનો શીવ થાવે,
 તો અમર થયો નવ આથમેરે. ૫
 લેદુ વિના કુણુ લેદજ ભાગે,
 જળહણ જોત્ય નિરંતર જાગે;
 સંત સુરા તણાં શર આપિ વાગે;
 તો ગણપત રામને તે ગમેરે. ૬

(રાગ ભજન.)

પદ ૧૬ મું.

જીવડા લેદ ન જાણ્યો, જગ સુખ જુહું.ટેક.
 આરે જગતમાંજેનર જાયા, અમરકાયાનહીં કોઈનીરે;
 કોણુ રંક ને રાયા, જગ ૦ ૧
 દેવ દાનવસુનિ માનવીસરીયા, કાળ કેરી ગયો કોળીયો;
 એમાં કોઈ ના ઉગરીયા, જગ ૦ ૨
 જોગી જોગી તપસી ને ત્યાગી, દ્રષ્ટિયે કો નવ દેખીયેરે;
 ગયા રાગી વેરાગી, જગ ૦ ૩
 સંસારસાગરમાહાજળમાયા, કરતાની કરણી કારમીરે;
 કોઈ પાર ન પાયા, જગ ૦ ૪

અગ તૃણા લવમાં સમલાસે, પ્રાણી પીવાને દોડીયારે,
 તેથી તૃણા ન જાશે, જગ ૦ ૫
 તે માટેતન માંડીતપાસે, ગણપત ગોવિંદ ગાવીએરે;
 હોય વૈકુંઠ વાસે, જગ ૦ ૬
 (૫૬ રાગ કુમરી-સીતા રામજી સગા છે સમજરે-એ રાગ.)

પદ ૧૭ મું.

અનુભવીઓઆપ વિચારે, કોણ સરજનહાર તમારોરે. ટેક.
 જેજે પદારથ જોયામાં આવે, જુગનેકોણ જણનારોરે. અ ૦ ૧
 સર્વેનો સાક્ષી શુદ્ધ ચૈતન જે, સદ ચદ રૂપ રાંભારોરે. અ ૦ ૨
 મુક્તથઈનેતમે માહારસ પીજીળી જાને પાછને ઉદ્ધારોરે. અ ૦ ૩
 કહે ગણપત ગુરૂજાનજો પામે, તમેએના એતમારોરે. અ ૦ ૪
 (હું વારી મારા વીરારે, ના કરીયે સંગ નીચના રેજી-એ રાગ.)

પદ ૧૮ મું.

અનુભવિ આવોરે, આપણા દેશમારેજી;
 ભાવ થકી લજીયે શ્રી ભગવાન, દેશતિ નો વાનોરે;
 દલથકી દાખીયેરેજી, હરજો તો કરીયે હરીરૂપાન. અ ૦ ૧
 મરજીવાને તોરે, ત્યાં મોજો મળેરેજી;
 પાપીને તો બાંધી મારે છે માર, ધર્મ કર્મનરે,
 ધરી જ્યાં ધારણારે, વૈષ્ણવનેનો વરતેછે જેજેકાર. અ ૦ ૨
 અખંડ ખુમારીરે, ચક્રી રહી અંગમારેજી;
 રોમે રોમે થઈ રહ્યો રણકાર, જીવ થાય શીવરે,
 જુગતિનેજાણુતારેજી, તેજતણોમગી રહ્યો એ તાર. અ ૦ ૩
 સંશેને સમેટીરે, લળો સતસંગમારેજી;

ધરો તમે જક્ષાપતિનું ધ્યાન, આદિ અતે મધ્યેરે,
માની લેજોમાનવરેજી, ગુરુગણપતનું એવું છેજ્ઞાન. અં ૪
તુમ મારા વિધન હરેરે, લોજાનાથ હોનંતર. એ રાગની કાફી.

પદ ૧૯ મું.

ભક્તિ કેરા ભોગીરે,	
જુગમાં કોઈ જન નાણે.	ટેક.
ભક્તિના ભેદને જે જન નાણે,	
એ જુક્તવાળા જયોગીરે.	જુગમાં ૧
ગોવિંદગુણજેતા પ્રદમાં આવે,	
આદિ અનાદીના રોગીરે.	જુગમાં ૨
શ્વાસ ઉશ્વાસે શામને સમરે,	
એ સાચા સંજોગીરે.	જુગમાં ૩
પોતાનું મેળવેલું પોતે જો વાવરે,	
એજ ખરા ઉદ્યોગીરે.	જુગમાં ૪
પોતાનું મેળવેલું પગલાથે પોકાયું,	
નક્કી એ નિરદ્યોગીરે.	જુગમાં ૫
ગણપત ગોવિંદ ઘટમાં ખિરાજે,	
જીવત જોતિ જગીરે.	જુગમાં ૬

પદ ૨૦ મું.

રાગ કાફી. ધીરાના પદનો હાળ.

ગોવિંદ કેરા ઘરનીરે, વાતો વિરલા નાણે;
સમજ્યા એ છુપાયરે, ઠીને ખેડા ઠેકાણે. ટેક.
અવીન્યાશીનું ઘરછે અણગું, જેવી લંબી ખજુર;

ચડે તો ચાખે પ્રેમરસ, પડે તો ચક્રમાચુર,
 મહારસ ઘણો મોઘિરે, મરજવા મોજે માણે. સં ૧
 બિજબળહોયતેતુંતરવરઉપજે, તરવરથીબિજથાય;
 તરવરનું સુખ જો છુટે, જો જો પૃથ્વી હેલેવાય;
 ક્ષમણા તેની લાગે રે, ચુકિત કોઈ જો જાણે. સં ૨
 જ્ઞાન ગોવિંદ ઘટમાં ધરીજાણે, દયાન કર્યે દંદ થાય;
 કથની કથ્યે કાંઈ પાર ન પામે, સમજે તે સગાય;
 માહા મુક્તા હોય મોહોઘરે, વેદ તેને વખાણે. સં ૩
 પાંચમાં પ્રલેનો પ્રકાશ કરીને, પંદરમાં કરી મીત,
 નામ રૂપથી પડીયો ન્યારો, નહીં પરથી મીત્ય;
 ગણપત જોવા જ્ઞાનારે, અવન્યાશી ઉરમાં જાણ્યા. સં ૪

પદ રાગ દુમરી. સ્તીતારામજી સગા છે સમજરે.

પદ ૨૧ મું.

મરજવા માહારસ માણે, માણે માણે માણેરે. મં ૦ ટેક.
 અકળસકળઘટવ્યાપકસંતો, જાનેએમતનવતાણેરે. મં ૧
 તૃષ્ણા ત્યાગી થયો અનુરાગી, જેને વેદ વખાણેરે. મં ૨
 સદા પ્રહ્માનંદ સુખમાંજિલે, સંશયશોક ન આણેરે. મં ૩
 ગણપત ગોવિંદ જેના ઘટમાં, કરીને બેઠા હેઠાણેરે. મં ૪

પદ ૨૨ મું.

આનંદી આનંદમાં રેવું,
 સુખ દુઃખ સેજે આવે તેને સેહેવુંરે. આનં ૦ ટેક.
 કોઈ દીન મિઠા મેવારે મળિયા,
 કોઈ દીન આનં નવ લેવુંરે. આનં ૦ ૧

કોઈ દીન કોટી દામ કોઠારે,
 કોઈ દીન શીરપર દેવુરે. આનં ૦ ૨
 કોઈ દીન દાન દુબને દેવું કે,
 પરધેરે જ્યાયયા જાવુરે. આનં ૦ ૩
 ગણપત કોઈ મુકા એવા મળે તો,
 મોતીદે લેધને વધાવુરે. આનં ૦ ૪

— — — — —

સગુણ આરતિ.

— — — — —

જયદેવજયદેવ જય સદ્ધિદેવસ્વામી, પ્રભુજયસદ્ધિદેવસ્વામી;
 અખંડ સનાદી ઇશ્વર, નિરગુણ બહુ નામી. જય ૦ જય ૦ ૧
 ધર્મ સનાતન ધરતા, કારણ જીગકરતા; પ્રભુ. (૨)
 નામ થકી અથ નાસે, ભવના ભય હરતા. જય ૦ ૨
 સુરતર સુનિવર સેવે, વિશ્વ રહ્યા વ્યાપી; પ્રભુ (૨)
 રવિ શશિ રચીયાઓમે, સ્થીરપૃથ્વી સ્થાપી. જય ૦ ૩
 પુરણ તત્ત્વ પ્રકાશી, ત્રીગુણ કર્યા તેવા; પ્રભુ. (૨)
 માયા રચી મનમોહન, દેવતાણા દેવા. જય ૦ ૪
 જગના કરતા જાણી, સંત કરે સેવા; પ્રભુ. (૨)
 જે જન જેવા જાણે, તેને છો તેવા. જય ૦ ૫
 નામરૂપથી-ચારા, અવિચળ અવિનાશી; પ્રભુ. (૨)
 ઘટ ઘટ વાશી ગોવિંદ, રસીયા સુખ રાસી. જય ૦ ૬
 તતપદ ત્વંપદ ત્યાગી, અસીપદ અંકાર; પ્રભુ. (૨)
 આનંદરૂપ અનોપમ, પ્રેમીને પ્યારા. જય ૦ ૭

સર્વાત્મા સુખસિંધુ, ભરપુરરહ્યા ભાષિ; પ્રભુ. (૨)
 અગમ અગોચર આપે, વિશ્વ રહ્યા વાસી. જય૦ ૮
 એકોહાં બહુરહ્યામી, એ શ્રુતિ કહેછે; પ્રભુ. (૨)
 વેદ તણા જે વેત્તા, રટણ કરી રહે છે. જય૦ ૯
 તુરીયાતીત તમે છે, ત્રીભુવનથી ન્યારા; પ્રભુ. (૨)
 ચિદાનંદ ચૈતનમય, શુભ સરજનહારા. જય૦ ૧૦
 એક થકીછો અનેક, બ્રહ્મ સભર ભરીયા; પ્રભુ. (૨)
 સત્યમેવ જયદેવ, ઠામ સકળ ઠરીયા. જય૦ ૧૧
 સમસ્ત ગુણ નિઝયં, કરતા કલ્યાણી; પ્રભુ. (૨)
 નાથ નિયંતા ભવતા, વેદ વદે વાણી. જય૦ ૧૨
 પરા પાર પરમેશ્વર, બાવનથી બહાવા; પ્રભુ. (૨)
 અકળિત અમિત અનાદી, નામ થકી ન્યાતા. જય૦ ૧૩
 સ્વયં પ્રકાશી સ્વામી, છો અંતરજામી; પ્રભુ. (૨)
 કૃણુ કરજો કેશવ, સમરૂં શિર નામી. જય૦ ૧૪
 નિરગુણ નાથની આરતી, જે સાને ગાશે; પ્રભુ. (૨)
 કેશવ કેરી કૃપાથી, જન્મ મરણ બાશે. જય૦ ૧૫
 નિર્માતી નિષકામી, પદ તાં પામે; પ્રભુ. (૨)
 ગોવિંદ તવ ગુણ ગાયા, રહી ગણ પતરામે. જય૦ ૧૬

સગુણ આરતિ.

જયદેવ જયદેવ જય અંતરજામી, પ્રભુ જય અંતરજામી,
 અક્ષરવાસી ઈશ્વર, બળવંત બહુ નામી. જયદેવજયદેવ૦ ૧

- મચ્છ કચ્છ વારાહ, નરસિંહ નારાયણ; પ્રભુ. (૨)
 વાસવ માટે વામન પ્રગટયા પારાયણ. જય૦ ૨
 મોહનીરૂપે મથીયો, સાગર શામળીયા; પ્રભુ. (૨)
 આપે સુરના ઉપર, અઢળક થઈ ઢળીયા. જય૦ ૩
 ધનવંતર દિલધારી, વૈદ્ય બન્યા વાઙ; પ્રભુ. (૨)
 યજ્ઞ થયા હરિ હેને, યોગ પ્રગટ સાંઙ. જય૦ ૪
 નરનારાયણ નૈતમ, તપસ્યા કરી નેવી; પ્રભુ. (૨)
 માતાની કરી સુક્રિા, કપીલગ કેવી. જય૦ ૫
 કરવા ભોગનું કાજ, પ્રગટયા દત્ત હરિ; પ્રભુ. (૨)
 અત્રે ઘેર અનુપમ, દ્વિજકુળ દેવ ધરી. જય૦ ૬
 ફેશુરામ લેઈ ફરશી, મહાપતિને માર્યા; પ્રભુ. (૨)
 રામે રાયણ રોળી, નિશિચર નિવાર્યા. જય૦ ૭
 બોધ કર્યો બ્રહ્માને, હંસ થઈ ભેને; પ્રભુ. (૨)
 પરમ હંસ પદ પાળ્યું, રપલ થયા પોને. જય૦ ૮
 પ્રાણ કરી પૃથ્વીને, પૃથુ થઈ પ્યારા; પ્રભુ. (૨)
 હય સુખ હણીયો હયગ્રીવ, હરકત હરનારા. જય૦ ૯
 નવધા ભક્તિ નીરમી, નારદ રૂપ ધરી. પ્રભુ. (૨)
 સનકાદિક વિધિ સુત થઈ, વિચર્યા બ્રહ્મવરી. જય૦ ૧૦
 પુનાણુ રચીયાં પાવન, વ્યાસબની બહાણા; પ્રભુ. (૨)
 ગજેન્દ્ર માટે ગોવિંદ, ચક્ર ધરી ચાલ્યા. જય૦ ૧૧
 ગૌડોકેધી ગોકુળ, આવ્યા અક્ષયેકા; પ્રભુ. (૨)
 ગોપી ગોપ ઉદ્ધાર્યા, સુંદર વર છેલા. જય૦ ૧૨
 બુદ્ધ સ્વરૂપે બેઠા, કેશવ નિપકામી; પ્રભુ. (૨)
 કલકી તનુધરી કરશે, સતયુગ શુભ સ્વામી. જય૦ ૧૩

એ ચોવીશમાં ચિત્ત, ધીર જેનું થાશે; પ્રભુ. (૨)

ગણુપત ગોવિંદ ગાતાં, જન્મ મરણુ જાશે. જય ૧૪

શણુગારના ગરબાનો રાગ.

- આજ આણુંદ અપાર મારા અંગમાંરે લોલ, ૧
 ગુણુ ગોવિંદના ગાવા સત સંગમાંરે લોલ.
 આપે મતિ ઈશ એવું ઉચરાયછેરે લોલ, ૨
 કૃપા કેશવની ઠીક જેને થાયછેરે લોલ.
 નહિ પાંગળ પુરાણુ ભણી ભાંખીયુંરે લોલ, ૩
 રામ નામ એક રૂદેમાંડી રાખીયુંરે લોલ.
 દીન જાણી કવી પંડીત દયા કરારે લોલ, ૪
 સંત વૈશ્ણવનો આજ મુને આશરારે લોલ.
 કર્યો ગ્રંથ હરિ પંથ પદ પામવારે લોલ, ૫
 વિષય વાસનાને દેહી દુઃખ વાંમવારે લોલ.
 વિગ્ર ઉદીચ્ય ત્રિપાઠી અડક છે સમીરે લોલ, ૬
 શામવેદ શુભસાર સાખ્ય કૌથમીરે લોલ.
 સંવત યોગણી ને સાદ્ય અડતાળીશનીરે લોલ, ૭
 માઘ સુદી દશમી ને અર્ક વારનીરે લોલ.
 ગામ સાખર સમીર તીર જાણીયેરે લોલ, ૮
 વરસોડું ગામ વીગતે વખાણીરે લોલ.
 વાસ વિશ્વંભરે આપીયો ત્યાં મનેરે લોલ, ૯
 તાબે સાદરાને પાસ પ્રાંતિજ કનેરે લોલ.
 ગોત્ર ગૌતમનું ગુણુ નીધ જ્ઞાનમાંરે લોલ, ૧૦
 ગણુપતરામ ગુણુ ગાય, ધરી ધ્યાનમાંરે લોલ.

સમાપ્ત.

સ્તુતિ.

સૌંદર્ય કરો કલ્યાણ, દયાળુ પ્રભુ,
 સૌંદર્ય કરો કલ્યાણ. (૨૬)
 નરનારી પથુ પક્ષીની સાથે, (૨)
 જીવ જંતુનું તમામ. દયાળુ
 જગન્ના વાસીઓ સૌ સુખ ભોગવે, (૨)
 આનંદ રહી આડો જાય. દયાળુ
 દુનિયામાં દરદ હુકાળ પડે નહિ, (૨)
 લડે નહિ કોઈ ગામ. દયાળુ
 સર્વે જગે સુખકારી વર્ગે ને, (૨)
 વળી વર્ગે ધન ધાન. દયાળુ
 કોઈ કોઈનું જીવન ન હાથે, (૨)
 સૌંદર્ય હાથે સૌ સમાન. દયાળુ
 પાત પાતાના ધર્મ પ્રમાણે, (૨)
 સર્વે ભગે ભગવાન. દયાળુ

છપાઈ બહાર પડી ચૂક્યું છે.

દુઃખમાં દીલાસો.

લેખક,

સ્વ. વૈદ્ય અમૃતલાલ મુંદરજી પઢિયાર.

ડૉ. કાલ્યાણેવી રોડ-મુંબાઈ.

કેંકલ જીજ નકલો સીલીકે છે !

ભાગવત ભાષાન્તર.

શુદ્ધ ગુજરાતી ભાષામાં

સુ. ૨ (૧૭) રંગીન ચિત્રો સાથે

કે જેમાં મુખ્ય પૃષ્ઠમાં શ્રીનાથજીની છબી, સમીક ઋષિનો આશ્રમ, શુક્રેવ અને પરીક્ષિત વરાહ અને હિરણ્યાક્ષ, ધ્રુવાખ્યાન, જડ ભરત અને રહુગણરાગ, વૃત્રાસુરવધ, નૃસિંહાવતાર, ગજન્દ્રમોક્ષ, ભરતલેટ, શ્રીકૃષ્ણ જન્મ અને યમનાપાર, રૂક્મણી હરણ, ઉદ્ધવ અને દારૂક, પાંડુમુકુન્દ, આ પ્રમાણે ચિત્રો, શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનની લીલા, ઇશ્વરના અવતારોની ચમત્કારિક ઘટનાઓ, પવિત્ર પ્રેમલીલાના પ્રવાહ, ઉત્તમ ઉપદેશોના મહારાગર અને સર્વ શાસ્ત્રોનું દોહન કરીને શોધી કહાડેલો સ્વર્ગોના સુધારસ શ્રી વ્યાસ ભગવાને શ્રી ભગવતનાં શિરોમણી શાસ્ત્ર ભાગવતમાં પીરસેલો છે. એ સુધારસને પીતાં કોઈ ધરાયું નથી અને તેનું સુધાપાન કરનાર માયાના બંધનમાં બંધાયું નથી. શ્રી ભગવતનો મહિમા એટલો બધો જગજાહેર છે કે તેને માટે કંઈ વિશેષ લખવું તે મોરનાં ઇંડાને ચીતરવા જેવું છે. ગ્લેજ ચીકણા કાગળ છતાં કિંમત માત્ર રૂ. ૪-૮-૦

પુસ્તકો મળવાનું ઠેકાણું

બુકસેલર હરગોવિન્દાસ હરજીવનદાસ

૨૧૩૦-પાનકોર નાકો-અમદાવાદ.

કાવ્ય દોહન.

ભાગ ૧-૨-૩.

જેમાં નીતિ સુંગાર અને વૈરાગ્ય એમ ત્રણ વિભાગ પાઠ-
વામાં આવ્યા છે. જેમાં સુંદર-મનહર ભાવ લેદ, રસ, અલંકાર
અને નાયકાલેદથી ભરપૂર આપણા ગુર્જર કવિઓએ ગુર્જરી
ગિરાને ગુણાત્કૃત કરવા પ્રશંસનીય પદખંધથી રચના કરેલ છે.
તેમજ મહાન્ નીતિમાન નરરત્ન નળરાજા વગેરે રાજાઓનાં આખ્યાન
પણ વિદ્યમાન છે. છતાં આનંદની વારતા એ છે કે-કિ. ૧-૦-૦.

પુસ્તકો મળવાનું ઠેકાણું,

બુકસેલર હરગોવનદાસ હરજીવનદાસ

૨૬૩૦-પાનકોર નાકા-અમદાવાદ.

દયારામ કૃત કાવ્યસંગ્રહ.

ભાગ ૧-૨-૩-૪-૫

જેમાં ભગવાન શ્રી કૃષ્ણચંદ્ર આનંદકન્દ જગત્ વંદ્ય યશો-
દાનન્દના ચરણ કમળની ભક્તિ નીતિ સુંગાર રસાદિ ગરબી,
પદ, ધોળ, હોરી, ખ્યાલ, રેકતા, લાવણી વિગેરે લગભગ ૩૦૦
કવિતાનો સંગ્રહ છતાં-કિં. માત્ર. ૧-૦-૦.

પુસ્તકો મળવાનું ઠેકાણું,

બુકસેલર હરગોવનદાસ હરજીવનદાસ

૨૬૩૦-પાનકોર નાકા-અમદાવાદ.

ફક્ત જુજ નકલો સીલીકે છે !

વિષ્ણુ પુરાણ.

શુદ્ધ સરળ ગુજરાતી ભાષાન્તર

(સુંદર ૭ ફોટો ઝીન્કો ચિત્રો સાથે)

ભાષાન્તર કર્તા

મણીલાલ છબારામ ભટ્ટ.

મહાશયો !

સોનાને રસવાની જરૂર હોતી નથી તેમજ વિષ્ણુપુરાણને
ઝાહેરાત રૂપી અતિશયોક્તિ કરવાની જરૂર નથી. તો પણ આ
વિષ્ણુ પુરાણમાં રાજકથાઓ દ્રષ્ટાંત કથાઓ, રૂપિ મુનિઓની
કથાઓ, શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનની લીલાઓ ને હવે કલિયુગમાં
બોધ લેવા લાયક કથાઓ દર્શાવેલી હોવાને લીધે દરેક ભાઈ-
ઓને પ્રીય થઈ પડે તેણું પુસ્તક છે કે જેની સોનેરી પાકું
ખામન્ડીંગ સુંદર ગ્લેઝ કાગળ સાથે કીંમત રૂ. ૨-૦-૦ રાખવામાં
આવી છે. પોષ્ટેજ ૮-૫-૦.

પુસ્તકો મળવાનું ઠેકાણું.

બુકસેલર હરગોવિનદાસ હરજીવનદાસ

૨૬૩૦-પાનકેર નાકા-અમદાવાદ.

વિધિનું વિધાન.

સચિત્ર. એક રસપૂર્ણ ઐતિહાસીક નવલ. સચિત્ર.

આ અત્યુત્તમ અને બોધક નવલકથા પ્રાચીન ભારતમાં થઈ ગયેલા જ્યોતિર્વિદ વરાહ તથા તેના પુત્ર અને પુત્રવધુ ભાંડાર અને મહામતિ ખનાના અદ્ભુત જીવન ઉપરથી લખવામાં આવી છે. જ્યોતિષવિદ્યાનો પુરંધર આચાર્ય વરાહ, જ્યોતિષ ગણનાની સામાન્ય જૂઠ્ઠી પોતાના પ્રાણુધિક પુત્રને નદીમાં નાંખી દે છે! એક સામાન્ય જૂઠ્ઠી કેવો મહાન અનર્થ થાય છે, તથા પ્રતિજ્ઞા અને કીર્તિના લોભથી પિતા, પાપાણુ કરતાયે વધારે કડિન હૃદયનો યદને પોતાના પુત્ર અને પુત્રવધુના સંહારને માટે કેવા પ્રયત્ન રચે છે, તે વાંચતાં ગમે તેવા પાપાણુ હૃદયનો માણસ પણ કંપી ઉઠે છે! ઇશ્વરની મહાન તિલ્લુતિરૂપ પ્રતિભાશાળી ખના, આ બધું જાણ્યા જતાયે વિધિના વિધાનને આધિન થઈને, સુખદુઃખના અનેક ધાતપ્રતિધાન સદન કરે છે અને અન્તે પ્રતિજ્ઞાના પુગ્ગરી વૃદ્ધ શ્વસરની તથા પોતાના પતિનો આજ્ઞા માન્ય કરીને, પતિના ચરણમાં પોતાનો અમૃત્ય પ્રાણુની આ-હુતિ આપે છે! પરિણામે વરાહ પોતાની અધમ પ્રતિજ્ઞાનુ યોગ્ય રીતે પ્રાપ્તિ કરે છે. આ નવલકથામાં પ્રેમનો અદ્ભુત મહિમા, આચાર વિચારની શ્રેષ્ઠતા, ધર્મ અને મોક્ષની સરળતા આદિ વિષયો અતિ મનો-વેવક લાપામાં વર્ણવામાં આવ્યા છે. આ હારણથી જ્યોતિષને બુદ્ધ માનનારા, જ્યોતિષ પર આસ્થા રાખનારા, તથા ઉચ્ચકોટિની નવલકથા વાંચવા ઇચ્છનારા દરેક સંસ્કૃતિવાને આ નવલકથા વાંચવા અમે ખાસ ભલામણ કરીએ છીએ. વળી આ નવલકથા એટલી બધી નિર્દોષ છે, કે તે નિતા સંદાયે આખરવર્ગમાં અને કુટુંબની સ્ત્રીઓમાં વાંચવા આપી સદાય તેમ છે. પાંચ સોનેરી પાઈન્ડીંગ સાથે કિંમત રૂ. ૧-૮-૦

સોલ એજન્ડ.

હરગોવિન્દલાલ હરજીવનલાલ બુકસેલર.

૨૬૩૦, માનકાર નાક-અમદાવાદ.

